

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : N G Calbergs Bogtrykkeri,
1867-1868

redigeret af C. Carstensen.

Skitser og Noveller af Ugebladet "Pressen"

1868; April Kvartal

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

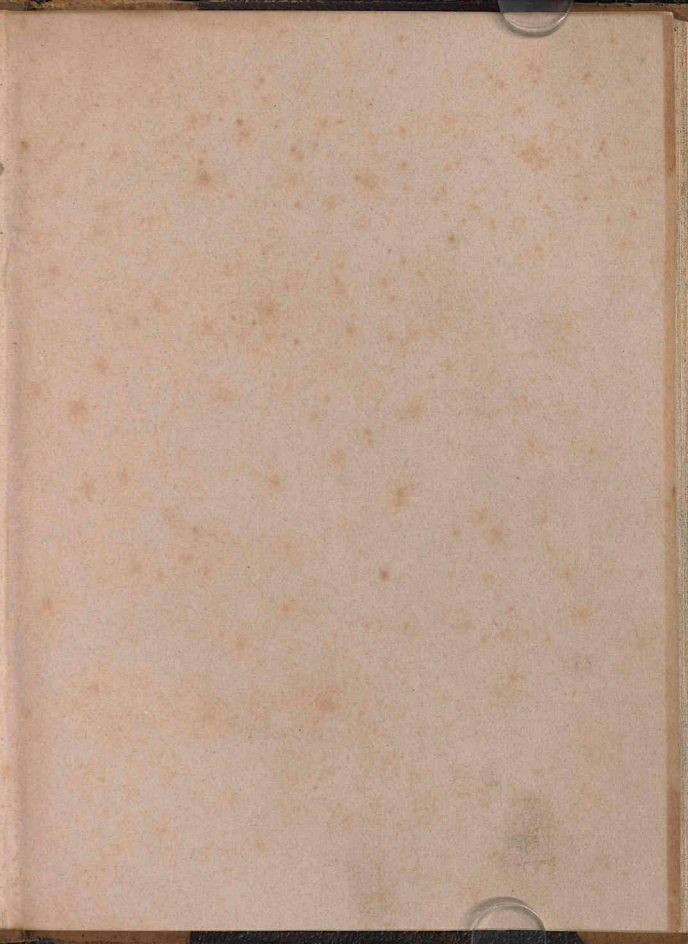
DA8-AM 2264

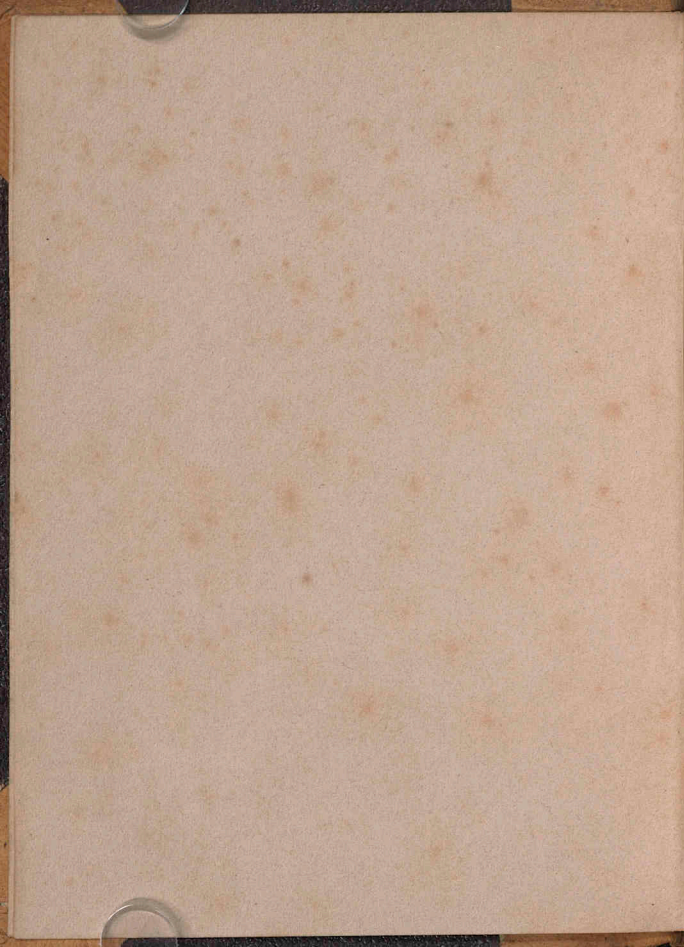
~~L. 1/28~~
8°

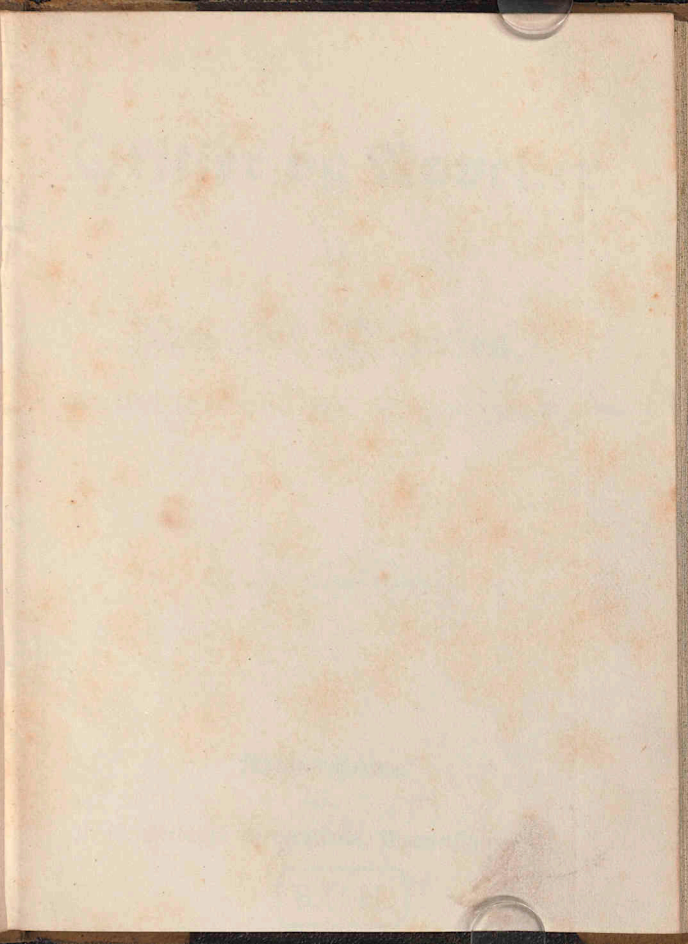
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

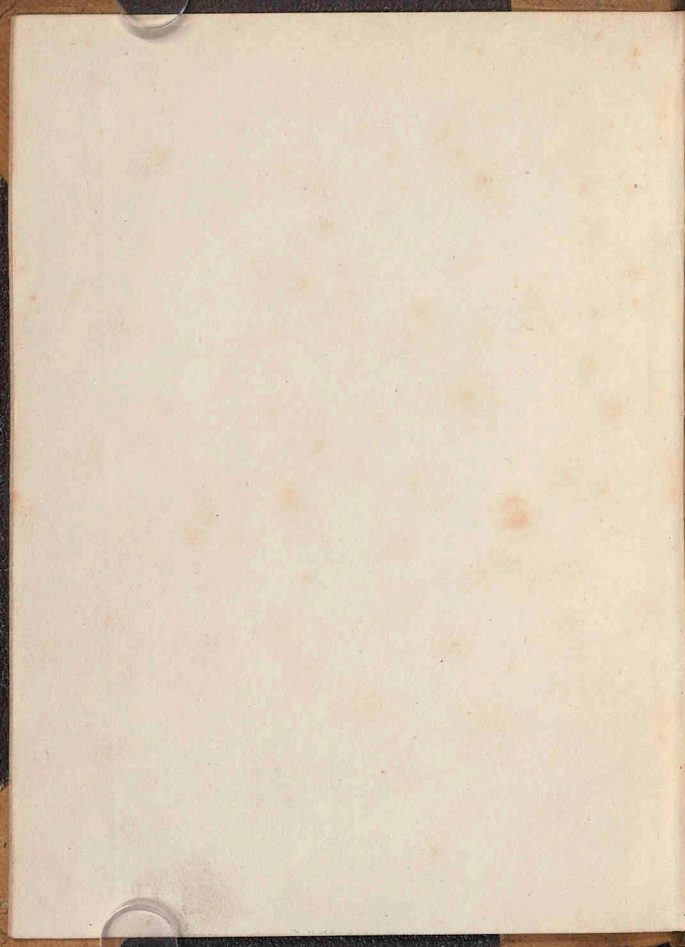

130024030424

Skitser og Noveller

af

Ugebladet „Presen,“

redigeret af Cand. phil. G. Carstensen.

April Kvartal 1868.

Kjøbenhavn.

N. G. Calbergs Bogtrykkerie, Bimmelstiftet 42.

B.U.H.

Stiller og stærk

"Gledsel" - Gledsel

afholdt af Gledsel og Gledsel

Gledsel og Gledsel

Gledsel og Gledsel

Gledsel og Gledsel

Landesyner.

Fortælling efter det Tydske.

Flere Aar ere gaaede siden efterstaaende Be-
givenhed foregik for mine Dine i Nærheden af
Wales.

Ligesaa lidt som jeg troer paa Historier om
Wander, ligesaa lidt har jeg nogenstunde fæstet
Sid til Bord Wande eller andre lignende latter-
lige overnaturlige Syner. Men hvad jeg den
Gang oplevede var en Kjendsgjerning fra Be-
gyndelsen til Enden, og dog maa den altid i
min Erindring beholde noget Uhyggeligt og
Overspændt ved sig.

Jeg lærte dengang tilfældigt et Par for-
lovede unge Folk at kjende i Wales. Begge
vare unge, muntre og kraftige Folk, lykkelige
ved deres Kjærlighed.

Marie, den unge Pige var Datter af en velhavende Landmand, ved Navn Martin Lake, der levede i Bjergene omkring Vales, han var Fader til 5 Børn, hvoraf Marie var eneste Datter, og fortrinsviis foretrukken af Faderen fremfor Sønnenne, hvoraf de 3 allerede vare selvstændige Mænd. Marie var ungdommelig, yndig, barnlig gratieus, undertiden glad og overgIVEN og undertiden estertænkksom, drømmende og forunderlig egenfindig. Hun var særdeles godt oplært, læste franske og tyske Bøger, og kunde tale med om tusinde Ting, som unge Piger af hendes Klasse sjelden kjendte til.

Hun var kjærlig, dannet og aandrig og havde Penge ivente, hvad Under, at unge Mænd milevidt fra beilede til hendes Gunst og Hjerte.

Men det viste sig snart, at Steffen Mensfield, eneste Søn af Præsten i den nærliggende Landsby, var hendes første og eneste Kjærlighed.

Han gjaldt ogsaa for den meest dannede, smukke og aandrige unge Mand i hele Omegnen, og for hende var han nu den eneste rette.

Bed den maleriske Bjergflod, der flød igjennem Martin Lakes Forder, laae mellem Klipper og Træer skjult et gemtlig Bærtshuus, „Sva-

nen," der om Sommer og Efteraar var stærkt besøgt af Fremmede, isærdeleshed Landskabsmalere.

Jeg hørte til de saa sildigere Gæster deels af Deconomie og deels af Forkjærlighed til de venlige, veemodige Nuancer i Efteraarslandskabet. Til Slutning var jeg den eneste Fremmede i "Svanen."

Undr disse Forhold var det saavel for mig, som for Hotellet og hele Omegnen af stor Interesse at endnu en eenlig Gæst kom til, som paa Grund af Sygdom maatte blive der. Den Syge var en smuk, blond, melankolsk smilende Ungling og Gentlemand. Mangen en Moder, mangen en Fader vare af de nysgjerrige Døttre selv blevne saa nysgjerrige, at de ikke kunde undlade at paatrænge sig ham ved at tilbyde ham Hjælp, Suppe og Syltetøier.

Men den hemmelighedsfulde Syge bortviste Alt og Alle. Kun Præsten i Pontferrys, der i Egenkab af Sjølehyrde lod sig melde, fik Udgang. Gjennem denne erfarede vi nu alle snart noget om ham.

Han heed Clement d'Esy, havde i Tydskland studeert Medicin og i Hamborg tilfældigt

lært at kjende Lases anden Søn, der var etableret som Rjøbmand.

Neppe havde den gamle Forpaafter erfaret dette, førend han opsogte den interessante Fremmede, forespurgte sig om sin Søn, og indbød ham til at boe hos sig i Forpagtergaarden, i det han spøgende bemærkede, at Livet i det een-somme Hotel snart vilde kjede ham tildøde, og at Forandringen til det frie Landliv snart fuldkommen vilde helbrede ham.

Men den unge Syge vægrede sig standhaftigt for at modtage Indbydelsen.

Imidlertid saae jeg ham nogle Gange efter at han havde forladt Sygeleiet, og kom flere Gange i Samtale med ham om Tyskland og isærdeleshed om de tyske Philosopher, blandt hvilke han især syntes at udmærke Schopenhauer. Dette førte os paa Capitlet om Kjærlighed. Dorom gav han mange intetsigende Schopenhauerier tilbedste, og blandede dem til et Sammensurium af Cynierne og Mysticierne, som han saa betragtede som Livets sande Magt som Kjærlighedens Hemmelighed.

Ellers temmelig taus og tilbageholden geraadede han dog ved mine Modsigelser ofte i

Hede og blev veltalende. Ved en saadan Leilighed gjorde han mig den Tilstaaelse, at han i Hamborg hos den unge Kjøbmand Lake havde seet et Portrait af dennes Søster, og at saavel hans som hendes Genius havde udfaaret dem til at gjøre Kjærlighedens guddommelige Kraft gjældende ligeoverfor Livets enmassende Magter. Hendes Fader var selv kommen for at føre ham Maalet nærmere. Han havde kun gjort Modstand fordi han havde erfaret at Marie var forlovet, men han følte, at det vilde være forgjæves at kjæmpe imod hans og Mariens høiere Bestemmelse.

Dette forekom mig deels latterligt deels hyklerisk for at benytte et fattet Forsæt ved listigt Courmagerie at vilde jernærme en ung forlovet Pige, hvis Portrait han var blevet indtaget i.

Jeg lod en Uttring herom falde, men han afbrød mig pludselig.

Hører de Fodtrin? det er hendes Fader igjen. Han selv er et Værktøi i en høiere Magts Haand, der tvinger ham til at idrage sit til at føre os vor høiere Bestemmelse imøde.

Det lød som Banvid. Men hvor forkræf-
tedes jeg ikke, da strax efter disse Ord en gam-
mel kraftig Mand med hvidt Haar traadte ind,
og genialt og hjerteligt tiltraabte ham:

Idag maa de komme med. Min Marie
staaer fast paa at hun vil lære dem at kjende.
De skal fortælle hende om hendes Broder, om
Tydskland om Chitthe, Schulb, Cheibel, Heyre
om Fontaine og hans skotske Billeder o. s. v.
Hun læser meget tydsk og har Lyst til ogsaa
engang at tale tydsk. De maa forstaae det,
siger hun.

Jeg mindre; men her er en født Tydsker.

Paa denne Maade fik ogsaa jeg en hjerte-
lig Indbydelse af den gamle Mand, og jeg tog
imod den.

Gjør nu ingen Omstændigheder. Pak ind
og kom strax med. Min Bogn venter. De (hen-
vendte han til Engellænderen) bliver boende hos
mig. Men pak hurtigt ind.

Det er alt skeet; jeg vidste, at de vilde
komme og vilde derfor ikke lade dem vente.

Vidste de det? hvorledes da? vi have jo
ikke Telegraf her.

O! alligevel, alligevel!

Den gamle Forpagter loe og holdt det for en Bittighed, han glædede sig over at den unge Herre var i saa godt Humør.

Saa toge vi afsted og snart droge vi ind i den smukke, reenlige Forpagtergaard.

Modtagelsen var simpel men hjertelig. Marie gav os Haanden og opførte sig med megen Takt. Hun var overordentlig smuk og ungdommelig-grasieus.

Jeg vendte snart tilbage til min Svane, og var senere kun leilighedsviis Gæst der i Huset, enkelte Gange deeltog jeg i deres smaa Udflugter, og lagde da altid Mærke til at Engellænderen viste et bestedent tilbageholdende Væsen, saa Marie syntes at føle sig frie og utvungen i hans Selskab.

Hendes Brudgom, Steffen Mainfield var i London for at tilendebringe sin juridiske Examen. Marie skrev til ham og fik igjen ugentlig to Gange Breve, af hvis Indhold vi erfarede mere end Uvedkommende ellers pleie at erfare af Forlovede. Vi bleve af den muntre Brud, der følte sig aldeles uafhængig, behandlede deels som Sagkyndige og deels som underordnede Raadgivere naar det handlede om Følelse og

Tænkfrihedspunkter med hendes Elskede. Saaledes kom vi ogsaa til at yttre os om hendes Brudgoms Hang til Skinsyge.

Hun havde udsørligt fortalt ham, hvor nyttige og behagelige Clement d'Espres Lektioner i tydsk Philosophi og Botanik vare for hende.

Hun gjorde med ham lange Spadseretoure for at opsoge forskjellige Blomster og Planter.

Hans Bemærkninger derover flang noget bittere og skinsyge. Hun meente, at sand Kjærlighed, burde og kunde ikke forfalde til denne sørgelige Forvildelse, hun var fast i den Kjærlighed, paa hvilken hun havde givet ham saa utallige Beviser, men hun følte sig undertiden ulykkelig fordi hun ikke var overbevist om at det samme saa fuldstændig var Tilfældet med ham.

Jeg erindrer nu ikke mere hvad vi videre talte herom, thi sjelden kommer man i dette Tilfælde til noget egentlig Resultat.

Men over et Punkt geraadede vi i en for mig uforglemmelig Strid.

Mansfield havde skrevet, at han selv vilde komme og mundtlig udtale sig for Lærerne i Philosophi og Botanik om adskillige afvigende

Punkter i deres Anskuelser. I Maries Svar herpaa fremkom følgende for en nittenaarig Pige forunderlige Sted, som tilkjendegav en dybt følt Smerte.

Lad dig ikke oftere henrive til slige Uttrin-
ger, min elskede Steffen, som om din Lykke,
dine Ønsker, din Villie ved mig eller din Om-
givelse kunde blive skuffede. Jeg er Din, og
som den svagere, hengivende Sjæl, fuldstændig
i din Magt. Vil du blot noget bestemt med
din hele Kraft og Aand, saa bliver hvad du
vil Virkelighed.

Allerede Gøthe siger: Hvad man ret kraf-
tigt vil i Ungdommen, skal Alderdommen gjøre
til Virkelighed.

Men man behøver ikke at vente til Alder-
tiden kommer. Der er en hemmelighedsfuld
Magt i den menneskelige Villie, som ordentlig
fremkaldt og anstrengt, overvinder alle Natur-
kræfter og Himmels Magter.

Det var aabeubar umoden Tankesfrugt fra
den til Philosoph blevne Engellænder, og vel
endogsaa umoden og ufordøieligt Frugt fra et
Driuhuustræ. Jeg fremkom med min Dom i
dette Punkt og bragte derved Marie i Hede og

Engellænderen i Jlden. Hun paastod at denne Villiens Almagt virkelig var tilstede, kun ikke uddannet, men forknyttet ved de selskabelige Skranker, som vi anerkjende som mægtigere. Marie gav derpaa et Beviis ved at nævne Crinolinen, denne satte sig op imod hele det kvindelige Kjønns Skjønheds og Sædeligheds Følelse.

Men kun meget saa Damer vilde gjøre deres egentlige Følelse gjældende, fordi de engang vare saa dreseerte, at de holdt det for en ubøielig Lov, netop at følge denne Mode.

De ville ikke, at deres egen Sædelighedsfølelse skulde være stærkere end en Modehandlers indes trossede Indfald, hos hvem tilfældigviis Keiserinden af Frankrig havde bestilt et nyt Snit.

Har de seet Damer i Crinoline?

Ganste vist.

Tænk dem saa denne døde, brufende Masse omgive en ungdommelig, behagelig Pigeskikkelse hvis lette, yndige Bevægelser derved aldeles skjules.

Og nu seer de mig i en simpel Klædning. Jeg er ung, jeg er velvoren, jeg elsker, Mand og Legeme blomstrer, Alt i mig og i mine Be-

vægelsjer er Luft, Liv og Sndhed, Friskhed og Varme, Alt er til Glæde for min Forlovede, min Fader, for dem, for hele Verden. Idet jeg udtaler dette i Taknemmelighed for det Naturen har skjænknet mig, haader jeg ikke de misforstaer min Oprigtighed.

Jeg holder det for Synd, at omgive den bevægelige Skikkelse, som er os givet, med koldt stift Staaltraad, og derved komme til at ligne en opblæst Luftballon eller en Ostefloffe. Jeg vil ikke forsynde mig paa den Maade, jeg vil aldrig bære Crinoline. Det er dog Noget fra en simpel Landsbypiges Standpunkt, ikke sandt.

Meget, grumme meget, svarede jeg, men det er ingen af Himlens Gjerninger.

Det fornuftige Menneffe, gjensvarede Engælenderen, vil intet, som gaaer ud over de i ham skjulte Kræfter. Jeg vil aldrig vove Penge i Engelland, fordi jeg veed, at jeg ikke har Kraft til at overvinde den Modstand jeg vilde møde, ved at hige mod dette Maal.

Efter megen Strid kom vi endelig til en Slags Fredsflutning over den Sætning, og bleve enige om, at en mægtig Billie tillige maatte være en fornuftig, sædelig og indskrænket Billie,

kun at den Villiekræft, som er Kilden til enhver fri Gjærning og Virksomhed, ved Lædhed, Vane, Etiquette og Fordomme hos de fleste Mennesker slet ikke eller kun tildeels gjorde sig gjældende.

Det kunde man nogenlunde lide paa, men begge gave paa deres Raade at forstaae, at endnu en Hemmelighed laa skjult der bag, hvis Indhold man foreløbig ikke vilde berøre for mig.

Naturens Kræfter og Himlens Magt har ført mig hertil, raabte den unge Engellænder til Slutning, men det afhænger af min og endnu een andens Villie, om vi ville føie os i dens Bestemmelse. Naar jeg har Villien, maae ogsaa en Andens møde min. Er min Villiekræft stærk nok til, ogsaa at bringe denne Andens i samme Retning, saa er ogsaa denne ene sig selv bestemmende, da det er dens egne Kræfter der bevæger sig paa dette Gebeet.

Det forstaaer jeg ikke, raabte Marie meget forundret og muntert.

Nei, nei, det kan de heller ikke endnu.

Vi ville gemme dette Thema til en anden Gang.

Jeg tænker, vi vil snart komme dertil.

Derpaa afbrødes denne forunderlige Strid. Nogle Dage efter denne Samtale kom Mansfield tilbage fra London og var siden daglig Gjæst hos min tilkommende Svigerfader; imidlertid blev han der i flere.

Jeg saae kun af og til det lykkelige Par og i Regelen altid i Engellænderens Nærværelse. Man kunde ikke være Vidne til nogen inderligere Lykke end vore to Forlovedes, endskjøndt de i vores Nærværelse og i Blodet omhyggelig skjede Forlovedes mindre nette Baner. De kysledes ikke, hvidskede ikke med hinanden i Krogene og affondrede sig aldrig fra det øvrige Selskab.

Den Lykke, som afspeilede sig i deres Blik var reen og interesserede Alle. Hun talte med os om Mansfields beseirede Skinsyge, om deres smaa Meningsforskjel, som forhøiede deres Lykke, og som aldrig virkede forstyrrende paa dem.

Bed slige Samtaler forholdt Clement d'Esres sig altid taus, tilbageholdende og kold, men jeg bemærkede efterhaanden, idet jeg fulgte Mansfields Blik, at den unge Philosoph stille, men med en eiendommelig Rødme paa Kinderne og

Bressen. Aprilkvartal. 1

med en uhyggelig Glands i Diet, fulgte Mariæ gratiense Bevægelse og maalte hendes slanke og skønne Skikkelse. Jeg følte at Brudgommen med Brede og Uergrelse saae dette, men at Fornærmelsen ikke var tilstrækkelig aabenlyst til at den kunde fremfalde et Brud, tilmed da Marie slet ikke lod til at mærke noget dertil.

Mansfield var en Aften vendt hjem til sin Fader, efter at have taget Affsæd for flere Dage; men næste Morgen tidlig var han allerede tilbage. Hans Hest svedte, han var redet de fire Mil i største Hast.

Marie og d'Exres vare allerede ude mellem Bjergene for at botanisere.

Man bragte ham Frokost, men han løb uroligt op og ned i Bærelset, og spurgte Tjenestefolkene naar Miss var gaaet ud og hvor Miss vel var at finde.

Ingen kunde give ham Underretning, han løb ud paa Marken og spurgte Folkene, men deres Svar vare ubestemte og modsigende, og nogle spottende Svar bragte hans Blod i Feberhede. Alt løb rundt for ham. Skinsygens Furie truede med at sprænge hans Hoved.

Billedet af Selvmord og Dobbeltmord viste sig for Mansfields Dine. Han fremtog en stor Lommekniv og styrtede med den ind iuellem Bjergene. Undertiden standsede han og lyttede og naar hans Dre opdagede en Lyd i det Fjerne skjulte han sig bag en Klippe eller et Træ. Men det han vilde høre høre udeblev, og de Skikkelser han i sin Ophidselse troede at skulde overraske som Elskende, bleve usynlige.

Saaledes drev han omkring i lang Tid, til han følte sig legemlig afkræftet. Han maatte sætte sig og komme til Besindelse. Efter i nogen Tid at have hvilet, hørte han først Maries Stemme i Fraastand, hendes ledsager morede hende, han lyttede og hørte snart Underholdningen, Ord til Andet.

Mr. d'Eyre talte med samme Ordknappe d og Verbødighed som hjemme. Marie gif som en Dronning og Gudinde, saa skjøn og reen, beskyttet ved sin egen jomfruelige Værdighed.

Underholdningen angik den botaniske Natur. Marie fremkom med Spørgsmaal angaaende det Limmeste Systeem og d'Eyre svarede som i en Histories underordnede Tone.

Da de ikke mere kunde høres, gjemte Mansfield sin store Kniv; han følte sig usigelig lykkelig men tillige latterlig.

Han kom henimod Middag beroliget hjem men med en ny Form i Hjertet. En gammel Arbejder hos hans tilkommende Svigerfader, havde gjort Løier med ham og Parret, han havde mødt og sluttet med de Ord: tag Gaa-sen iagt, naar Næven prædiker. Altsaa han var latterlig i Folkenes Dine, og hans elskede anseet for en Gaas.

Han traf Marie allene ved sit Arbeide hun sprang op for at tage imod ham, men hun foer med et Udraab af Stræk tilbage.

Gud, min Steffen, hvad feiler dig! For Guds Skyld, du seer saa syg ud.

Hemmeligheden var snart ude. Hans Ord strømmede frem af det forpinte Hjerte; den Elskede kunde ikke faae et Ord frem, men hendes angstfulde talende Dine, de hede Rys og det bankende Hjerte og de fremstammede Kjærlighedsord, samt Løftet, aldrig mere at gaae med ham ud, men allene at hellige sig den Elskede bedøvede den lykkelige med Salighed.

Botanik, tydskt Philosophi og Clement de Eyer vare forglemte Sager de næste 14 Dage.

Sidstnævnte drog tilbage til Svanen og blev min Nabo, uden at jeg var videre ven- skabelig imod ham, dog gjorde vi samtidig nogle Besøg hos den gamle Forpagter.

Mansfield saavel som d'Eyer rustede sig nu til Areise.

Altfor snart kom Afstedsdagen for Mans- field. Marie var mere deemodig end ellers. Efter Bordet satte hun sig ganske imod Sæd- vane paa hans Knæe, slyngede Armen om hans Hals og spurgte med rørende Inderlighed:

Steffen, vil du ogsaa, naar du igjen er i London, ret ofte tænke paa din stakkels lille Marie?

Jo, ganske vidst, maaskee for ofte. Jeg troer du mangen Gang vil forstyrre mig i mit tørre Arbeide.

O, det vil jeg du kjære Væsen, men kun for en Stund, om nogle faa Uger vil du al- tid blive hos mig, men hør endnu eet. Naar jeg nu engang i Manden kommer til dig, og du veed jeg er her, men dog kan du see mig

og føle min Nærværelse, vil du da blive meget forfrækket?

Men Kjære, det vilde jo være umuligt, at jeg kunde see dig hos mig, naar du paa samme Tid er her.

Aanden, vedblev Marie, kan frigjøre sig naar den vil, jeg har et udødeligt jeg indenfor dette dødelige Legeme.

Ja vel, min søde Marie, men hvad ville der blive af begge, naar de skiltes fra hinanden, foreløbig vil du dog nok lade dem blive sammen, ikke sandt?

Men jeg har et selvstændigt Jeg, som ikke er bundet indenfor Legemets Stranker, som kan løsgjøre og frigjøre sig, naar dette Jeg vil. uden at Legemet dør.

Mansfield foer op, som om Noget havde slukket ham, og sagde i en vred Tone, dette er noget af dette tydske philosophiske Banvid, som man har sat dig i Hovedet, jeg finder det uforvarligt.

Banvid, Steffen? er du en Tyrk siden du ikke troer paa Sjælen?

Kjære Barn indlad dig ikke paa de Sager. Sjæl og Aand ere uadskillelige Kræfter i Legemet.

før at Døden skiller dem ad. Lad det nu være nok. Tael ikke mere derom, det er for meget for et lille qvindeligt Hoved, og Kilden hvorfra din Blissdom stammer —

Marie greb en Papiirfax og truede ham med komisk Alvor. Han rev den fra hende og betragtede den nøie. Den var i Form af en Dolk med et forunderligt kunstigt Haandtag, der lignede et Bildsviin.

Mr. d'Eyre havde foræret hende den, da hun syntes saa godt om den.

Mansfield saae den for første Gang. Han spurgte hvem den var kommen fra?

Marie fortalte ham, at Mr. d'Eyre vilde forære hende den, hvis Brudgommen vilde tillade det.

Mansfield kastede et hurtigt Blik paa Giveren og saae i dennes Dine, der vare heftede paa hans Brud igjen det eiendommelige, gløddende, stirrende Udtryk af lurende Begjærlighed og usømmelig Henrykkelse, som han oftere troede at have bemærket.

Nu syntes det ham tydeligere end nogensinde, at d'Eyre forraadte en opdaget Forbryders Forlegenhed. Steffen stod rask op og

forlangte i en barsk Tone at d'Cyre skulde følge med. Begge forlode Bærelset. Ude i Haven fulgte nu en Ordstrid, saa høi og heftig, at Alle i Bærelset maatte høre det.

Marie troadte til Vinduet, og fulgte en Tidlang Striden med spændt Opmærksomhed.

Hun begreb ikke, hvad der kunde have fornærmet hendes Brudgom, og troede, at hendes og hendes Broders Ven, Gæsten i Huset, skeete Uret

Den igjen opflammende Skinsyge fornærmede hende. Det raske Blod bruste op og hun tilraabte sin Brudgom nogle lidenskabelige Ord der for ham klang, som om hun tog Parti for den uhyggelige Gæst, og vilde haane ham selv.

Mansfield tabte sin Selvbeherkelse og gik uden at svare et Ord.

Han lod sin Hest sadle, og stod, indtil den blev bragt ham af Stalden, ligeoverfor Maries Vindue. Han steg tilhest idet han saae op til Maries Vindue.

Hendes Ansigt udtrykte heftig Brede, hun var bestjæftiget med at opstjære Bøger, som d'Cyre havde leveret hende, men som hun havde

lovte Mansfield at sende ham uopfskaarne tilbage.

Hun vilde yderligere straffe ham for Foruermelsen, men hvor forstrækkedes hun ikke da huu saae sin Elskede hurtig ride bort, uden at sige hende et Ord.

Hun styrtede ned til Faderen og begyndte lidenskabeligt at græde.

Hendes Fader loe og trøstede hende med, at denne Uenighed ikke vilde vare længe.

Marie vedblev at hulke og gjorde sig selv Bebreidelser over sin Dpførsel mod Mansfield. Af og til saae hun med sine i Laarer glindseude Dine hen til sin deeltagende Ven og Lærer. Paa engang sprang hun hen til ham, faldt ham om Halsen og trykkede snart et Kys paa hans Læber.

Det skal han vide, raabte hun, idet hun undertrykkede sin Hulken, jeg vil selv skrive det til ham.

Tag de det som Afsoning for min Brudgoms Dpførsel. Jeg skulde ikke have Lov til at elske min Ven og Lærer? Ja, jeg elsker dem Ven og Lærer! og Steffen skal taale det,

og lade min Sjæl have denne Frihed. Nu god Nat, jeg vil være alene.

Hun gif og jeg og d'Cyre toge ogsaa Afsteed.

Klokken var 9 da vi gif derfra. Neppe vare vi nogle faa Skridt fra Huset, før d'Cyre vendte om, ja, saa efter ham og raabte:

Har de glemt noget?

Jeg kommer efter, jeg kommer efter! Ha, ha, ha! triumfeerte han, som for sig selv.

Hvad jeg nu vil fortælle er aldeles sande Meddelelser fra Mansfield, Marie, den gamle Forpagter og flere Personer.

Da Mansfield traadte ind i Faderens Gaard var Klokken slaaet 10. Hans Fader var allerede gaaet til Sengs, Tjenestepigen sad oppe for at lukke ham ind, ligeledes Kudstjenesten for at tage imod hans Hest.

Pigen ragede op i Rattelovuen i hans Bærelse og gif saa i Seng, da den unge Herre ikke havde videre at befale. Han satte sig lige for de glødende Kul og stirrede ind i Ilden, hvor de forunderligste Billeder og Skikkelser viste sig for ham, fremkaldte ved de Hændelser og Lidelser, som kjæmpede i hans Indre.

Hans Hjertes Elskede havde forraadt ham i Dinene paa et Menneſte, ſom han hadede, hun havde miſforſtaaet Bevæggrunden til hans Udfærd imod ham. Og maaskee elskede hun denne d'Cyre, uden ſelv at vide det?

Nu tvivlede han paa Muligheden af at kunde blive lykkelig med hende. Han vilde ſkrive hende til.

I Morgen vilde han ſkrive. Nu vilde det pine ham for meget.

Han bedækkede Anſigtet med Hænderne, ſom vilde han ſkjule for ſig ſelv, at han græd, og hele hans Legeme hulkede og bævede.

Da denne Kamp var forbi, blev han rolig, veemodig ſtemt, og for hans Tanke fremſtillede ſig ligesom for Aandens Dø, Erindringer om alle deres kjærlige Møder, hendes Blikke uden Ord, hendes rødmende Mine, hendes ſnart nedſcænkede ſnart i hans ſaligt ſkuende Dø, hendes lette, ungdommelige, gratieuſe Gang, hendes muntre Spring, hendes yndige Skjelmerie, hendes Hjertelighed og Jnderlighed, hendes hele Væſens Hengivelse; alt dette gjennemtrængte hans Nerver.

Efter længe saaledes at have sværmet alene, gennemglødede ham den salige Bished, at hun var Hans og at al Misforstaaelse vilde tabe sig i en fuldere og sødere Kjærlighed. En rolig Salighed gennemstrømmede ham.

Han saae ikke mere, men pludselig hørte han ganske tydelig den sødste Klang af hendes Stemme, udtale tjærlige Ord om hendes Smerte og Anger. Hans Hjerte slog.

En drømmende Tunghed, og halv Bevidstløshed fængslede hans Lemmer. Han tænkte paa hendes Spørgsmaal, om han vilde forstrækkes, naar hun aandelig fremstillede sig for ham. Hun havde jo talt tydeligt. Var det en Mystification, som ifølge Lægers Vidnesbyrd, kunne fremkomme hos nervesvage Personer i halv sovende Tilstand, eller var det virkelig muligt!

Han frygtede ikke mere, han følte en sagte Berøring paa Banden, følte hvorledes Haaret blev strøjet tilside, hvorledes hendes Aande berørte ham, hvorledes hendes bløde Kind strøg sig hen af hans Ansigt. Han udstrakte sin Arm og lagde den blidt om hendes slanke Liv, han holdt hende i sine Arme og trykkede sin Mund

paa hendes Læber, og holdt hende saaledes i navnløs, halv drømmende Salighed fast til sig.

Hvorlænge denne Tilstand varede, derom havde han ingen Bevidsthed havt, og kunde senere aldeles ikke erindre sig noget derom.

Men pludselig var han vaagnet af denne Drømmesalighed ved en stikkende, smertende Angst. En forfærdelig Kuldegysen foer ham igjennem Legemet. Hans Elskedes drømmeriske Nærværelse var forsvunden som Lynet.

En mørk Anelse gennemfoer ham om at der var mødt hans Brud en Ulykke. I samme Dieblik sprang han op, styrtede i Mørket ned, rev Dørene op, iilte til Stalden, rev Hesten ud, sadlede den, og var i et Nu paa dens Ryg. Hesten selv, forfækket og vild, jagede af alle Kræfter henad Veien, som førte til Martin Laves Gaard. Paa en Høi lidt detsfra kunde man see Huset.

Med Forfærdelse bemærkede han, at man løb frem og tilbage med Lys i alle Værelser, han sporede i største Angst Hesten og foer afsted i rasende Galop. Snart hørte han forvirrede Stemmer og enkelte Udbrud af Skræk og Fortvivlelse.

Nu hørte han Hestetrav bag sig og saae den ham bekendte Læge fra Omegnen med Martin Laves Karl i endnu hurtigere Fart jage forbi sig, uden at see til Siden og kjende ham.

Han sprang af Hesten, og stormede dreven af en panisk Skræk, lige op til Mariæ Bærelse.

En Mængde halv paaflædte Arbeidsfolk, fastnaglede af Skræk og stirrende paa ham med aaben Mund, spærrede ham næsten Beien, med et mægtigt Stød trængte han sig igjennem dem.

Tvende Grupper, blege af Skræk fyldte Bærelset, den ene var beskæftiget med Marie, som laae ligbleg, afmægtig paa sin Seng, den anden gjorde Anstalt til at løfte noget tungt op af Gulvet. Det var Clement d'Esres Lege, der ligeoverfor Sengen laae paa Tæppet svømmende i sit varme Blod.

(Sluttes.)

Blandinger.

Den nuregjerende Konge af Preussen reiste engang incognito i Bøhmen, og traf i Omegnen af Tøpliz, paa en Mand, der gif phlegmatisk henad Beien og røg af en Pipe. Kongen tiltalte ham paa sin bekjendte Underofficeers Maneer:

Hvem er Du, min Ven?

Jeg er Birkedommer her, svarede Manden lidt overrasket.

Er Du tilfreds med Din Stilling?

Ja vist er jeg det.

Saa gratulerer jeg Dig.

Kongen vilde gaae; men Dommeren holdt ham tilbage:

Og Du, min Ven! hvem er Du?

Monarken kneisede iveiret og sagde med en triumpherende Mine: Jeg er Konge af Preussen.

Er Du tilfreds med Din Stilling? vedblev Dommeren.

Ganske vist, stammede Kongen, forbauset over Mandens respectstridige Sprog.

Saa gratulerer jeg Dig, sagde Dommeren, tog til Hatten og spadserede videre.

Udenfor en offentlig Bank i Belgien stod en Skildvagt. En ung, elegant Herre vilde gaae ind med en Cigar i Munden. Skildvagten raabte til ham:

Kast Cigaren!

Det var en ægte Havanneser, og den unge Herre slukkede den derfor mod Muren og beholdt den i Haanden.

Kast Cigaren! gjentog Skildvagten.

Men den er jo slukket.

Det er det samme, jeg har mine Ordre. Herren kastede Cigaren og gif ind; men vendte sig om i Døren og hvad saae han?

Skildvagten bukker sig, tager Cigaren og putter den i Lommen. Det var en lille Industrigreen, som fulgte med Posten.

Mandespner.

Fortælling efter det Tydste.

(Sluttet.)

Papiirsaxen i Form af en Dolt laae blodig ved Siden af ham.

Han levede kun to Timer efter det dødelige Stik, men længe nok, til med rallende Stemme at erklære, at Marie var uskyldig, og han kund den med Ret straffede Skyldige.

I sin vanvittige og misforstaaede Sandselighedsfilosofhi, i Tiltro til hans glødende Videnskabs Magt, havde han beluret den Uskyldige og seet hende hensunken i Sværmerie. I sin Videnskabs Vanvid havde han troet, det var af Kjærlighed til ham. Han havde sneget sig til hende, trængt sig ind til hende og i samme Dieblif havde han sølt Dolken i sit Hjerte.

Senere blev der naturligtviis afholdt Tiigsyn, og Marie afhørt som Vidne. Hendes Udsagn stemmede i det Væsentligste overeens med den Dødes.

Dog havde hun endnu nogle overraskende Enteltheder at tilføie, hvilket hun gjorde med klar og rolig Stemme.

Efter at hun havde beredt sig til at gaae til Sengs, havde det meest brændende Ønske om at forsone den forræmede Elsker bemægtiget sig hende. Hun havde af den Dræbte hørt forunderlige Ting om Villiens Magt, naar det dreiede sig om noget Godt og Tilladeligt.

Saaledes var hun i fuld Tro til hendes bestemte Villies Magt at forsone den Elskede bleven gjennemtrængt af Følelser om hendes Nærværelse hos ham; hun var som henjunken i et forunderlig Tilstand; hun havde strøget Haaret fra hans Paae og følt hans varme Omfavnelse. Medens hun laae saaledes halv bevidstløs, var hun pludselig bleven greben med virkelige Arme. Med et vildt Skrig af Forfærdelse var hun sprungen op, havde greben Dolken paa Bordet og med al sin Magt stødt efter den Dræbte.

Han styrte de baglænds over, just da Kirkeuhret lydeligt slog eet.

Sagen kom for Criminalretten. De Eedsvorne frikendte hende eenstemmigt. Efter at hendes Defensor med begejstret Veltalenhed havde beviist at det udgydte Blod var flydt for at bevare den fornærmede Anklagedes Dyd, og at intet andet Spor af Forbrydelse kunde opdages, end den feige Gjerning af den med Ret paa Livet straffede.

Følelsen af, for Verden at skulde rense sig for det udgydte Blod havde hidtil holdt den ulykkelige Brud opret; men efter hendes Frikjendelse sank hun aandelig og legemlig sammen. Hendes Ungdoms og Sundheds jomfruelige Blomster visnede hurtigt og ligeledes hendes Aands. Hun mistede den ene Evne efter den anden og blev aldeles sløv for alt. Endelig formaaede hverken Steffen eller den gamle Forpagter længere at kunde see paa den forstyrrede Aand, den bevidstløse Skikkelse.

Asper-Huus i Torquai er en Daareanstalt, og der døde Marie Herta Lake i en Alder af 27 Aar.

Bartholomæus-Natten.

(En historisk Skildring fra det Engelse, af Mgb.)

Som bekjendt var det Enkedronningen af Frankrig, den rænkesfulde Catharine af Medicis, der, i Spidsen for sit Partie, havde svoret Huguenotterne Undergang, som isærdeleshed paadrev Fulbringelsen af det Blodbad, der blev bestemt at iværksettes ved Daggry paa St. Bartholomæusfesten, den 24de August 1572. Denne Beslutning blev fattet i Tuilleriesne, i en Sammenkomst mellem Catharine, Hertugen af Anjou, Hertugen af Nevers, Greven af Angoulême, en naturlig Broder af Kongen, Birague, Seglbevareren; Marskalk Tavannes og Greven af Reç. Man delibereede i det hemmelige Raad om Kongen af Navarra, Prindsen af Condé og Montmorencierne skulde opføres paa Listen over

de Proskriberede. I Marskalk Tavannes Memoirer tilskriver han sig selv Gren for at have ved sit Raad frelst de to Fyrsters Liv; men det synes at næsten alle Medlemmerne af dette Raad vare af denne Mening. Nogle Forfattere have foregivet at den oprindelige Idee var at opflamme de Calvinistiske og Catholiske Styrere til en saadan Grad, at det kunde bringe dem til aaben Feide og at naar deres Kræfter vare udtømte Kongen skulde bryde frem fra Louvre i Spidjen for sin Garde, kaste sig uden Forstjæl over Massen og lade dem Alle springe over Klingen; — kort, det var vanfseligt at sige om Blodbadet fra Begyndelsen af var bestemt at blive saa almindeligt.

Hvad mig angaaer, udbrød Enkedronningen efter denne rædsomme Tragoedies Slutning, jeg har ikke Mere end sex paa min Samvittighed.

Store Gud! hvilket frygteligt Selvforsvar!

Den første store Hævndaad — Admiral Colignys Mord — blev overdraget hans uforsonlige Fjende, Hertugen af Guise; og for at bortffjerne selv hver Skygge af Mistanke fra Hugunotternes Sjæl, foregave Prindsjerne af

Lorraine at befrygte voldsomme Forholdsregler fra deres Fjender, og anholdt, under dette Paa-
skud, om Kongens Tilladelse til at trække sig
tilbage.

Gaae, sagde Carl, med paatagen Forbit-
trelse, dersom I ere skyldige, skal jeg let vide,
hvor jeg skal finde Eder igjen.

Idet de saaledes sjerneede sig, og vare satte
istand til at skjule deres Bevægelser, under
Skin af den Forvirring, som sædvanlig ledsager
en forestaaende Afreise, kunde de saameget lettere
forsamle deres Kreaturer uden at vække Mis-
tanke.

Provosten modtog nu sine Instruktioner,
som vare, at Signalet skulde være at ringe paa
Balaiskloffen; to Fakler skulde sættes i et vist
Bindue; Livgarden skulde adspredes omkring
paa alle Forve og Tvergader, og for at kunne
kjennde hinanden, skulde Snigmorderne bære et
hvidt Skjærf, bundet om den venstre Arm, og
sætte hvide Kors paa deres Huer. Efterat alt
var bragt i Orden, i Henseende til disse fore-
løbige Bestemmelser, under den frygteligste Stil-
hed, vovede Kongen der frygtebe for at standse
Foretagendet ved en Medlidenhedsfølelse, ikke

at frelse Greven af Rochefoucauld, for hvemt han følte Hengivenhed. Da han henimod Aften saae ham isærd med at forlade Louvre, bad Carl ham, og siden endog nødte ham til at blive tilbage, hvilket Greven imidlertid afflog, og Kongen, der ei var istand til at holde ham tilbage, uden at sætte sin Hæmmelighed i Bove overlod ham da til sin Skæbne, skjøndt hans Sjæl opfyldtes med den dybeste Rædsel ved saaledes at maatte opoffre sin Ven for at kunde bevare sin Plan.

Alt var det affskyeligste Forræderie i denne en Souverains exempelløse Sammensværgelse mod sine Undersaatter. Dens Udtænkning, Udsførelse, dens Biomstændigheder vare lige skjændige, og de helligste Følelser bleve enten undertvungne, misbrugte eller voldsomt kuldkastede. Religiøs Jver blev til ugudeligt Maserie, barnlig Fromhed udartede til blodig Forfølgelse og Lydighed imod Monarken forvandlede til forbandelsesrædig Feighed.

Carl, der i Almindelighed ledsagedes af sin Moder og Hertugen af Anjou, traadte ind i et lidet Studeerkammer ved Portalen til Louvre, han satte sig under Buen af et Vindue, og

saae ud, gysende af Frygt. Knaldet af en Pistol hørtes.

Jeg kan ikke sige, fra hvilken Kant, siger Hertugen af Anjou, Larmen hørtes, men jeg veed godt, at Lyden rystede os alle tre skrækeligen; den indgjød vore Sandser og Tankeevner som alt vare forvildede af bange Ahnelser og Skræk, en Bished om de uhyre Forbrydelser, som nu vare paa Nippet til at skulde fuldbyrdes. Kongen, betaget af Rædsel, reiste sig, og afsendte i Forening med Dronningen og Hertugen af Anjou, strax en Cavaleer med Befaling til Hertugen af Guise, om ei at foretage Noget imod Admirals Person, — en Befaling, som, dersom den var bleven opfyldt, vilde have standset det Hele, men det var for silde. Den hævn-gjerrige Hertug, opflammet af Raserie, havde neppe oppebiet det aftalte Signal, før han foer hen til sit Officers Bolig. I Kongens Navn aabnedes Dørene snart, og Portneren, som overgav Nøglerne blev slødt ned paa Stedet. Sveitserne ved den navarriske Garde toge Flugten og søgte Skjul; de tre Oberster af de franske Tropper, ledsagede af Petrucci, Siennesois og Béme, en Tydsker, med en Eskorte af Soldater,

fore ind i Hotellet og styrkede hovedfulds op
 ud Trapperne. Ved d nne frygtelige Støi, som
 lød fra alle Kanter, gjættede Admiralen strax
 at man tragtede ham efter Livet. Han sprang
 ud af Sengen, og, støttende sin Ryg op til
 Muren, begyndte han med foldede Hænder og
 Dinene hævede mod Himlen, at fremstamme en
 fort Bøn. Efterat have opbrudt Sovestammer-
 døren med det Raab: Død! Død! var Beme,
 der foer frem med Sværdet i Haanden, den
 første, der saae Coligny saaledes i inderlig Bøn
 og han raabte strax: Er det Dig, som er Cog-
 ligny?

Det er mig, svarede Admiralen, unge Mand
 hav Agtelse for mine graae Haar.

Beme svarede med at støde ham Sværdet
 i Livet, hvorpaa Admiralen faldt, badet i sit
 Blod, og i samme Dieblif gjennemboret af hun-
 drede andre Sværd.

Det er skeet, raabte Beme ud af Vinduet.
 Hertugen af Angouleme vil ikke troe det,
 svarede Hertugen af Guise nede fra Gaden, med
 mindre han ser Liget for sine Fødder, og strax
 blev det lemlæstede Liig styrtet ud af Vinduet
 ned i Gaarden.

Hertugen af Angouleme tørrede derpaa med egen Haand Blodet af Admiralens Ansigt, for at gjenkjende hans Træk; hvorefter man siger at Prindsen skal have forglempt sig selv saameget, at han sparkede til Liget med sine Fødder.

Efterat Had, forenet med enhver Indskydelse af Hævn, og den yderste Grad af feigt Barbarie var udøvet, blev det døde Legeme et Kov for Pøbelraseriets Mishandlinger. Admirals Hoved blev skilt fra Kroppen, og Liget, grusom lemlæstet, slæbt gennem Gaderne til Ketterstedet, og der ophængt ved Fødderne i Montfaucons-Galgen.

Den 24de August 1572, Klokken 4 om Morgenen, blev der ringet med Ballaiskloffen. Det skjæbnesvangre Signal til Bartholomæusnattens Blodbad, som bebudede Katholikerne at Admiral Coligny ikke mere var til.

Snigmorderne, der vare væbnede med Dolke og Pistoler, havde forsynet sig med de iforveien aftalte Tegn paa deres Arme og paa deres Guer, for at kunde kjende hverandre. Ved at høre de Skrig, Raab og den Tumult, som øieblikkelig fulgte Ringningen med Ballaiskloffen, fore Calvinisterne, halv paaklædte og ubevæbnede

ud af deres Boliger, de, som søgte at naae Admirals Huis, bleve slagtede af det Compagnie Gardere, som vare posterede foran det ved Indgangen, de som søgte Frelse i Louvre, bleve drevne tilbage af Soldaternes Piker og myrdede ved Geværskud, og i deres Flugt derfra faldt de i Hænderne paa Hertugen af Guises Tropper og Borgerpatrolier, som anrettede et frygtelig Blodbad paa de forsvarsløse Flygtninger. Hele Folkemængden reiste sig nu i Masse, greb til Vaaben, idet de toge ethvert Mordredskab, som de kunde faae fat paa, og styrtede skareviis omkring i hvert Qvarteer af Byen, man hørte ingen anden Lyd end det frygtelige Udraab: Dræb Hugunotterne!

Fra Gaderne gik de ind i de Stores Hoteller, hvor de, ved at opbryde Portene, slaae Binduerne ind og nedrive Murene, uden Forskjel paa Alder eller Køn, i Klæng massakrerede Enhver; Luften gjenslød af Mordernes rædselsfulde Skrig, de Saaredes gennemtrængende Jammerraab og de Døendes Suk; Slagteriet blev almindeligt. I den første Dag fandt ingen Plyndring Sted, Tørsten efter Bytte blev kvalt af det barbariske Maserie; Slagtoffere og

ikke Rigdomme var det de søgte; Guld foragtede de, og deres Higen stod kun til Menneskeblod. Hovedløse Kroppe bleve hvert Dieblif kastede ud af Vinduerne i Gaardene og paa Gaderne; Portene vare opfyldte med Døde og Døende, og Gaderne fremviste Rædsels syn af menneskelige Liig, som af deres Slagtere bleve slæbte afsted for at kastes i Seinesloden.

Det kongelige Pallads, som burde have været et helligt Asyl, et faderligt Tilflugtssted, besudledes af lignende Rædsler. I et Dieblif var Louvre opfyldt af Snigmordere. Kongen af Navarra blev pludselig vakt af sin Søvn derved, at adskillige af hans Benner og Officerer brød Døren op til hans Kammer, nogle, allerede saarede styrtede frem for at døe for hans Fødder, medens de øvrige bleve dræbte for hans Dine. Henrik, der ei var istand til at forsvare Dem, foragtede at søge Frelse ved Flugt. Morderne omringede hans Seng, og udstødte lydelige Trudsler, men han vilste saa megen Fasthed, og indgjød dem saa megen Erbødighed, at de ikke vovede at angribe hans Liv, eller, vi kunne næsten sige, at det var et Mirakkel af det guddommelige Forsyn, som

reddede denne Fyrste, der var bestemt til i en kommende Periode at holde Frankrig skadesløs for saa meget Ondt. Henrik fandt endelig Leilighed til at undvige til de kongelige Værelser, og Snigmorderne banede sig en Time efter Bei til den unge Dronning Margarethes Kammer, hvis interessante Fortælling, fremført af hende selv, vil give den livligste Skildring af denne rædselsfulde Scene.

I Bartholomæusnatten besalede Entedronninger, der bemærkede at hendes Datter var noget sildig oppe, hende at gaae til Sengs.

Da jeg var isærd med at tage Afsked, siger Margarethe, tog min Søster af Lorraine mig ved Armen, standsede mig, og sagde, idet hun græd bitterligt:

For Himlens Skyld, Søster, gaae ikke!

Bed at see denne Adfærd blev Catharina forbittret, og bebreided: hendes ældste Datter hendes ukloge Opsørsel.

Hvilket skrækkeligt Syn, svarede den første, at see hende saaledes sendt hen for at offres, dersom de opdage Noget, vil de hæve sig paa hende.

Denne Ordstrid endtes derved, at Margarethe fik gjentagen Befaling af sin Moder at begive sig bort, hvorpaa hendes Søster, bristende i Taarer, omfavnede hende.

Hvad mig angaaer, vedbliver Margarethe, saa forlod jeg Bærelset forbausset og ganske forvirret, uden at have den fjerneste Idee om Noget af det, der var at befrygte.

Kaldet til min Mand's Bærelse, fandt jeg hans Seng omringet af 30 til 40 Hugunotter som jeg ikke kjendte; hele Natten igjennem talte de ikke om andet end om den Ulykke, der var truffet Admiralen. Min Søsters Taarer vedbleve endnu at ligge mig tungt paa Hjerte, og jeg kunde ikke sove for den strækkelige Frygt hun havde vaft hos mig, uden at være istand til at ahne Aarsagen.

Paa denne Maade tilbragte jeg Natten, uden at det var mig muligt at lukke et Øie.

Før Daggry stod Henrik op og forlod Bærelset, ledsaget af alle sine Cavalerer, og den unge Dronning lod nu, overvædet af Udmattelse, Ørene lukke, og overlod sig til Søvn.

Omtrent een Time efter soer Margarethe pludselig op, vaft ved at høre en Larm, som

foraarsagedes ved at Krogen slog imod Døren med Hænder og Fødder og raabte høit Narvarra, Narvarra! Da hendes Kammersfrue troede at det var Krogen, aabnede hun Døren og en Mand, bedækket af Blod, vaklede frem i Bærelset, forfulgt af fire Bueskytter, der kom ind tilligemed ham: han var bleven saaret af et Sværd i HaandleDET og af en Hellebard i Armen.

Engstelig for at skjule sin Person, vedbliver Margarethe, kastede han sig paa min Seng; hvorefter jeg, da jeg fandt mig fast omfattet af Manden, sprang ind til Bæggen, og han efter mig, idet han vedblev at knuge mig rundt om Livet. Jeg kjendte ikke denne Mand og vidste ikke om han kom for at fornærme mig, eller om Bueskytterne vare tilsiuds at angribe ham eller mig. Vi skrege Begge høit, da den ene var ligesaa forskrækket som den Anden.

Endelig kom Capitainen ved Garden, som befalede Bueskytterne at gaa bort, og frelst Mandens Liv, som en Følge af Dronningens Forbøn, hvorefter han førte hende til Hertugindeuden af Lorraines Bærelse.

Netop idet Margarethe traadte ind i For-
gemakket blev en Hoscavaleer i tre Skridts Fra-
stand gjennemboret af en Hellebard, og faldt
død ved hendes Side, hvorpaa hun besvime-
de og ikke kom til sig selv igjen, førend hun fandt
sig i Sikkerhed hos sin Søster.

Den første Skræk Margarethe nu erfoer,
var for hendes Kongelige Gemals Frelse, hun
spurgte om ham, og modtog Forsikringer om,
at der iniet Dødt var tilføjet ham.

Carl den 9de havde befalet, at Kongen af
Navarra og Prindsen af Conde skulde føres til
ham selv; han modtog dem med et Udtryk af
Bilthed, og hans Dine sunklede af Kaserie, i
det han strax bemærkede, at Admiralen og hans
oprørste Officerer vare blevne mydede paa
hans Befaling, at han, med Hensyn til dem,
var fuldkommen overbeviist om, at de mere
vare blevne indledede i Oprøret ved onde Raad-
givere end ved deres egen frie Villie, og at han
derfor var villig til at tilgive dem, forudsat at
de vilde affværgge deres falske Religion og an-
tage den katholske Troe: men da Svaret var
noget undvigende og forvirret, tilstod Carl dem
tre Dage til Overveielse.

Berefice siger, at Kongens Ord, idet Brindserne traadte ind, vare: Død, eller Messe!

Fra det Værelse, hvor denne Sammenkomst faadt Sted, kunde Kong Henrik og Brindserne af Conde høre deres Bennerz sidste Gisp, som bleve myrdede i Louvre.

Garderne gjennemborede, efterat have opstillet sig i to Rækker, med deres Hellebarder de vaabenløse Offere, som bleve dem fremstillede til Afslivelse, og disse bleve jagede frem midt iblandt dem, hvor de opgave Aanden, stavlede i Dyrger ovenpaa hverandre. Størstedelen modtog Dødshugget uden at ytre et Ord, Andre appellerede til den offentlige Retfærdighed og Kongens kongelige Ord.

Store Gud! Ipd deres Skrig, Antag Dig de Undertryktes Sag! Retfærdige Dommer! hævn denne Troløshed!

Intet kunde imidlertid standse dette Blodbad, som vedvarede i hele tre Dage. Under dette Tidsløb forjagede Mord og Rædsel Sønnen fra Paris's Mure. Der hørtes ingen anden Lyd end Raseriets og Fortvivlelsens Skrig; Himlen, fornermet med hvert Dieblif, paakaldtes alene af døende Slagtoffre; utrættelig og rasende

Mordlyst hærjede uden Dphør, og vedblev at være despotisk Enehersker over den store Stad. I de to sidste Dage afgang Paris det skrækkelige Syn af en Plads, der er taget med Storm og givet til Priis for Plyndring. En rasende og tøilesløs Folkemængde og Soldateske, væbnet med Pistoler, Dolke, Piker og Stave, rensede Gaderne, eller føre hobeviis ud fra de ødelagte Huse, hvori de kun havde efterladt de slagtede døde Kroppe, og førte uden Modstand Juveler, Sølvstøi, Bohave og Levnetsmidler bort med sig. Man hørte overalt kun Pistol- og Geværstus, Steenkast mod Vinduer og Huse, blandet med de Saaredes og Døendes Skrig, eller Mordernes gudsbespottende Raab og Hyl.

Paa Gaderne laae afhugne Lemmer adspredte rundt omkring, Hoteller, Balladser og offentlige Bygninger røge af Blod; Billedet af Død og Ødelæggelse herskede overalt, under de affyeligste Skikkelser; i alle Qvarterer af Staden saaes Bogue, belæssede med plyndret Gods medens der paa andre var pakket Dynger af Liig, som vare bestemte til at kastes i Seinefloden, hvis Vand i flere Dage efter var besudlet med Strømme af Menneſteblod.

I denne Rædselsperiode udtømtes enhver Art af den meest forfinede Grusomhed; den svage Barndom var ingen Hindring for Grusomhedens Magt, Børn paa 10 Aar udøvede den første blodige Daad, og saaes at skjære Struberne over paa Børn i Svøbet! Den ærværdige Brion, der var henimod 80 Aar gammel, og Hovmester hos Prindsen af Conti, saae sig omringet af en Bande Mordere, greb sin unge Cleve og klyngede ham fast til sit Bryst, i Haab om i ham at finde en Beskytter; men uden Nytte, thi den gamle Mand blev gjennemboret, til Trods for den unge Prindses Bestræbelser, der, med bitter Graad, udstrakte sine smaa Hænder, for at afværge de umenneskelige Morderes Dolke.

Francois de Caumont, der laae og sov imellem sine to smaa Sønner, blev gjennemboret tilligemed den ældste; den anden slap alene ved at anstille sig død, og skjule sig under sin Faders og Broders blodige Liig.

Marquien af Revel, der i sit blotte Linned var løbet til Seinens Bredder og havde kastet sig i eu Baad, blev dræbt ved et Bøsseskud af sin Fætter, Buzsi d'Amboise.

Næsten alle Frankrigs berømte Huse bleve, som en Følge af dette blodige Sørgeſpil, bragte til at klæde ſig i Sorg. La Rochefaucauld, hvem Kongen ønskede at frelſe, Cruſſol, Taligny, Admiralens Svigerſøn, Pluviant, Berni, Clermont, Lavardin, Caumont de la Foree, Par-
 daillan, Levi, de Piles og et stort Antal af andre Adelsmænd faldt for Snigmordernes Dolke. Nogle ſaa undſlap, blandt diſſe var Rohan, Vidame de Chartres og Montgomery. Kongen benaadede Grammont, Duras, Gama-
 ches og Bauchavane; Guiferne ſparedede ogſaa nogle ſaa, og den ſøleløſe Marſchal af Tavannes, ſom hørtes at raabe: Aarelad dem, aarelad dem! Doktorerne ſige, det er ligesaa ſundt at blive aareladt i Auguſt ſom i Mai! befriede ikke deſmindre Neufville fra Døden og Armand de Gouani de Biron, ſom, ſkjøndt Catholik, beſkyldtes for at begunſtige Calviniſterne, frelſte ſit Liv ved at kaſte ſig ind og be-
 fæſte ſig i Arſenalet. Det er ikke umærværdigt, at iblandt ſaa mange tappre Krigere, aleue to af de Proſcriberedes Tal forſvarede ſig; den ene var Guerchi, ſom med Armene ſvøbt i ſin Rappe, kæmpede længe i Admiralens Huus, og

alene maatte bukke under for den overlegue Mængde, den anden var Taverny, Lieutenant ved Marechausseen, som, med en eneste Tjeners Hjelp, i ni Timer, tilbageholdt et voldsomt Overfald i hans eget Huus. Havde ikke Overraskelse og Skræk lammet de Dvriges Mod, kunde de maaskee have overvunden deres grusomme Mordere, da tappre Krigere, skjøndt underlegne i Antal, i Almindelighed vinde Seier over usle Snigmordere.

Under disse sørgelige Dage bevarede Forsynet et Barn, der var bestemt til i en kommende Periode at bidrage til Frankrigs Gjenreisning. Den unge Kosny, som dengang var 12 Aar gammel, vaagnede paa Blodbadets første Dag ved Lyden af Klokkerne og Folkets forvirrede Strig. Hans Hovmester og Kammer-tjener forlod i Hast Hotellet, for at saae at vide Marsagen til denne Tummel, men om dem har man siden ikke hørt det ringeste, saa at der kun er liden Tvivl om, at de vare iblandt de første Slagtoffere. Kosny, der var bleven ene tilbage paa sit Kammer, klædte sig hurtigt paa, og besluttede, efterat Eieren af Hotellet havde underrettet ham om den Fare, der svævede over

ham, at søge Tilflugt i Burgunde-Collegiet, ved hvilken Læreanstalt han fortsatte sine Studer-inger. Han tog sin Læringsdragt paa, og gif med et tykt Bind katholske Bønner under Armen, ud paa Gaden. Han forstenedes af Skræk ved med hvert Skridt at see Starer af den oprørste Folkemængde, raabende: Dræber, dræber, mas-sakrerer Hugnotterne!

Endelig faldt han midt imellem et Com-pagni Gardere, der standsede ham; men Messe-bogen, som han bar under Armen, var ham et Leidebrev, og man tillod ham at gaae videre, to Gange standsedes han endnu, men havde det Held ved samme simple Middel at undslippe fra den truende Fare. Da han naaede Col-legiet nægtede Bertneren ham først Indgang, og han troede sig allerede uden Redning forlo-ven, da den Tanke pludselig greb ham, at spørge efter Superioren ved Collegiet, en vær-dig Geistlig ved Navn la Faye, som tog ham i sin Beskyttelse og holdt ham skjult i tre Dage i sit Kammer, hvorhen denne hæderværdige Præst, Evangelisternes værdige Repræsentant, bragte ham Føde, hver Morgen og Aften. Da endelig en kongelig Befaling kom ud, der for-

bød al videre Slagterie og Plyndring, blev den unge Kosny befriet fra sit Skjul, og betroet til Kongen af Navarras Omsorg.

Blandt de mangfoldige barbariske Træk, som besmittede denne morderiske Fæst, have Historieskriverne alene opbevaret een virkelig ædel og høimodig Daad, som ikke desto mindre bærer Præget af den Grusomhed, som karakteriserer denne Periode.

Bezins, en Adelsmand i Querci, havde i lang Tid staaet i et meget fjendtlig Forhold til en af sine Naboer, ved Navn Regnier, en Calvinist, hvis Død han hundrede Gange havde svoret; det hændte sig, at begge disse Personer vare i Paris til Bartholomæusfesten, og Regnier skjælvde for at Bezins skulde benytte sig af Omstændighederne, for paa hans Livs Beføstning at vætte det uforsønlige Hæd, han nærede imod ham.

Som han var betaget af denne Rædsel blev Døren til hans Kammer brudt op og Bezins traadte ind, med Sværdet i Haanden, ledsaget af to Soldater.

Følg mig, sagde han, idet han tiltalte Regnier i en haard og bydende Tone!

Denne, bleguende af Frygt, traadte imellem de to Gardere, uden at tvivle om, at jo Døden vilde blive hans Lod; Bezins bad ham derpaa stige til Hest, og førte ham i den største Hast ud af Staden, uden at standse eller fremføre en Stavelse, førend de naaede hans Slot ved Querci.

Her er J i Sikkerhed, sagde Bezins, jeg funde have benyttet mig af Leiligheden til at hævne mig; men mellem brave Mænd er det Bligt at dele Faren, det er derfor jeg har frelst Eder. Naar J anseer det passende, vil J finde mig rede til at ende vor Tvist paa en Maade der passer sig imellem Mænd.

Regnier svarede ene med Udbrud af Taknemmelighed, og bønfuldt om hans Vennskab.

Jeg overlader det til Eder, enten at hade eller elske mig, sagde den barske Bizins, og jeg har alene ført Eder herhen, for at J kunne blive sat istand til at gjøre Valget efter eget Behag. Uden at oppebie Svar gav han derpaa sin Hest Sporerne, og forsvandt for hans Dine.

Hertugerne af Guise og Montpensier og Bastarden af Angouleme gif igjennem Gaderne

og erklærede aabenlyst, at det var Kongens Billie, at det sidste Spor af denne Dgleffægt skulde knuses og tilintetgjøres. Ansporede af disse Opmuntringer bleve de omstreifende Bander af væbnede Borgere rasende i at gjøre Slagteriet paa deres Brødre fuldkomment, og saaledes at opfylde det Løfte, de parisiske Kjøbmænd havde givet ved hans Sammenkomst med Kongen og Marskalk Tavannes, til Beviis for hvilket een af dem, Cruce, en Juvelerer, fremviste sin uøgne og blodige Arm, og broutede af at have skaaret Struben over paa meer end 400 Hugnotter paa een Dag.

Man maa imidlertid ikke troe, at Religionen alene hvædsede Snigmordernes Dolke, da mange Catholikker, der offentlig vare kjendte som saadanne, mistede Livet under Tumulten; Arvinger dræbte deres egne Forældre; Lærde affar Livstraaden for dem, der formørkede deres Arbeider; Elskere opoffrede deres Medbeilere; Rigdomme bleve tilregnede som Forbrydelse; Had var en lovlig Grund til Grusomhed, og Exemptets overvældende Strøm opslugte i sit Svælg Mænd, der vare skabte til

at lære Andre Grens og Dydens Grundsætninger.

Brantome fortæller, at mange af hans Omgangsvenner, Adelsmænd af Byrd, som han selv, erhvervede sig henved 10,000 Kroner ved Blyndringer, og denne Skamløshed blev drevet saa vidt, at Kopperne frækt viste sig ved Hoffet og tilbøde Kongen og Dronningen kostbare Juveler, Frugterne af deres Ran, som modtoges af Deres Majestæter med huldrig Naade.

Damer ved Hoffet saaes uden Blussel at undersøge deres forrige Venners nøgne, nøgne Legemer, i den Hensigt derved at udfinde Gjenstande, som kunde opvække Latter.

Den rasende Carl, der engang havde givet sin Lidenskabelighed Tøilen, satte ingen Grændser for sit Raserie, der saa aldeles undertvang enhver menneskelig Følelse, at det endog bragte ham til fra Balconen udenfor et af Vinduerne i Louvre, ligesom Seinen, at fyre paa sine ulykkelige flygtende Undersaatter.

Denne Omstændighed fortælles af Brantome, og bevidnes fremdeles af Voltaire, der, i en af Noterne til sin Henriade anmærker, at den gamle Marskalk du Bassè havde uuderrettet

ham om, at han i sin Ungdom havde kjendt en Adelsmand, som var nær de 90, der havde tjent Carl den 9de som Page, og dengang havde det Hverv at l. de den Bøsse, hvormed Kongen syrede paa Folkemængden.

Som en Følge af denne Anekdote, blev der i Revolutionstiden fæstet et Brev over dette Bindue, med følgende Indskrift:

Det var fra dette Bindue, at Tyrannen Carl den 9de, blodig Ghukommelse, syrede paa sine troe Undersaatter, de ulykkelige Quvunotter under Bar:holomæusnattens Blodbad.

Saalænge disse Blodscener varede holdt Kongen sig imidlertid ikke indenfor sit Pallads's Mure, men drog i Optog gjennem Paris's Gader, ledsaget af sit hele Hof, et glimrende Følge der afgav en oprørende Contrast til de Spor af Blodbadet, som tydelig stode prægede paa alle Mure; ja, man fortæller endog, at han drog til Executionspladsen ved Montfaucon, for at see Colignys lemlæstede Liig, der hang udspændt ved Benene til Galgen ved Jernhager.

Men fra den 24de August, siger Sully, gjøs Kongen ved at høre Fortællingen om de utallige Træk af Grusomhed, der fortæltes ham

af dem, som satte en Slags Vre i for ham at gjøre sig til af den virksomme Andeel, de havde taget i Myrderiet.

Af alle dem, der nærmede sig Kongens Person, besad Ingen saa aldeles hans Tillid, som Ambrosius Pare, en berømt calvinistisk Saarlæge, hvem Carl havde frelst ved at holde ham indesluttet i Bouvre, omendsskjønt han i forveien havde erklæret, at Intet skulde bringe ham til at svigte sin Troe.

Dagen efter Blodbadet tog Carl Pare af sides, og begyndte at aflægge en oprigtig Befjendelse om den skrækelige Vengstelse, der martrede hans Sjæl.

Ambrosius, sagde Kongen, jeg veed ikke hvad der er foregaaet med mig i de sidste to eller tre Dage, men jeg finder min Sjæl og mit Legeme i et Oprør, som om jeg kæmpede med en frygtelig Feber, det kommer mig hvert Dieblif saavel vaagende som sovende for, at jeg seer hine lemlæstede Liig, med affyelige Ansigter og bedækkede med Blod. Jeg ønsker oprigtigt, at de Ufskyldige dog ikke vare blevne indbefattede blandt Antallet af de Myrdede.

(Sluttes.)

Blandinger.

En Dame gik op i en Boutik, hvor der var et stort Udvalg af pyntede Duffer. Efter at have seet paa dem, sagde hun:

Har De ingen upaaklædte, jeg troer at jeg hellere vil have saadan en?

Nei Frue, sagde Boutiksjomsfruen i en snærpæet Tone: her have vi kun anstændige Duffer.

En ung Tjenestepige var steget op paa en Stol for at polere et Speil.

Tag Dig dog iagt, mit Barn, sagde Konen i Huset, min Mand kan jo see Dine Been.

Na, det er umuligt, svarede Pigen, jeg har Strømper paa.

Gud hvor det dog er kjedeligt med de mange Bisitter, sagde en ung Kone til sin Beninde; her kommer uafsladeligt Folk, vi ikke bryder os det mindste om.

Da er det en let Sag, svarede Beninden, at blive af med dem, naar J bare vil.

Hvordan det da?

Siig til Din Mand, at han skal laane dem Penge, der ikke har Noget, og bede dem om et Laan, der har Noget, saa blive de nok borte Alle til hobe.

En Videnskabsdyrker førte en Rigsdagsmand af Bondestanden op paa det kongelige Bibliothek, og denne faldt i Forbauselse over den store Mængde Bøger.

Hvilket Tab for Videnskaben, udbrød hiin, vilde det ikke blive, hvis en Ildbrand ødelagde det Hele.

Ja vist var det Skade, svarede Bonden, men jeg haaber da, at det er godt assureret,

Bartholomæus-Matten.

(En historisk Skildring fra det Engelske, af Ngb.)

(Sluttet.)

—

Saa snart Kongen havde befalet at Blodbadet skulde ophøre, tog han hen i Parlamentet, hvor han satte en Ret. Han erklærede da, at Admiral Coligny, efter tusinde Attentater, som ofte vare blevne ham tilgivne, mod sin Souverain og sit Fædreland, endelig havde sat Kronen paa sit Forræderie ved den Plan, at udrydde den kongelige Familie og alle Prindsjerne, nemlig Kongen, Dronningen, Hertugerne af Anjou og Alencon og Kongen af Navarra, alene med Undtagelse af Prindsen af Conde, hvem han havde bestemt til at beklæde Thronen. i den Hensigt siden ogsaa at tage Livet af ham, og selv i egen Person at bemægtige sig den høieste

Bærdighed. Det synes ikke usandsynligt, efter den pludselige Forandring i Carls Adfærd, og det Kasterie, der indtog Herredømmet over en svag Sjæl, at han i det første Dieblif selv troede Sandheden af denne foregivne Sammensværgelse; og naar vi betragte Enkedronningens dybe Suedighed og Forstillelse, hvilke Beviser og kjøbte Vidner kunde hun ikke have tilveiebragt, for at gjøre Bedrageriet sandsynligere?

Carl maa imidlertid til Slutningen være bleven bragt ud af sin Bildfarelse, idet han fandt det umuligt faktisk at bevise nogen Ting. Forbrydelsen var imidlertid begaaet, og for at qvæle det rædsomste Samvittighedsnags truende Røst, maatte han, om muligt, søge at skuffe sig selv, en farlig og let Tilflugt, der ulykkeligviis er altfor almindelig hos Fyrster.

Hvis der havde været det allerringeste Ord sandt i denne Beskyldning, burde den have været bekjendtgjort samme Aften Blodbadet skeete, og ikke tre Dage efter, som var Tilfældet, da der i saa Fald dog vilde have været nogen Retfærdiggjørelse for de begangne Skræffeligheder.

Saaledes betragtedes Sagen af Præsident de Thou, der, gjøs ved at han, paa Grund af sin Stilling, som første Parlamentspræsident, var nødt til at lade som om han bifaldt disse af hans Souverain angivne falske Bevæggrunde.

Hvad dette angaaer, da kunde man vel bemærke, at vist ingen høi Post, eller hvilken som helst Stilling, kan tvinge en Mand til at bifalde Snigmord, og ved sit offentlige Bifald af en affhyelig Forbrydelse, at sanctionere den som retfærdig Handling.

Som det er sædvanligt hos Characterer, der beherskes af Extremes, viste den ungdommelige Carl, der engang var bleven gennemtrængt af disse farlige Grundsætninger, ikke længer nogen Agt for maadeholdende Forholdsregler, og authoriserede følgelig offentligen alle de Blodbade, der bleve begangne i Provindserne. Disse vare over al Beskrivelse frygtelige i Meaur, Angers, Bourges, Orleans, Lyon, Toulouse og Rouen, uden at nævne de mindre Steder, Landsbyer og endogsaa private Slotte, hvis Ciere ikke altid vare i Sikkerhed for Bøbelseriets optændte Lue.

Da Mandelot, Gouvernenren i Lyon, havde faaet at vide at nogle Hugunotter vare undslupne deres Slagteres Morderhaand, efterat 4000 Borgere vare blevne myrdede, lod han dem efterspore og arrestere, og søgte derpaa at formaae Skarpretteren til at gjøre Ende paa dem. Men denne Mand afflog det, erklærende at han ikke var nogen Morder, men alene udøvede sin Bestilling i Lovens Navn og efter Retfærdighedens Bydende; et Svar og et Forhold, der er meget mærkværdigt hos en Person, som udøvede en saadan Function, og under en Fyrstes Regjering, der selv var bleven sit Folks Bøddel.

Som et Beviis paa Tingenes frygtelige Stilling i denne Periode kan anføres, at en Slagter, der især havde udmærket sig under dette Myrderie, ved det Antal af Hugunotter, han havde bragt af Dage, blev belønnet ved at modtage en Indbydelse til at spise til Middag ved Legatens Taffel, da denne siden tog gjen- nem denne By.

De døde Kroppe raadnede paa aaben Mark uden at jordes, og flere Floder bleve saa smittede af de forraadnede Liig, som vare kastede i dem, at de, der beboede Flodbredderne, ikke i lang

Tid vilde drikke af Bandet, eller nyde de Fiske, der i Overflødighed fandtes i dem.

Marfalk Tavannes anslaaer dem, der bleve myrdede i Paris til 2000, men dette Vidnesbyrd af en af de fornemste Ophavsmænd til denne Rædselsdaad er mistænkeligt, det synes vist, at Antallet steg til imellem 6 og 7000, naar man iberegner de Katholiker, hvilke Had Hævn eller Feiltagelse bragte blandt de Profkriberedes Tal. Adskillige Forfattere ere enige i, at der ialt, i Paris og i Provindserne, omkom omtrent 40000 Sjæle. Hertugen af Sully der er saa paalidelig i sine Esterretninger, og saa upartist i sine Domme, bevidner at Antallet af Slagtoffere strakte sig til 60000, og der er kun liden Tvivl om at hans Angivende er faktisk.

Budskabet om Admiralens Død og Blodbadet hilstes i Rom med de livligste Glædesyttringer; Kanonerne løsnedes og Glædesbaal antændtes som for en Tildragelse af de vigtigste Følger. En høitidelig Messe, kaldet en Raades Handling, holdtes, i hvilken Pave Gregorius den 13de tog Deel, med al den Glands det romerske Hof er vant til at skjænke Cere-

monier, det ønsker at gjøre berømte. Cardinal Lorraine gav Coureren en stor Belønning, og spurgte ham om Sagen paa en Maade, der viste, at han isorveien havde været vidende om den besluttede Katastrophe.

Brantome fortæller, at den katholske Christenheds Overhoved udgjød Taarer, da han blev underrettet om et saa stort Antal Medskabningers sørgelige Skjæbne.

Jeg græder, sagde Paven, for saa mange uskyldige Offeres Skjæbne, der upaatvivlelig ere blevne blandede mellem de Skyldige; men det er muligt, at den Almægtige kan have tilgivet mange af dem; en Medlidenhedsfølelse, siger Luquetil, som paa ingen Maade lader sig forene med hine modsatte Demonstrationer, som Politikken fremkaldte, medens Medynk fra Hjerterets Jnderste krævede hiin Mennesselighedens Ret, der saa grusomt var bleven kuldcastet.

I Anledning af Blodbadet blev der i Rom slaget en Medaille, af hvilken Aftryk endnu findes i Samleres Kabinetter, paa den ene Side sees Gregorius den 13des Hoved, og paa Reversen Udryddelsens Engel, der knuser Hugunotterne,

af hvilke nogle forestilles flygtende, medens andre, nedkastede, vaande sig under hans Fjodder, denne Medaille har til Indskrift: Hugonoturum Strages, 1572.

D o m i n i k.

(En Fortælling af Mgbd.)

Adieu, Charlotte! sagde Dominik til denne, der havde ledsaget ham til Bredden af Søen. Adieu, Charlotte! sagde han endnu engang, idet han kysjede hende; i Morgen eller Overmorgen gaae min Broder og jeg til Freiburg, og opsigte Baronens Forpagtningen, og derpaa kjøbe vi os selv en lille Landeicndom, om en otte Dage hedder Du maaskee min Brud, og om nogle Uger min Kone. God Nat, sov vel! Med disse Ord sprang han i Baaden, og roede langsomt bort, idet han bestandig vendte Hovedet mod

Bredden. Ogsaa Charlotte saae længe efter det lille Skib, der roligt gled hen over de klare, af Maanen oplyste Bølger, indtil det forsvandt for hendes Dine, derpaa vendte hun tilbage til sine Forældres Huus.

Dominik var en ung Landmand fra Landsbyen Port Alban ved Neuenburger Søen; fader- og moderløs levede han der med sin Broder og en Søster i hjertelig, sjelden Samdrægtighed. De havde hidtil havt et herskabeligt Gods i Forpagtning, men med det, deres Forældre havde efterladt dem, og hvad de ved egen Flid havde erhvervet sig, agtede de nu at kjøbe sig et eget Huus og et Stykke Jord, og Dominik, den ældste Broder, havde som det syntes, bygget endnu andre Forhaabninger derpaa. I det nærliggende Ståfås havde Spødsfændene nemlig en Slægtning, der var gift med deres Bedstemoder's Søster, denne havde en ene Datter ved Navn Charlotte, der var Dominik's Diste. Men han kunde ogsaa være stolt af Charlotte, i ti Miles Omkreds var der ingen Pige, om hvem Enhver, der kjendte hende, talte med saa megen Velbehag, og ingen der nød en saa almindelig Roes, og som ogsaa fortjente den.

Charlotte var vistnok ingen Skjønhed, saaledes som Roms og Grækenlands Kunstnere have fremtryllet dem; men hvem der forestiller sig en ung attenaarig Landsbypige, af en vel noget spinkel men yderst nydelig og regelmæssig dannet Legemsbygning, hvis ziirlige Figur endmere hæves ved den snævert tilsluttende Klædning, de lange, blonde Haar slyngede i store Fletninger efter Landets Skik, flink og letfodet som et Raadyr, paa hvis Kinder Sundheden blomstrer i rigelig Fylde og paa hvis Bænde Uskyldigheden throner, fra hvis azurblaae Dine Blidheden lyser, og hvis Læber omstraales af det yndigste Smil, han har idetmindste et Styggebillede af hende. Ogsaa besad hun virkelig alle de Dyder, hendes Advortes forkyndte, og endnu langt mere: hun var arbeidsom og from, kort, som tilkommende Kone en sand Skat.

Paa denne sin smukke Cousine havde Dominik fastet sit Blik, hvori vist ingen vilde for tænke ham, og det heed ogsaa at Charlotte intet havde imod ham, hvilket heller ikke var saa unaturligt.

Dominiſk beſad, med en næſten herfuldiſt
 Begemsbygning, en ſkjøn græſt Anſigtsdannelſe,
 de kaſtaniebrune Lokker krusede ſig ſom Lamme-
 uld om hans Tindinger, og medens de dunkle
 stærke Dienbryn syntes at give hans Bænde
 noget mørkt, ſtraalede hans ſorte Dines Stjer-
 ner derimod deſto venligere og fyrigere frem
 under dem. Alt dette havde allerede tidlig i
 hele Omegnen erhvervet ham Navn af „den
 ſmukke Dominiſk.“ Men naar han ved Kanton-
 militiſens Mønstring, hvorved han beklædte en
 Tambourmajors Plads, var iſørt den glimrende
 Uniform, ſaa hævede denne fuldkomment hans
 veldannede Figur, og han fandt da ei ſaa let
 ſin Lige. Mangt et Pige hjerte bankede da stær-
 kere, ſelv i Hovedſtaden, naar den ſmukke Tam-
 bour med den høie Fjederbuſk ſtolt ſkred frem,
 og i Forbigaaende hilſte op til de aabnede Vin-
 duer.

Biſtnok vidſte ſnart enhver Pige der i Egnen
 at Dominiſk holdt af Charlotte og hun af ham,
 man talte alle vegne om deres Kjærlighed, før-
 end de endnu ſelv vare paa det Reue derom,
 og holdt dem allerede for Brud og Brudgom,
 inden de endnu for Alvor tænkte derpaa.

Tænkt derpaa maatte de vel længe have gjort, og vel ogsaa talt derom; men naar jeg her siger, inden de endnu for Alvor tænkte derpaa, saa vil det sige saameget som: inden de endnu haabede det Tidspunkt nær, der skulde opfylde deres gjensidige Ønsker.

En Anstødssteen var det nemlig, og ingen ringe, at Charlottes Fader var en riig Mand og allerede hist og her havde ladet sig forlyde med, at ogsaa kun en rig Mand skulde være hans Svigersøn, fordi han vilde, at hans eneste elskede Datter skulde være vel forsørget og lykkelig. Dominik, der vel aldrig selv havde hørt sliig Tale af hans Fætters Mund, fæstede dog alligevel let Troe dertil, da han godt kjendte hans Ideer om Lykke, og dette gjorde ham frygtløs, thi der fattedes ham endnu meget til at være riig, og til at han altsaa turde aabenbare ham sin Kjærlighed til Charlotte, og anholde om hendes Haand. Faderen indvendte vel intet imod de hyppige Besøg, som Dominik aflagde hos den smukke Cousine, men syntes snarere at ansee eller at ville ansee dem blot for Slægtskabsbesøg, som angik det hele Huus. Ogsaa var han mangen Gang ikke tilstede, fordi

hans Viin- og Kornhandel ofte foranledigede ham til at gjøre smaa Reiser, og Dominik der dog frygtede ham noget, benyttede just for det meste hine Traværelser, for om Aftenen efter fuldendt Dagværk at flyve til Ståfis i sit lille Skib, thi foruden en dygtig Markarbeider var han ogsaa som Tell en dygtig Skytte og Styrmand, omendstjøndt han kun havde lært disse Kunster til Tidsfordriv i sine Fritimer, og allerede ofte havde han vundet en udsat Priis eller ogsaa reddet en Ulykkelig af Bølgerne. Naar han havde bortsladret eller bortspøget en Time der var hans Belønning for Dagens Hede og Besværighed, saa vendte han hjem i Maaneskin eller ogsaa i Tusmørket, og hver Morgen vaagnede han med det Ønske: At gid det dog allerede var Aften.

Charlottes Moder syntes ikke ugjerne at see sin Fætters Besøg, men hun havde for liden Andeel i Quusregimentet, til at hendes Willie eller Forbøn skulde have været af Bægt.

Dominik besluttede endelig at tage Mod til sig og tale aabenhjertigt med sin Fætter; havde han end ingen lignende Formue at sætte imod Charlottes, saa var han dog ei heller

ganfke fattig, og han troede at det kunde understøtte hans Forehavende meget, naar han besad et eget Grundstykke, og kunde bevise for sin Fætter, at han med sine Spødkende i den korte Tid siden Forældrenes Død allerede havde sammensparet sig noget; han havde derfor allerede længe havt en Plan og ogsaa meddeelt Charlotte den. Nu var Tiden til dens Udførelse nær. Medde Pengelaae dertil hjemme hos ham, han stod i Handel om en lille Eiendom, og den næste Dag skulde Kjøbet sluttes.

Han var om Aftenen, som det ofte skeete roet over til Ståfis, men denne Gang for med det samme at tale med sin Fætter om sit Forehavende; men havde ikke truffet ham, da der var Besøg, og ogsaa ikkun kunnet tilhvidske Charlotte nogle hemmelige Bink derom. Først ved Afskeden ved Søbredde kunde han aabnbare hende det, og her er det Tidspunkt hvorved vor Fortælling begynder.

Sov vel, Charlotte, havde Dominik sagt, da han steeg i det lille Skib, men Charlotte sov ikke vel. Urolige Drømme, af hvilke hun flere Gange opvaagnede, angstede hende, og bragte hendes Blod i usædvanlig Bevægelse;

oftere saae hun sin Dominik Dagen før deres Bryllup i sit Blod, sønderrevet af vilde Dyr, eller hun stod med ham for Alteret og skulde vies, da trængte sig en rædsom Skikkelse imellem dem og rev dem fra hinanden.

Beständig fornyede disse Billeder sig, og bestandig var det følgende skrækkeligere end det foregaaende. Endelig syntes Drømmeguden at være veget fra hende, og at vilde unde hende Hvile, hun sov roligere, men pludselig vaffes hun af en Larm, der forekom hende som Lyden af Stormkloffen. Hun troede at have hørt feil og bildte sig ind, at det maaskee var Kloffen i det nærliggende Dominikanerkloster, der kaldte Nonnerne til Hora, men den frygtelige Klang og strax derpaa Raslen af en igjennem Gaderne farende Sprøite, overtydede hende om det modsatte. Hun stod hurtigt op. Nu blev hun vaer, at hendes Moder allerede havde Lys i Stueetagen, og hørte hende aabne Vinduet. Hun gjorde det samme og lyttede.

Hvor er Jlden? spurgte Moderen de Forbigaaende.

I Port-Alban! var Svaret.

Gud, i Port-Alban, i hendes Elstedes Opholdssted, maaskee endog i hans Huus! Hun formaacde knap at klæde sig rigtig paa og gaae ned ad Trappen, tusind skrækkelige Tanker mar-trede hende. Hun traadte ind i sin Moders Kammer, Taarerne styrtede af hendes Dine. O, min Dominik! var Alt hvad hun kunde frembringe; Moderen maatte opbyde Alt, for kun nogenlunde at trøste hende, og gjøre hende begribeligt, at Jlden jo ligesaa gjerne kunde være i et af de andre Huse, som netop i Dominiks.

Hvor meget ønskede hun nu at være en Mand, og selv at kunne ile til Port-Alban for at faae Bished derom, for at hjælpe til at redde.

En Ridende kom nu i fuld Gallop forbi. Charlotte aabnede Vinduet.

Hvad er der paa Færde? raabte Nogen paa Gaden.

Der maa endnu mere Hjælp derover, tvende Huse ere allerede afbrændte og det Tredie staaer allerede i Ihs Lue.

Hvor? spurgte Charlotte, skjælvende og knap Iydeligt.

Bressen. Aprilkvartal. 3

Lige over for Kroen.

Nu sank Charlotte tilbage paa Stolen, Taarer strømmede over hendes Kinder, Dominiks Bolig laae netop i den betegnede Egn, han var blandt de de Brandlidte, det var vist! Nu tog hun ingen Andeel meer i de øvrige Efterretninger fra Iidebranden. For hende maatte hele Port-Alban gjerne gaae op i Røg, hendes Dominik var jo allerede ulykkelig! Ja, da henzimod Morgenen Folkene i Byen vendte tilbage derfra, vilde hun ikke enaang adspørge Noget, hun skjælvde for af deres Mund at høre Stadfæstelse paa hvad hun allerede vidste.

Det forholdt sig virkelig ikke anderledes, Spødkendene Lagranges (saaledes var Dominiks Familienavn) Bolig tilligemed fire andre Huse vare blevne et Rov for Luerne, og uden den virksomste Hjælp fra Omegnens samtlige Beboere vilde det skrækkelige Element maaskee endnu have anrettet større Ødelæggelse.

Charlottes Moder tog Dagen efter Iidebranden derover, for at tilbyde sine ulykkelige Slægtninge et Tilflugtssted; hendes Datter var ikke istand til at ledsage hende, men ængstelig og længselsfuld ventede hun paa hendes Hjem-

komst. Først om Aftenen kom Moderen tilbage, ledsaget af hendes Niece; de tvende Brødre vare endnu den samme Aften reiste til Freiburg.

Noogle Dage senere indtraf den yngste af dem til Ståfås; han overbragte Charlotte et Brev fra Dominik, der lød saaledes;

Kjære Charlotte!

„Saavel af andre Folk som ogsaa af min
 „Søster vil Du have erholdt udførlig Beskrivelse af den Ulykke, der er rammet os;
 „jeg kan ogsaa levende forestille mig, hvad
 „Du, kjære Pige, har lidt ved denne Efterretning, og hvormeget Du har beklaget os;
 „men dog kjender Du ikke vor Ulykke ganske;
 „idetmindste ikke de Følger, den isærdeleshed
 „har for os Begge. Tilgiv mig derfor en
 „lille Gjentakelse, der, hvor smertelig den
 „end falder mig, dog skænker mig den Glæde
 „endnu for sidste Gang at underholde mig
 „noget længere med Dig. For sidste Gang?
 „. . . Ja, i det Dieblig Du modtager disse
 „Linier er jeg allerede paa Veien til min
 „tilkommende Bestemmelse.

Du veed hvor glad jeg om Aftenen før den uluckyalige Dag, fuld af de skjønneste Udsigter for Fremtiden, tog Afsked med Dig; Spen var speilklar og reen som din Sjæl, langsomt roede jeg over den, idet jeg ganske overlod mig til den Glæde, som de behageligste Forhaabninger lovede mig, gjorde tusinde Planer for Fremtiden og forestillede mig levende vort tilkommende huuslige Liv. Jeg var saa salig, jeg drømte mig saa lykkelig.

Hjemme traf jeg mine Sødsfende endnu vaagne og muntre; de deelte min Glæde, vi sladrede endnu meget sammen, tømte en Flaske Cortaillod paa dit Belgaaende og gif derpaa glade til Sengs.

Omtrent en Time efter vakie min Søsters Angstskrig mig af mine søde Drømme. Deres Indhold har jeg glemt; men at jeg drømte om Dig veed jeg vist, thi Du var min eneste Tanke; jeg sprang ud af Sengen og ind i Sideskammeret, der slog Flammen ind af Døren, jeg greb min skjælvende Søster og bar hende ned af Trappen, som Diebliffet efter begyndte at brænde. Vi havde knap Tid at

faste nogle Klædningsstykker over os, vor
 eneste Tanke var nu vor Broder, der laae
 nedenunder. Han laae endnu i den dybeste
 Søvn, da jeg skreg ham de skrækkende Ord
 i Øret: Der er Ild. Jeg rev ham ud af
 Sengen, og inden han endnu gabende havde
 udstammet sit: Hvor? trængte ogsaa Ilden
 derind, saa at vi blot kunde redde os gjennem
 Vinduet. I kort Tid var vor Bolig ned-
 brændt lige til Grunden, inden der endnu
 kom nogen Hjælp; vi stode et Dieblig ligeover-
 for Tomten med taarefulde Dine, men nu
 saae vi at Ilden havde grebet videre om sig
 og at allerede flere Huse begyndte at brænde.
 Skulde vi uvirksomme begræde vor Glendig-
 hed! Nei, kunne vi end ikke redde noget for
 os selv, saa ville vi dog hjælpe Andre! sagde
 min Broder, og jeg ilede til Sprøiten. Først
 efterat Ilden var slukket overskuede vi hele
 vor Ulykke.

Vort Huusgeraad, vort Korn og Foder,
 vort Forraad af Straafletninger, Frugten af
 vort Arbejde om Vinterastenerne, Alt var et
 Rov for Flammerne; kun af Dvæget kunde
 vi bringe noget i Sikkerhed. Men, tænk dig :

og saa alle vore rede Penge, som vi idetmindste haabede siden at kunde gjenfinde i Ruinerne, om ei anderledes, saa dog smeltede, vare aldeles forsvundne, og ei at finde, trods al Søgen og Efterspørgen, de maa sandsynligviis være bortstjaalne.

Efterat den første Skræk var forbi, besluttede min Broder og jeg at gaae til Godseieren Hr. v. H. i Freiburg, at skildre ham vor Ulykke og vor nærværende Stilling, og bede ham om enten tildeels eller ganske at eftergive os dette Aars Forpagtningsafgit, og om noget Forskud til vor nye Indretning og til nyt Indkjøb af Medskaber. Men den naadige Herre, som man hellere skulde kalde den strenge Herre, er ogsaa een af dem, som troe, at Verden kun er til for dem og et Par Tusinde Andre af deres Stand, men at alle Andre ere skabte til deres Slaver, der ikke skulde behandles bedre end det kjære Dvæg. Han paastod, at vi skulde betale ham den skyldige Afgift uden ringeste Afkortning, i modsat Fald vilde han tage sin Tilflugt til Domstolene, og om noget Forskud vilde han slet intet høre. Vore Forestillinger, at vi

ikke vidste nogen Tilflugt, og til Efteraaret ikke engang behørig kunde tilsaae hans Eien-
dom, bevægede ham saa lidet, at han opsigde
os Forpagtningen.

Det vil volde Eder saamegen mindre Be-
tymring, lagde han haanligt til, da jeg hører
I desuden ere kjede af at have Forpagtnin-
gen, og have i Sinde at ville være Eders
egne Herrer! Han skjældte endog paa os,
og sagde, at vi vare Marsag til at han nu
maatte lade Forpagterboligen og Laderne op-
bygge fra nyt, endskjøndt vi ville gjøre Sed
paa, at vi ingen Skyld havde i Ildbranden
men at Ilden enten var udbrudt ved Arbeids-
folkene's Uforsigtighed, eller, hvad vel, med
Hensyn til bortstjaalne rede Penge, er det
sandsynligste, paasat. Hans fordømte Gjer-
righed er ene Skyld i at Huset ikke er as-
sureret.

Hvorledes vi bleve tilmode kan Du let
forestille Dig, vi vare næsten i Fortvivlelse,
og vidste ikke hvad vi skulde tage os til. Det
havde vi ikke ventet. Den Trøst bliver os
dog tilbage, sagde jeg til Etienne, at om vi
endogsaa nu ere bragte til Bettelstaven, saa

banke der dog et freidigt Hjerte i vor Barm, og vi tør sige: vi have ikke fortjent vor Ulykke.

I Bærtshuset smagte ikke en Bid os, vi vidste neppe hvoraf vi skulde betale den Smule vi nød; thi hver Stilling maatte vi nu spare paa, for blot at samle den skyldige Afgift — og dertil Tanken om vor Fremtid.

Det var første Gang siden min Moders Død at Laarerne stod mig i Dinene.

Nu tænkte jeg paa Dig, Charlotte, thi vor Glendighed havde i nogle Timer næsten ladet mig glemme Dig. Hvor ere nu dine Planer? sagde jeg til mig selv. Du er en Betler og Charlottes Fader giver dig aldrig sin Datter hvorlænge kan jeg ikke nu igjen arbeide inden jeg har erhvervet noget, skal Charlotte i den Tid vente paa mig og afflaae andre Friere? Hvem veed om Lykken nogensinde mere vil være mig gunstig. Hvis Himlen havde villet opfylde mine Ønsker, saa havde den ikke tilskicket mig Ulykken saa nær ved Maalet. — Nei du maa frasige dig Charlotte.

Nu tonede netop Lyden af en Tromme og en Pibe udenfor; den kaldte mig til Binduet

Knøse med Baand og Bouquetter paa Hattene droge jublende, med en Hverver i Spidsen, ind i det Værtshuus, hvor vi opholdt os.

Hvad andet bliver der vel nu tilbage for os, end at tjene for vort Brød, sagde jeg til Etienne, og naar det dog maa være, saa vil jeg hellere tjene som Soldat, hvor jeg maaskee kan svinge mig iveiret, end som Uolskarl, hvor jeg med evindeligt Slæb og en ussel Bøn aldrig kan haabe at bringe det videre. Jeg gaaer i Krigstjeneste.

Gjør hvad Du vil, var Svaret, og nogle Minutter efter sad allerede den røde Kofarde paa min Hat. — Du vil maaskee dadle mig derfor, Charlotte, men sandelig den Tanke, at Du var tabt for mig, var det, der meest drev mig dertil; i Krigstummelen, under stedse nye Afverlinger i fremmede Lande, haaber jeg vel ei at glemme Dig, men dog undertiden at kunne fjerne dit Billede, der bestaa dig til min Marter vil omsvæve mig. Du har lovet mig evig Troskab, jeg giver Dig dit Løfte tilbage.

Du kan aldrig blive min. Torde jeg endog saa haabe, at Din Fader kunde lade sig

bevæge til at forandre sin Beslutning og opfylde vort Ønske, saa ville jeg dog ikke selv, nu da jeg er en Betler, forlange hans Datters Haand; jeg vilde ikke kræve dette Offer af ham, vilde ikke at Andre skulde troe, at jeg beilede til min Charlotte for hendes Penges Skyld, denne Tanke vilde saare min Stolt-
hed for dybt. Jeg veed jo, at jeg vilde være Dig ligesaa velkommen med tomme Hænder, at Du vilde elske mig ligesaa høit, men tro mig, Charlotte, det er anderledes bestemt hidsjet; hiin Rædselsnat var et Barsel fra Himlen. For at befrie os Begge for Afstedens Smerte sender jeg Dig blot dette Brev, og kysser Dig tusinde Gange i Tankerne. Lev vel, vær lykkelig, og glem

den ulykkelige
Dominik.

Charlotte var ganske ude af sig selv, da hun havde læst dette Brev. Hun græd og vred Hænderne; hun vilde strax ile til sin Fader, bønfulde ham paa Kne om hans Samtykke til deres Giftermaal, og bede ham løskjøre Dominik; men Etienne forsikkrede, at det var for

silde, Dominik var allerede reist, hans Broder havde selv ledsaget ham til Chatel-St. Denys.

Tretten Aar vare omtrent forløbne siden Dominik havde forladt sin Hjemstavn; da traadte en Dag en spansk Officeer ind i Bærtshuset i Port-Alban. Han hilsede Enhver venlig, men talte intet Ord, sad sig derimod taus hen i et Hjørne, og nød kun lidet; kort efter gik Gæsterne bort, Officeren befandt sig ene med Bærten, og traadte hen til Vinduet.

Hvem boer i det smukke Huus histhenne? spurgte han, efter en Pause.

En Landmand, ved Navn Joseph Dumont, var Svaret.

Og hvem tilhører det?

Ham selv.

Ham selv? spurgte Officeren forundret.

Bærten saae paa ham med store Dine, ja det er rigtignok et smukt Huus for en Bonde, men han har faaet det for godt Kjøb, og saa havde hans Kone ogsaa en Part deri.

Han har altsaa ikke selv ladet det bygge?

Nei, seer De, det kan omtrent være end tretten Aar siden, da kom der Ild i det Huus og det brændte tilligemed de fire andre, som

De ogsaa seer ere nye opbyggede. Det blev dengang behoet af de brave Sødskende Lagrange som derved mistede Alt hvad de eiede, og maatte forlade vor Landsby. Godseieren Hr. v. H. handlede haardt mod disse Folk, men han fik ogsaa sin Løn. Han holdt ilde Huus og maatte tilsidst sælge den ene efter den anden af sine Eiendomme. Naden kom ogsaa til denne, og saa kjøbte den nuværende Eier den.

Men hvad er der da blevet af Sødskendene Lagranges?

Søsteren har netop ægtet denne Joseph Dumont; den ene Broder døde troer jeg i Spanien; om den Anden endnu lever, maa Gud vide.

Bilde De vel endnu kunde kjende een af disse Brødre, hvis De saae ham?

Ei, hvorfor ikke, imellem Tusinde.

Og dog kjender De ikke mig, som det lader? Hvorledes? De er —

Dominik Lagrange.

Min Gud! Forekom det mig ikke strax som om jeg skulde kjende Dem, men De er ogsaa meget forandret. Hjertelig velkommen, Hr. Capitain eller Oberst! Hermed tog han ærbødigt

Huen af. Men Dominik trykkede ham den igjen paa Hovedet, og rystede venligt hans Haand.

Altsaa har Joseph Dumont ægtet min Søster?

Ja, og det har De ikke vidst?

Nei, siden min Afreise har jeg ingen Efterretninger havt fra mit Hjem.

Nu, jeg troer man har hørt ligesaa lidt fra Dem. Brevene maae være gaaet tabte.

Man holdt mig for død, sagde De før?

Nei, ikke Dem, men Deres Broder.

Hvorledes? Etienne skulde være død?

Han faldt i Spanien, saa vidt jeg veed.

De tager feil, det var jo mig, det var jo mig der stod i spansk Tjeneste.

Det er vel saa, men Etienne tjente med Deres Svoger ved de franske Schweikertropper, og med disse kom han til Spanien.

Gud, saa skulde han altsaa virkelig være død! I Sandhed, De giver mig glædelige men ogsaa meget sørgelige Efterretninger. Biskop burde den, der har levet saa længe fjernet fra sit Hjem, være beredt paa at høre Alt. Nu

vil jeg gaae hen til min Svoger, troer De at man strax vil kjende mig der?

Banffelig; især naar De vil indhulle Dem i Deres Kappe, og trykke Hatten ned i Dinene som før.

Godt! det vil jeg gjøre.

Han gif, og traf sin Svoger beskjæftiget nede i Gaarden.

Jeg bringer Dem Efterretninger fra deres Svoger i Spanien, sagde han, efter de sædvanlige Hilsener.

Fra Dominik! Han lever altsaa endnu?

Ja, og er raff og munter.

Nu, men kom dog ind, min Kone vil ret glæde sig derover. — Hør Lucie! sagde han ved Indtrædelsen, Herren der, bringer os Efterretninger fra Din Broder.

Hvorledes? — O tael! Hvor er han? Hvad tager han sig for?

Han er vel, og befinder sig paa Veien hertil.

Er det muligt? O fortæl!

Hidtil havde Dominik endnu bestandig beholdt Kappen over sig og kun flygtigt løftet paa Hatten, for at hilse, men nu tvang man

ham til at sætte sig, og han kunde for Høfligheds Skyld nu ikke andet end lægge begge Dele fra sig. Neppø havde han gjort dette, før Søstren styrtede hen til ham med det Udraab:

Det er Dominik selv!

Min Glæde er stor, sagde Dominik, efter at man gjensidig havde fattet sig, men dog ikke fuldkommen, Savnet af Eienne gjør mig bedrøvet; hvormeget vilde jeg ikke give til, at han var iblandt os. O hvor jeg glædede mig til at gjensee ham. Vi vare i vor Barndom ofte i Riv og Trætte med hinanden, som det tidt pleier at hænde, selv blandt de bedste Spødfkende isærdeleshed naar man bestandig lever sammen; hver troer at have Retten paa sin Side, og Ingen vil give efter. Saaledes forbittrede vi os mangen Time, og kun sjelden fulgte sand Anger derpaa. Men hvor ganske anderledes var det, da jeg var borte fra ham; hvor gjerne havde jeg da taaget hvert uvenligt Ord tilbage, hvor ofte afbad jeg ham ikke i Stilhed hver tilføiet Uret, og hvormeget ønskede jeg nu blot at kunne leve den tiende Deel af de Timer med ham, i hvilke jeg tilforn med Raadhed forsmaaede hans Selskab.

D, hvor satte jeg mig for, ved min Tilbagekomst til mit Hjem at opføre mig anderledes, at elske ham langt oprigtigere, at gøre Alt godt igjen — og nu? — Dominik holdt med Møie en Taare tilbage, Søsteren græd, Joseph var alvorlig.

Men, sagde efter en Pause hiin til denne, hvad har Du der over Panden? Næsten skulde man troe, at det endnu var et Mærke fra din Soldatertjeneste.

Det er det ogsaa, gav Joseph til Svar. Strax efterat Du var borte, og din Broder havde tilfredsstillet Eders Lehnsherre, indsaae han, at der her i Egnen ikke gaves noget antageligt Levebrød for ham, han reiste altsaa, og jeg der netop ogsaa var herreløs, ledsagede ham. Vi bleve ansatte som Mesterkarle ved et indbringende Sveitserie. Vort Herskab var en vakker, ung Enke, der behandlede os med Velvillie og Forekommenhed; hun stak ikke Din Broder lidt i Dinene, og han, som en smuk Mand, mishagde ikke heller hende.

(Sluttes.)

D o m i n i k.

(En Fortælling af Mgbd.)

(Sluttet.)

Snart gjaldt han mere hos hende end et simpelt Lyende, og inden kort Tid vilde han maaskee være bleven Eier af Sveitseriet; da troede jeg at bemærke, at vor Madmoder oftere erholdt natlige Besøg, isærdeleshed naar Etienne var fraværende. Jeg meddeelte ham min Mistanke, og vi besluttede i Forening at skaffe os Vished derom. Etienne bortsfjernede sig en Aften for et Syns Skyld, men kom igjen, og vi stillede os begge paa Luur. Vi saae virkelig Noget liste sig ind i Huset, Etienne gif efter ham, og overtydede sig om, at Besøget gjaldt vort Herskab. Vi tilbragte Natten i vort Snuhul, og forlod det ikke før vi om Morgen

saae den samme Skikkelse igjen liste sig ud. Nu grebe vi ham fat og droge ham frem for Lyset, det var en ung Geistlig, der var velbekjendt i Huset, og som ofte kom der; din Broder vilde næsten have qvalt den Elendige, men jeg holdt ham tilbage; vi lode os nøie med at lade ham gaae med en dygtig Dragt Brygl.

Din Broder vilde nu ikke boe en eneste Nat længere under Tag med den Troløse, og fordrede sin Afsskeed; jeg gjorde det samme. Om end ikke det inderligste Venkskab havde bundet mig til ham, saa havde jeg dog ikke kunnet blive der længer; thi Enken vilde snart have opdaget, at det var mig, der havde aabnet din Broders Dine. Men hvor skulde vi nu hen, hvad skulde vi tage os for? I den Egn kunde vi ikke længer blive, vi maatte bestandig frygte den Geistliges Hævn. Net beleiligt kom nu en Hverver, der havde gennemstrøiset hele Schweiz for at opdrive Rekrutter til det kapitulerede franske Schweizer-Regiment, og som betalte dem dyrt. Din Broder var kjed af Livet og jeg af mit Trællerie, og saaledes traadte vi Begge i Soldaterstanden, hvortil jeg altid har havt

Lyst. Vi kom snart til Spanien, hvor Etienne desværre snart fandt sin Død.

Dog lad os ikke længer ved disse sørgelige Grindringer bortskræmme Glæden over det saalænge savnede Gjensyn — fortæl os hellere hvorledes det er gaaet Dig.

Gjerne, svarede Dominik, min Skjæbne er simpel og snart beskrevet. Neppe var jeg kommet til Regimentet, før min Figur blev fordeeltagtigen bemærket af de høiere Officerer; man saae ogsaa at jeg ikke var uerfaren i Læsning og Skrivning, og saaledes besteg jeg snart de lavere Trin af min nye Stand, saameget mere som jeg i den udbrydende Krig ved flere Fægtninger viste Mod og Uforsagthed. Men ikke desmindre vilde den Kløft, der adskiller den til Sergeant forfremmede Underofficer fra de høiere Grader, og gjør ham det vanskeligt at stige videre, endnu længe havde været til Hinder for mig: da erobrede jeg ved Baylen en Drn, og blev Officer.

Bed Baylen? faldt Joseph ham hurtigt i Talen.

Ja, ved Baylen, vedblev han. Men hvad

fattes Dig, var Du ogsaa med i dette Slag?
 Var maaskee min Broder der?

Ved Baylen, sagde Joseph alvorlig, mistede vi vor Drn, Etienne har den.

Gud! Var Eders Regiment blaae Opflag?
 Ganske rigtigt!

Retsfærdige Himmel! udbrød Dominik, saa er jeg min Broders Morder.

Du? afbrød Lucie ham med skjælvende Røst.

Ja, jeg! — O, forbandet være den Dag, som jeg holdt for en af de skønneste i mit Liv, mindre fordi den aabnede mig Banen til høiere Uresposter, end fordi vor elskede Chef tilkjendegav mig sit Bifald for hele Fronten, og venligt opmuntrede mig til at fortsætte min Løbebane som jeg havde begyndt den. En sørgelig Følelse, en bange Ahnelse havde allerede bemestret sig mig før og i Begyndelsen af Slaget, da jeg hørte at der ligeledes befandtes Schweizeertropper i den fjendtlige Hær, og endnu mere da jeg saae at de fægtede ligeoverfor os. Min Kraft syntes næsten at forlade mig, og mit Mod at gaae over til qvindagtig Forsagthed, naar jeg tænkte paa at jeg skulde stride mod

Forbundsbrødre og Landsmænd. Men da jeg blev vaer, med hvilket fjendtligt Had, med hvilken Mordlyst man angreb hinanden fra begge Sider, da begge Parter, ikke tilfredse med at fyre paa hinanden, skrede til Haandgemænge, da endelig en af vore Officerer, gjen-nemboret af vore Modstnderes Bajonetter, styrtede død ned ved min Side, da greb ogsaa Kaseriet mig, jeg saae i hine ikke længer Brødre, Børn af et Fædreland, jeg saae kun Depot-slaver, der lode sig bruge til fremmede Landes Undertrykkere.

Da styrtede jeg mig frem i deres tættere Hobe, og banede mig med Sabelen en Vej hid hen, hvor Ornen stolt og truende ragede i Veiret, paa den havde jeg taget Sigte, med den ene Haand rev jeg den af Haanden paa den, der bar den, med den anden gjennemborede jeg ham, og af! det var min Broder!

Saae Du ham falde? var Du maaskee ved hans Side? Nei, Du havde ikke ladet Ornen tage fra Eder.

Jeg stod i Nærheden, svarede Joseph, jeg saae den vilde Spanier styrte hen imod Etienne og gribe Ornen, jeg fyrede mit Gevær af paa

ham, men fik i det samme et Kolbesslag paa Hovedet, saa at jeg sank bevidstløs til Jorden.

Rigtig! Kuglen strøfede her paa min venstre Skulder. See!

Saa havde jeg ogsaa let kunnet blive din Morder.

D, havde dog din Kugle truffet, det havde været bedre for mig; men af, den saarede kun let min Skulder — dit Budskab idag gennem- borer mit Hjerte. Med eet Pust var da min Livslampe bleven udslukt, men tusindfold for- nyer dette Saar sig. D, havde jeg dog aldrig seet Dagens Lys.

Dominiks Søster og Svoger søgte at frem- stille ham hiin ulykkelige Hændelse fra en min- dre mørk Side, og, ved at erindre ham om, at hvis han endog havde begaaet en Forbrydelse, det da i det mindste var skeet uvidende og ubil- kaarligt, at forvandle hans Fortvivlelse til en roligere Stemning, men de opnaaede yderst vanskeligt og kun for et Dieblit deres Hensigt. For imidlertid at henvende Samtalen paa an- dre Gjenstande, vedblev Joseph Fortællingen om sin videre Stjæbne.

Det Saar jeg havde faaet i Hovedet, begyndte han, havde til Følge at jeg mistede meget Blod, hvorefter jeg henfaldt i dyb Afmagt og Bevidstløshed; men efter Slaget fandt man endnu Liv i mig, og bragte mig paa Hospitalet. Det varde ikke længe inden jeg blev helbredet, dog beholdt jeg for bestandig dette Ar over Banden. Da jeg blev frisk skulde jeg tillige med andre Fanger indskibes til England, men en engelsk Officeer, der havde lært mig at kjende i Hospitalet, gjorde mig det Forslag, at træde i Tjeneste hos ham. At leve i England som Fange havde ingen Behagelighed for mig, og en hurtig Udvevling var ikke at vente, derfor kunde jeg vel antage Oberstens Tilbud, saameget mere som jeg kun skulde tjene ham som Ridetneegt og ingenlunde tægte mod de Faner, jeg havde svoret Troskab, jeg gik altsaa i hans Tjeneste.

Med ham har jeg gjort en stor Deel af de spanske Felttoge, besøgt Lissabon, Cadix og Saragossa, og ledsaget ham til Sicilien og Malta. Strax efter den første Pariser-Fred fordrede og erholdt Obersten sin Affkeed, han reiste til England, jeg skulde følge med ham.

Vi toge Veien gjennem Italien, jeg saae Rom, Genua og Mailand, men Intet skjænkede mig saamegen Glæde, som da vi havde passeret Simplon og jeg gjensaae mit Fædrelands besneede Alper. Vi gjorde vor Reise fra Genf til Lausanne tilspes, og jeg var tilmode ligesom da jeg tilforn seilede fra Port-Alban til Stâfis eller Neufchatel, da jeg saae de velsignelsesrige Biinbjerger i Halvkredsen af den mørkeblaae Sø. Kjærligheden til Fædrelandet vaagnede stærkere i mig end nogensinde før. Alt hvad jeg saae syntes mig som Intet mod dets Skjønheder. Hvad var Genuas og Mailands Skuespil mod vore Gletscheres Pragt, naar Astenrøden forgylder dem, eller mod Udsigten fra vore Høialper i de frugtbare speomiskyllede Dale, hvad Roms Carneval og Messinas glimrende Baller mod den utvungne Munterhed, der hersker ved vore Nationaldandse under aaben Himmel, om ofte ogsaa kun Sang træder istedetfor Strengelæg! Selv Olivenkrovene og Drangelundene i hine Egne syntes mig ikke halv saa henrivende som en frugtbar Druehøi i Biinhøstens Tid.

Min Herre maatte vel have bemærket mine Følelser, med Villie syntes han derfor at und-

gaae Nærmelsen til vort Kanton. Det var mig i Begyndelsen næsten selv kjært, men siden vaagnede dog med fornyet Kraft Begjærligheden hos mig efter at gjense mit Fødested.

Jeg erholdt, skjøndt med Møie, Tilladelse til at ile derhen paa nogle Dage. Saaledes saae jeg dem da igjen, de kjære, elskede Egne, fra hvilke jeg saalænge havde været bortfjernet og vædede den fædrelandske Jord mine Taarer. Men, som min Herre havde forudseet, vaagnede nu det Ønske i mig, aldrig at skille mig fra dem; dog skammede jeg mig for at tilstaae ham det. Først da jeg ved Basel havde vendt den elskede Hjemslavn Nyggen, og tilligemed den venlige Rhin ogsaa skulde skilles fra dens elskede Beboere, først da, vovede jeg at lade mine Ønsker blive lydelige.

Min Herre talte venligt til mig, og Kjærligheden til ham seirede; men det varede ikke længe før Længselen vaagnede paa ny, og jeg blev syg. Nu saae Obersten, at der var intet at gjøre ved mig, og gav mig skjøndt ugerne min Afssked. Han var mig meget bevaagen, fordi jeg engang havde frelst ham fra nogle røveriske Guerillaer, der selv overfaldt engelske

Officerer, myrdede og plyndrede dem, og siden, da vi vare i Malta, med egen Livsfare pleiede ham omhyggelig, da han laae syg af den gule Feber.

Min Bei gif lige hen til mit Fødested, der vilde jeg bosætte mig. Din Søster og jeg havde allerede før gjerne seet hinanden, jeg friede til hende, vandt hendes Haand og kjøbte denne Eiendom. Vi have siden den Tid levet i et tilfreds og lykkeligt Ægtekab, intet Vanheld af Betydenhed har endnu formørket vore Dage, og hvis Noget skulde kunde forhøje vor Lykke, saa var det din Ankomst, kjære Broder, og det Haab, snart at see dig ligesaa lykkelig.

Tiden til Aftensmaaltidet var imidlertid kommen, og man satte sig tilbords. Et frugalt Maaltid og et godt Glas Vin, nydt i en Kreds af gode, skyldfrie Menneker, stemmer bestandig til Vintherhed. Denne Gang havde det idetmindste ogsaa den Virkning paa Dominik, at det bortjagede hans Grillen, hvortil ogsaa Josephs Fortælling og en forandret Samtale bidroge deres.

Det var naturligt, at Dominik i Løbet af denne ogsaa erkjendte sig om Charlotte, og

hans Svoger fortalte ham, at hun ikke alene var frisk og vel, men ogsaa endnu ugift, og ham troe og hengiven, at hun endnu bestandig nærrede Haabet om hans Tilbagekomst, skjøndt alle Andre havde holdt ham for død, og dette var Aarsagen, hvorfor hun endnu var ugift, thi hun havde gjort det Bøste, at holde den ham lovede Trofskab saalænge hun idetmindste ikke havde sikke Beviser for hans Død.

Dominik blev meget glad over denne Efterretning, og lod sig mærke med at han den følgende Dag vilde over til Ståfis, og Lucie troede altsaa den næste Morgen, at han nu ingen vigtigere Forretning kunde have at afgjøre. Men hun saae ingen Forberedelser dertil, og da Solen allerede var høit oppe, og han endnu bestandig tøvede, spurgte hun ham, om han maaskee vilde ride derover, eller hun skulde lade Bognen spænde for.

Jeg tager ikke til Ståfis, sagde han, Charlotte er ikke mere til for mig, — jeg gaaer til Balsainte, til Brødrene af la Trappe-Ordenen. Du forbauses over disse Ord, og Du har Ret, tilforn var jeg heller ikke nogen Ven af Klosterene, og det synes mig endnu Daarskab, at en

Pige vil begrave sine Indigheder, eller en Yngling sin Kraft der, frivillig og uden gyldige Marsager, — og Grusomhed, naar man tvinger dem dertil, — men naar en i Verden eensomt staaende og sig selv overladt Pige søger Beskyttelse der imod Forspørelse, en Olding, der er træt af Livet, Rolighed, en angrende Forbryder, Raade og Tilgivelse, eller ogsaa en af Skjæbnen nedbøiet Mand, Lindring for sin Græmmelse og sit Hjertes dybe Saar, — da synes de mig hellige Tilflugtssteder, byggede til Trøst for de Ulykkelige.

Dominiks Søster og Svoger vare meget bestyrkede over dette Forsæt, og anvendte Alt muligt for at faa ham fra dette Foretagende; men forgjæves.

Min Beslutning staaer fast, sagde han, og er den endog kun Foster af et flygtigt Dieblif, saa har jeg dog siden modnere overlagt den, jeg vil der rense min Samvittighed fra al Brøde, og bøde for hvad jeg har forbrudt. Kjendte jeg end ikke min Broder, da jeg stødte ham Staalet i Brystet, saa var det dog altid en Forseelse, at jeg gik i fremmed Krigstjeneste og for Syndepenge folgte mig til at myrde

Mennesker, der ikke havde fornærmet mig eller mit Fædreland.

Derfor maae J ogsaa love mig, at hvis en af Eders Sønner nogensinde skulde vise Lyst til at gaae i fremmed Tjeneste, J da vil forbyde det, og forhindre det af alle Kræfter, anfør ham sin Dufels Exempel, true ham med Eders Forbandelse, gjør Alt hvad J formaaer, for at han ikke skal henbringe sin Tid i den fordærvelige Lediggang, han i Fredstider er givet til Britis for, og hvor han indsuger fremmede Laster og fremmed Slavesind, eller i hiin forbryderiske, vanærende Virksomhed i Krigen. — Men gjælder det engang Kamp for Fædrelandet, da maa han regne sig det for en Ære at være en af de første i de Kæmpendes Rækker. Billig maa han da udgyde sit Blod, og hans Løsen være: Seier eller Død.

Ja, hvis Fædrelandet kom i Fare vilde jeg selv forlade Klosterets Mure, fremdrage mit forrustede Sværd og forene mig med dets Forsvarere. Da vilde jeg først haabe at kunne forsone min Broders Skygge, i Undertrykkernes Blod vilde jeg afvadske min Brøde, eller lade mit Liv som Sonoffer.

De talte endnu sammen, da der holdt en Bogn for Døren, og tvende Fruentimmer steg ud. Det var Charlotte og hendes Moder, der vilde tage til det aarlige Marked i Coudresin og paa Veien besøge deres Slægtninge. Hvad skildrer deres Forbauselse, da de traadte ind i Huset og saae Dominik. Charlotte fløi til hans Bryst, han omfavnede hende, og Begge dvælede nogle Dieblkke i den Salighed Gjensynet skænter længe adskildte Elskede.

Men Dominik kom snart til sig selv, og rev sig med mørk Mine hurtig ud af hendes Arme.

Hvad er det, Dominik? spurgte Charlotte skjælvende, hvad fattes Dig? Du elsker mig ikke mere, og angrer den overilede Omhed, hvormed Du bød mig velkommen, Du har forglemt Din Charlotte, o Dominik! Taarer qualte hendes Stemme.

Jeg forglemme Dig? Nei, ved Gud og alle Helgene, aldrig! aldrig! — I Leirens Larm i Slagenes Tummel, i Seirens Jubel ledsagede dit Billede mig bestandig, bestandig tænkte jeg kun paa Dig, og naar jeg ogsaa søgte at quæle min Kjærlighed til Dig, saa skeete det blot fordi jeg intet Haab havde om Din Besiddelse. Naar

jeg i fremmede Lande lærte at undvære Alt, Fædreland, Venner og Slægtninge, saa savnede jeg dog Dig, — Dig kunde jeg ikke glemme. Men desuagtet fortsatte jeg mine Bestræbelser, fordi jeg troede Du allerede var tabt for mig og havde ladet Dig bevæge til at knytte andre Baand. O, havde jeg kunnet ahne, at Du endnu kun levede for mig, hvor mange bittre Dødblikke vilde det have forsødet mig, og hvor mange Banhel vilde dette glade Haab have ladet mig bære lettere, dog nu er det mig kun saa meget desto smerteligere, thi Du er dog tabt for mig. Vel glemte jeg mig selv, da jeg fulgte mine indre Følelser og fyrig sluttede Dig i mine Arme — thi jeg tør ikke elske Dig, Du tør aldrig blive min.

Og hvem, udbrød Charlotte ængstelig, vil forhindre det?

Jeg er beplettet med Blodskuld, jeg er min Broders Morder! vedblev den Ulykkelige, med nedslaget Blik.

Du en Morder? udbrød Charlotte.

Han gjorde det uvidende, afbrød Lucie hende, og i Kampen, han havde paa denne Pressen. Aprilkvartal.

Maade kunnet myrdet sin Fader, og hverken Gud eller Menneſker kunde vredes paa ham derfor.

Charlotte, der hidtil ikke havde vidst, hvorledes hun ſkulde forſlaae Dominiks Tale, og havde hørt den i mørk, ængſtelig Spænding, fik nu Dplysning om Alt. Ogsaa hun ſøgte ligesom de Andre, at bringe Dominik fra ſit Forehavende, idet hun gjorde ham begribeligt, at det, da han var fuldkommen uſkyldig i hvad der var ſkeet, vilde være Daarſkab at ſtraffe ſig derfor, — men forgjæves.

Nei, Charlotte, ſagde han, bring mig ei til at vakte, jeg vilde ikke være lykkelig ved Din Side, og Du ikke ved min. Baagende og i Drømme vilde den ulykſalige Grindring forfølge mig: Du er Din Broders Morder! — om end uſkyldig, ſaa dog altid Morder! — Den vilde gjøre mig urolig, fortrædelig og til Slutningen til en forhadet Plage for Dig. Men iſær vilde Du ſelv endnu mere vække denne Grindring, og gjøre mig den endnu ſmerteligere; thi af! for Din Skyld har jeg eengang i lang Tid Nag til Etienne, fordi jeg troede, han vilde fortrænge mig hos Dig, og jeg udlagde det i

Begyndelsen ilde, at han ikke havde holdt mig tilbage fra at gaae i Krigstjeneste, da jeg bildte mig ind, at han vilde benytte min Fraværelse til at vinde din Kjærlighed. Jeg gjorde Uret imod ham, saameget mere fortjener jeg at bøde. Hans Billede vil uophørlig trænge sig imellem Dig og mig, skrække mig ud af Dit Favnetag, og bringe mig til at undvige Dig, fordi Ingen stærkere end Du vilde erindre mig om ham.

Kunde Du saaledes være lykkelig? Vilde jeg være det?

Nei, min Beslutning er fattet, jeg vil og maa frasige mig Dig. O, Du troer ikke, hvad dette Offer koster mig! Men uden Dig vil jeg ei heller leve i Verden, derfor gaaer jeg til Klostret i Balsainte, for der at tilbringe mit Liv i angerfuld Bod og from Andagt, og forberede mig til min Bortgang fra denne Verden, paa det, at jeg hinsides Graven i en fuldkommere Tilstand kan blive deelagtig i en Lykke, jeg her forgjæves stræbte at naae.

Charlotte befandt sig temmelig angreben ved den stærke Sindsbevægelse og maatte gaae til Sengs, Joseph ledsagede hendes Moder til Markedet. Charlotte blev overfaldet af en hidsig

Feber, og kunde først bringes hjem efter flere Dages Forløb. Lucie, Dominik og Nicolas, Josephs Broder, deelte i denne Tid hendes Pleie imellem sig, og Alle syntes at kappes med hinanden.

Nogle Uger efter beredede Dominik sig til Fuldbyrnelsen af sit Forsæt, men først vilde han til Ståfis, for at sige Charlotte et evigt Levvel. Han satte sig i en Baad og roede derover. Hvor forskjellige vare nu hans Følelser fra dem han nærede den sidste Gang han foretog denne lille Seilads. I hvilke skjønne Drømme om Fremtiden havde han dengang vugget sig, og havde kunnet ahne, at det vilde gaae saaledes.

Charlotte var, som Dominik alt havde hørt kommet sig, men hun modtog ham meget nedslaget og sørgmodig; en Ahnelse sagde hende, at det var den sidste Afsked.

Begge overlode sig til deres Følelser, deres Samtale var knap paa Ord. Ogsaa Moderen bragte kun lidet Liv i denne Stilhed, hun troede endelig at falde dem Begge til Byrde, og gif.

Kjære Charlotte, sagde nu Dominik, Du havde lovet mig Trost, Du har holdt det. Du bevarede det for mig, selv da Enhver holdt mig for død, da Du var bestormet af Beilere, og din Familie indstændig bad Dig at vælge Dig Een af dem til Mand. Du vilde have Bished. O, havde det dog staaet i min Magt at gjengjælde Dig det, men Skjæbnen vilde det ikke saaledes. Han, der har besluttet det anderledes, vil lønne Dig derfor. Fra nu af er jeg død for Verden, død for Dig; Din Gød er løst.

— Nicolas, min Svogers Broder, elsker Dig, som jeg har hørt og ogsaa selv bemærket, han har allerede friet til Dig, men Du afflog ham for min Skyld din Haand. Desuagtet tilstod Du dengang for min Søster, at, hvis Dit Hjerte endnu var frit, hvis efter mig en Anden nogen-
 finde kunde besidde Din Kjærlighed, saa vilde Du ikke være ham ugunstig. Nu er Du fri! Ræk ham Din Haand; han er et godt Menneske, og græmmer sig og hentæres ved sin haabløse Kjærlighed.

Du vil ikke?

Lov mig idetmindste ei at gaae i Kloster, som Du har ladet Dig forlyde med for min

Søster, bliv en tro Egtfælle, en god Moder, saa vil Du bedre ære Skaberen og være ham mere velbehagelig, og tillige lettere kunde udflette Grindringen om mig og vor ulykkelige Kjærlighed, end i en Klostercelles stille Censomhed, hvor Du maaskee i flere Aar vilde angre en overilet Beslutning og begræde forspildte Livsglæder.

Trods alle hans Forestillinger vilde Charlotte intet høre om hiint Forslag, men hun maatte love ham idet mindste ikke at tage Sløret før efter tre Aars Forløb.

Han tog Afsked, hun ledsagede ham med taarefulde Dine til Bredden.

Lev vel, Charlotte! sagde han endnu engang, lev vel! I Morgen er jeg i Balsainte!

Han trykkede det sidste Kys paa hendes Læber, og de stille Bølger bære ham bort, medens Charlotte med taarefulde Dine stirrede efter ham saalænge hendes Blik endnu kunde naae ham.

Charlotte lagde siden sin Bens Raad paa Hjerte; hun er nu Nicolas's Kone. Men Dominik har for Herrens Alter afslagt det strenge Klosterløfte. Hans skjønne, loffede Haar maatte

forvandles til en skalbet Jæse, hans velbyggede Lemmer skjules af det klosterlige Klædebon; hans Værktøi er Spaden, og hans Leie — Kisten.

Diakonisen.

(Efter det Tydske.)

Affides fra Hovedgader og offentlige Pladse i den vidtløstige Residentsstad, ved Enden af Forstaden, hvorhen hverken Lyden af travl Virksomhed eller den forlystelsesfyge Verdens Tummel og Bogurullen kunde trænge, stod en stor, temmelig ny Bygning, hvis Bestemmelse man efter dens Udseende havde vanskelig ved at gjætte.

En tyk, høi Muur omgav den; indenfor denne var en Have som i den ene Ende benyttedes til Urter, den øvrige Deel var smukt beplantet med Trægrupper, under hvis Skygger

Bænte vare opslaaede, som afgav et behageligt og skyggefuldt Opholdssted.

I Midten af Bygningen hævede sig et slangt Taarn med Uhr og Klokke, og det hvælvede Tag derover tydede paa, at det strakte sig hen over en Kirke, men Bygningens Sidefronter sluttede sig saa tæt dertil, at man udvendig ikke kunde see hvor Menneftenes Bolig eller Guds Tempel begyndte. I Stuen saae man store Vinduer, forsynede med graae Lærreds Gardiner, kun ved een af Forsiderne vare elegante hvide Gardiner, ellers var Alt af eensformig Simpelhed.

Jungen Fremmed blev flog paa, hvortil denne Bolig benyttedes, der halvt lignede et Kloster og halvt en Bolig og tildeels havde noget fængselsagtigt ved sig.

Det er jo kun ogsaa Nutiden forbeholdt at oprette Institutter under Navn af Diakonissestiftelser, hvor den omhyggeligste men ogsaa den kostbareste Sygepleie ydes.

Frøken von Seidlig, Forstanderinde for Anstalten beboede en herstabelig Leilighed, hvis Vinduer udmærkede sig ved de hvide Gardiner, disse svarede til Bærelsets øvrige Indretning.

Der laae noget søgt i den pretentione Simp-
 hed, som herskede der. Hele Møblementet var
 moderne, uden nogensomhelst affstikkende Bry-
 delse eller prunkende Farve, omendskjøndt de
 bedste Stoffer vare anvendte. Paa det med al-
 mulig Comforts udstyrede Skriverbord, stod et
 fuldstændigt Bibliothek af kostbart indbundne
 Andagtsbøger, en Pragtbibel laae opslaaet paa
 Midten, paa Bæggene hang Helgenbilleder i
 smukke Kammer. I en Nische stod et Slags
 Bedealter, paa hvilket et Crucifix af Sølv og
 Ibenholt prangede mellem kostbare Vaser med
 friske Blomster. Frøkenens Udseende passede
 til Alt dette. Hun bar en Kjole af tykt brunt
 Silke, men uden nogen Besætning, et lille sort
 Slør sammenholdt under Hagen og heftet med
 Sølvnaale paa det mørke med graat isprængte
 Haar.

Hendes Træk vare skarpe og strænge, Di-
 nene bevægede sig stedse til alle Sider, som om
 hun paa engang vilde see Alt. Der behøvedes
 ikke stor Mennekesforstand til strax at opdage
 at denne Dame, om hun end førte mange chris-
 telige Talemaader i Munden, dog ikke var gjen-
 nemtrængt af christelig Kjærlighed, og at hun

regjeerte hendes Omgivelse langt mere med Forstand end Hjerte.

Udgaet fra en høiagtet adelig Familie, stod Frøkenen ikke allene derved, men ogsaa ved en uplettet Livsvirksomhed i høi Anseelse. Neppe 18 Aar gammel mistede hun sin Moder, og hendes Fader, en gammel, sygelig, pensioneret Militair, havde betroet hende Husets Styrelse, samt Opsynet og Opdragelsen af flere yngre Sødsfende. Havde hun allerede som Barn været gammelflog og havt Lyst til at befale, saa var denne Egenskab hos hende nu bleven til Herskeshyge. Men man maatte bekjende at hun holdt Huusvæsenet i stor Orden, og at hun næsten aldrig undte sig en Ungdomsfornøielse, blot for at opfylde sine Pligter.

Faderen, som en Ben af Orden og Punktlighed, bestyrkede hende i den Strenghed hvormed hun stod og Orden i Huset, og glædede sig, at hun trods hendes Ungdom, vidste at sætte sig i Respekt hos Sødsfendene og Tjenestefolkene. Men hun bragte ogsaa, som sagt, sine Pligter ethvert Offer. Underviisning i Musik Tegning o. s. v. opgav hun strax, da hun erflærede det for Tidsspilde, ligeledes al Lectyre

med Undtagelse af religiøse Bærter og flige Ting, hvoraf hun troede at kunde faae nyttig Lærdom og Binf for hendes Birkfreds. En Anholdelse om hendes Haand afflog hun, fordi hun ikke vilde unddrage sig de engang overdragne Pligter og forlade sin Fader, der i flere Aar var syg, og saaledes fuldendte hun ved den trofasteste Pleie en Kjæde af Dpoffrelser, under hvilke hun var bleven 40 Aar gammel. Da han døde vare de yngre Sødskende alle forsørgede — Brødrene vare i en Stilling og Søstrene gifte.

Frøken von Seidlig stod allene i Berden, og vant til at leve for Andre, men ogsaa tillige regjere, saae hun sig om efter en levende Birkfreds.

Hendes Sødskende eller Familie gjorde hende ingen Tilbud. Forsmaaede hun ikke at være paatrængende, da hun syntes at være overflødig hos dem, saa var der ogsaa kun en meget kold Forstaaelse mellem hende og hendes Baarørende. Ingen af dem anerkjendte hendes Fortjenester, men hun var dog af Alle mere frygtet og skyet end elsket og søgt. Man ønskede ikke at bryde med hende, men man beeg

med en vis Frygt fra hende. Hun følte dette og klagede over Utafnemmelighed, men hun besluttede at vise dem og Verden at hun ikke var et unyttigt Medlem af det menneskelige Samfund.

Saa vel hvad Sygepleie angik, som i Styrelsen af store Huse var hun meget erfaren, og da hun levede i de Kredse, hvor man mere og mere kom til den Erkjendelse, at det vilde være af stor Bigtighed, at støtte den vaklende Throne ved at Adelen gif Haand i Haand med Geistligheder, og i alle Samfundsklasser søge at bevare Traditionen om Guds Naadegaver, saa paatrængte sig hende den Tanke, at opvække Trangen til en Diaconisfestiftelse.

Tiden var gunstig, Regjeringen understøttede Planen, Geistligheden greb med Begjærlighed denne Udsigt til at kunne virke som Sjælelæge, hvor man hidtil kun havde troet at behøve Lægedom for Legemet. Alle Damer af Aristokratiet og det høiere Bourgeoisie, som kjædede sig, og nu just begyndte at sværme for Ideen „den indre Mission,“ ilte med at slutte sig til dette nye Foretagende, og saaledes be-

høvedes der kun en forholdsvis meget kort Tid til at bringe samme tillive.

Man begyndte først i et lille ved Forpagtning overtaget Grundstykke, med kun faa Diaconisser, men efter faa Aars Forløb kunde man opføre hiin store Bygning, som vi ovenfor skildrede.

Frøken von Seidlig, som ogsaa havde sat sin Formue i den nye Bygning, var af alle Medlemmerne valgt eenstemmigt, for alle sine forud bragte Offere, til Forstanderinde, og saae sig derved belønnet. Hun stod i Spidsen for et stort Føretagende, havde et vigtigt Embede at bestyre og kunde udfolde sit Directionstalent i en vid Kreds. Hun opnaaede samme Følger som i sin Familie, hun erhvervede sig Lydighed og Respect, men ikke Kjærlighed og Hengivenhed.

Selv havde hun kun for Alle og Alt den kloge beregnende Forstand, men intet varmt og deeltagende Hjerte — der var ingen Kjærlighed tilstæde, og da hun ikke uddeelte Kjærlighed, kunde hun heller ikke beklage sig over at Kjærlighed heller ikke blev hende tildeel, men det gjorde hun heller ikke, hun havde ikke Kjærlig-

hed behov, og hun var fuldkommen tilfreds med at man frygtede hende, og underkastede sig hendes Billie.

Tvende unge Diaconisser havde kort efter hinanden ladet sig melde hos Frøken von Seidlig, begge i det Haab at finde Damen, som de havde en Tilstaaelse at gjøre, allene.

Kathrina, een, endogsaa i Nonnedragten ligesaa godmodig som livsglad udseende Pige, havde den forrige Morgen faaet Frihed fra en Syg, som hun pleiede udenfor Huset, men som alligevel havde betalt hende for den hele Dag. Hun havde benyttet denne Fritid til et Besøg hos en Slægtning i en nærliggende Landsby, og vendte først om Aftenen tilbage til Stiftelsen. Undervejs mødte hun en Bissekræmmer, som pleiede at komme i Stiftelsen, og som maaskee vilde fortælle Forstanderinden om dette Møde, hvortil hun ikke havde udbedet sig speciel Til-ladelse, og som maaskee derfor vilde blive ud-lagt til hendes Forkleinelse, hvilket ængstede hende saa meget, at hun ikke kunde sove om Natten, ved Tanken om hvad der forestod hende naar hun den næste Morgen fremstillede sig, for at bede om Tilgivelse.

Frøken von Seidlig var just i meget slet Lune, da hun indlodes til hende.

Man havde tilsendt hende en Tidende, som fjæmpede imod Diaconisfestiftelsens Interesse, og en temmelig skarp Artikkel derom, endte med at det ikke var meget bevendt med den christelige Opoffrelse, hvoraf Diaconisser skulde være besjælede. Forstanderinden havde, hed det, en luxuriøs Bolig, Sygevogtersterne bleve ikke alene paa det kostbareste betalte, men fordrede endogfaa Opvartning i enhver Henseende, og vidste at gjøre sig Livet behageligt, og til Slutning fremkom den Paastand, at det ikke syntes at være videre bevendt med Disciplinen, derpaa havde man Beviis.

I den meest irriterede Stemning, i hvilken Frøken von Seidlig just havde fast besluttet at anklage Medacteuren af Bladet, og navnlig fordre Beviiset for hans sidste Paastand — just i denne Glendrian blev hun overrasket af Kathrinas angerfulde Tilstaaelse. Forstanderinden var ude af sig selv af Bredde. Kathrina havde efter hendes Mening givet Anledning til disse haanlige Beskyldninger.

Hvad hun idag tilstod eller noget lignende var maaskee allerede ofte skeet, og i Bevidstheden om, at Forargelsen ved hende var kommen for Dagen, gjorde hun en saadan Tilstaaelse.

Forstanderinden erklærede at Kathrina maatte forvises Stiftelsen. Forgjæves vare hendes Bønner og Græden, det blev ved den Dom; hvo der kun med et eneste Skridt stødte an mod Disciplinen, kun en eneste Dag hemmeligholdt en begaaet Forseelse, og derved gav Andledning til Stiftelsens Nedværdigelse kunde ikke længere blive der.

Anna, som netop var traadt ind bad for den Ulykkelige, men blev afviist med haarde Ord og spurgt, hvad hun havde at sige?

Forstrækket stammede Anna: jeg vil kun melde min Hjemkomst; hvorledes kunde hun nu af sig selv tilstaae en hundrede Gange sværere Forseelse, efterat det var gaaet den stakkels Kathrina saaledes, hendes Feil og Taushed var jo kun Børneværk imod Annas

Hun glemte sin Hemmelighed hos sig selv — thi hun vidste jo, hvad hun efter en Tilstaaelse havde at vente, og at den ingenlunde vilde bringe hende en mildere Dom.

(Sluttes.)

Diakonissen.

(Efter det Tydske.)

(Fortsat.)

Anna var een af de yngste Diakonisser, endskjøndt hun allerede havde været et Par Aar der i Huset.

Da hun igjen traadte ind i sit Kammer tænkte hun med mere Beemod end nogensinde, paa den Stjæbne, som havde ført hende dertil, og hvorledes hun maatte frygte for enhver Opdagelse; — thi det var under et falskt Navn, hun var bleven optaget, og kunde jo hvert Dieblif vente, som en Bedrageriske at blive bortjaget, omendskjøndt hun maaskee var det reneeste og uskyldigste Bæsen i Stiftelsen.

Og det var ogsaa kun en ganske almindelig Stjæbne, der havde bragt hende i denne Stilling.

Anna Steinborn var Datter af en Gæstgiver, i en lille romantisk beliggende Landsby, hvis eneste Værtshuus „Ravnen“ tilhørte ham; og i denne lille Kreds var han den anseeligste Mand. Hos ham logeerte engang en ung Strikbent og Tourist, Leon Sander, der fandt megen Behag i Annas Elskværdighed og for alt Smukt og Godt modtagelige Væsen. Medens hun og hendes Veninde Gjertrud, der næsten altid var uadskillelig fra hende, vare hans Beivisere i Egnen, blev det ham en stor Fornøjelse at være deres Veileder i den høiere Dannelses. Han forelæste de unge Piger af sine egne og andres Digterværker, han talte Alvor og Spøg med dem, og da hans Ophold der behagede ham meget, forlængede han det i flere Uger, og lovede ved sin Afreise ikke allene selv at komme tilbage næste Foraar, men ogsaa ved sin Indflydelse, navnlig gjennem Pressen at gjøre Stedet bekjendt, at det kunde blive et Opholdssted for mange Gæster, der vilde søge Styrke og Sundhed i en saa smuk Skovegn.

Og da han holdt Ord, og næste Foraar atter kom, da havde de unge Pigers Hjerter, allerede længe med Længsel flaaet ham imøde,

og hos dem Begge, var, dem selv ubevidst, allerede Kjarlighedens Flamme tændt. Maaskee var Forholdet mellem disse tre Mennesker endnu i lang Tid vedbleven at være som hidtil, en ustyldig Kjarlighedsleg, ved hvilken Leon kun ønskede et muntert Tidsfordriv, var ikke Gjertruds Broder bleven en Tilbeder af Anna. De omhyggelige Forældre, ønskede et Parti istand imellem dem, og bleve forbausede over Annas Bægning. Nu først følte hun ret, at kun Leon havde Plads i hendes Hjerte, og efter alle de Beviser paa sin Tilbøielighed han havde givet hende, forekom det hende, at hun ikke kunde give sin Kjarlighed til nogen Anden.

Faderen vrede des og skjændte, Moderen søgte at overtale hende, Leon følte sig ved denne Tingenes Vending i den stærste Forlegenhed. Han holdt det for klogest, hemmelig ved Natte-tid at drage bort og sende Anna et meget ven-skabeligt Brev, i hvilket han som hendes Ven, raadede hende at være en lydige Datter og ægte den af Forældrene udvalgte Brudgom.

En skrækkeligere Skuffelse kunde ikke møde Anna i hendes Hjerte, i hendes Kjarlighed var hun dødelig saaret, hun havde kun været et let-

sindigt Menneſkes Legetøi, der nu, da det ikke morede ham mere tilkaſtede det en Anden! dog nei! hun havde vel elſket ham høit, men at blive hans, derpaa havde hun aldrig dovet at tænke, dertil var hun jo ikke værdig — men han maatte dog kunde begribe, at den Mund han havde kyſſet, ikke taalte Kyſ af en Anden.

Ikke det, at han forlod hende, men at han, Digteren, der havde næret hende med ſaamegen Poefie, kunde vilde, at hun ſkulde træde alt under Fødder, alt dette kunde næſten gjøre hende vanvittig.

Og hvad ſkulde hun nu gjøre? Af Skam over den hende overgaaede Skuffeſe, følte hun ingen Lyſt til at omgaaes Forældre, Venner og Naboer. Hun frygtede at Faderen ved Truſler og Moderen ved Bønner, vilde forſøge at paa- trænge hende den forhadte Frier. Alt dette, kunde hun kun undgaa ved Flugt. Uden videre Eſtertænke forlod hun endnu ſamme Nat Huset, medtog nogle ſaa Sager og en Tjenſtepiges Paſ, for hvem hun vilde udgive ſig. Hun ilte til nærmefte Jernbanestation, og nævnede der i Tanker Navnet paa en fjern Reſidentſtad,

hvor Tusinder fandt deres Udkomme, vilde hun vel ogsaa kunde finde sit.

Men da hun kom til den fjerne fremmede By, var hun af Reisen, af Menneske-trængselen paa Banegaarden i den sildige Aftenstund, og især af hendes Sjælekamp saa lidende og affræstet, at hun efter en lang Vandring gjennem Staden, afmægtig sank ned ved en Hjøtnesteen. En natlig Vandrers Forfølgelse og Angsten for hendes Gensomhed, havde ganske skilt hende ved Bevidstheden.

Her fandt en Politibetjent hende, og da han truede hende med, at føre hende i Bagten naar hun ikke opgav hvor hun skulde hen, næv- nede hun som Maalet for hendes Vandring Diafonisfeststiftelsen, som hun havde hørt omtale.

Da hendes Pas og Skusmaal, lydende paa Tjenestepigen Mariane Teilgrubes, vare i Orden, saa førte Betjenten hende derhen, og man tilstod den Syge for Diebliffet Modtagelse og Pleie. En hidsig Feber holdt hende i flere Uger til Sygeleiet. Her lærte hun nu Diafonisernes kjærlighedssfulde Virken at kjende, og da hun stod op fra Sygeleiet og agtede at begynde et nyt Liv, søgte hun Optagelse i Stiftelsen

og blev efter fuldendt Prøvetid antaget. Da der forud alt var een Mariane i Stiftelsen, saa kaldte man hende blot Søster Anna.

Imidlertid havde man i hendes Hjem, da hun var forsvunden paa samme Tid som Leon Sander, den faste Overbeviisning, at han havde bortført hende — hele Byen var opfyldt af denne Historie, og omendskjøndt Annas Moder fik et djærvt Svar paa et truende Brev, hun havde tilskrevet ham, saa lykkedes det dog ikke Leon, at rense sig for Mistanken om Bortførelsen, som Stedets Behoere og Gjæster nærrede til ham, Anna var og blev sporløs forsvunden.

Imidlertid tænkte han snart ikke mere paa den landlige Idyl og forlovede sig med en be- kjendt Kunstmalerske Mloyse Mscher.

En Veninde af hende, Doktorinde Lanius, som havde tilbragt et Par Sommere i Annas Hjem, og nu boede i Residentsstaden, forlangte engang en Diafonisse til at pleie sig; man sendte Anna, der ikke turde vægre sig ved at gaae, for ikke at oppække Mistanke; hun gik og da hun gjenkjendte Doktorinden, betroede hun sig til hende og bad hende, gjemme hendes Hemmelighed.

Men Doktorinden havde erfaret, at Annas Moder, af Sorg over Datterens Skjæbne laae dødsfyg, og hun bebreidede derfor Anna haardt at hun havde forladt hende.

Annas Fortvivlelse var stor og blev det endmere ved den Tanke, at det vilde være en Umulighed for hende at forlade Stiftelsen, uden at hendes Bedragerie med det falske Navn maatte komme for Dagen. Doktorinden vidste endelig Raad, hun selv reiste til Annas Hjem og vilde som sin egen Sygepleierske medtage Anna hvortil den fornødne Tilladelse blev erholdt.

Men ikke nok hermed, Doktorinden, mistroiff mod Leon, indbød ogsaa sin Veninde Mloyse til at ledsage sig paa Reisen, og da hun kom forestillede hun hende i Anna en Bige, som var bleven ulykkelig ved Leon, dog uden at Anna blev draget med ind i hendes Fortrolighed. De tre, saa forskjellige Damer, reiste saa i Selskab.

Anna kom til Fædrenehjemmet, næsten som et Bæsen fra den anden Verden — i Moderen fandt hun en Døende — i Faderen en Fordrukken, som forbandede hende, og ikke troede, trods al hendes Forsikkring, andet, end at hun

var forsludt og forpørt af Sander. Og overalt i Naboernes Ansigter laa den samme Mistante; Anna forsøgte ikke mere at rejsfærdiggjøre sig.

Moyse beklagede Pigen, thi hun frygtede intet af denne Medbeilerinde, hun stolede fast paa Leons Kjerlighed, og derfor skrev hun til ham og fortalte ham, hvad der var bleven hende fortalt, og bad ham, selv at komme, for at skaffe en Forsoning tilveie imellem Anna og Forældrene, ved at give en Forklaring, som man kunde fordre af ham — men Leon kom ikke. Med fornærmet Stolthed tilbageviste han Møyses Baastrand — hvori han kun fandt Tvivl og Mangel paa Kjerlighed fra hendes Side. Møyse blev vred og svarede ham i samme Tone.

Da Anna havde lukket Moderens Dine, vendte hun tilbage til Hovedstaden med de tvende Damer, og tog strax til Stiftelsen, hvor det første hun vilde foretage sig, var at aflægge Forstanderinden en Tilstaaelse. Hun havde besluttet at fortælle hende sin Levnetshistorie og Alt hvad hun havde oplevet, saavel som hvad der havde bevæget hende til at ombytte sit

Ravn, og hun vilde da bede hende om Tilgivelse. Hun vilde ved denne Tilstaaelse frie sig selv fra den evindelige Angst hvori hun altid svævede for at Mystificationen skulde blive opdaget af Forstanderinden eller hendes Omgivende.

Den Dom der da blev fældet over hende vilde hun tage imod med Underdanighed og Bod, thi hun vidste jo, at hun maaskee var Aarsag til Moderens Død og Faderens moralske Fordærvelse.

Men hvorledes fik hun nu i dette Dieblif Mod dertil, da Frøken von Seidlig behandlede Katharina saa haardt.

Anna søgte at opfylde alle hendes Kaldspligter med en sjelden Trost, hun var den omhyggeligste Sygepleierke, og da hun havde givet Afkald paa al Livsglæde og Lykke og kun levede for sit Kald, søgte hun ved uafbrudt Virksomhed, at bringe Hjertets Stemme til

Tausshed, og neddyssse de halvt beskjemmeude og halv veemodige Grindringer, som hun havde fra Hjemmet. Gjennemtrængt af hiin sande Fromhed, som finder sin bedste Styrke i stille Bøn, var hun i ethvert Sygeværrelse, saavel i Stiftelsen som i fremmede Huse en Fredens og Opofrelsens Engel.

Da Doktor Lanius, gjennem hans Kone, havde lært hende at kjende, ofte anbefalede hende til hans Patienter, som behøvede en Sygepleierske, saa skeete det meget ofte, at der udtryffeligt blev sendt Bud efter Anna. Dette opvakte Misundelse hos de andre Diakonisser, men Frøken von Seidlig saae med Tilfredsshed paa det gunstige Renomee, som een af Stiftelsens Medlemmer havde opnaaet, og hørte gjerne at det blandt Honoratiores formelig var blevet Mode at udvælge hende til Pleierske.

Frøken von Seidlig var ingenlunde, trods hendes Aftald paa al verdslig Glæde, og med Tankerne allene henvendt paa det Himmelske, hæbet over den Stilling, som er forbunden med Modens Fordringer.

Hun var derfor ogsaa meget tilfreds med Anna, og beskyttede hende mod Søstrenes fjend-

lige Intriguer, som lige saa godt udspindes blandt fromme Søstre, som ude blandt muntre Verdensbørn.

En Dag blev denne kaldt til en Fru von Holberg, det var en riig eenlig Enke, som nu da hun var syg behøvede fremmed Hjelp. Doktor Lanius var hendes Læge, og havde anbefalet Anna.

Ogsaa hans Kone kjendte Fru von Holberg og besøgte hende en Dag i Annas Nær-
værelse. Den Syge sov just og Diaconissen bad Doktorinden opholde sig i Sideværelset. De havde ikke seet hinanden siden Annas Tilbage-
komst fra Hjemmet, næsten et halvt Aar var forløbet og hvormeget Anna end søgte at be-
tvinge sig, saa kunde hun dog ikke tilbageholde Spørgsmaalet, hvorledes Doctorindens Ven-
inde Molyse Ascher levede, — indirecte gjaldt Spørgsmaalet Leon Sander.

Doktorinden forstod hende, og svarede den stakkels Pige, som hun troede at bære en Glæde derved:

Frøken Ascher var kun nogle Uger hos mig — nu lever hun i Rom allene for sin Kunst, og fører der et Liv, en Kunstnerinde

værdigt, at hun selv løste sin Forbindelse med Leon Sander veed de vel — og derved er det blevet.

Men et simpelt Naturbarns elskende Hjerte følte anderledes ved dette, end den erfarne Verdensdame, som var langt ud over Kjærlighedens sentimentale Følelser, og fordi hendes eget Egetskab, omendskjøndt ingenlunde ulykkeligt, dog var et ganske ligegyldigt, fandt hun ligesaamegen Tilfredsstillelse ved en opløst som ved en sluttet Pagt. Anna foeskækkedes ved denne Efterretning. Hun havde troet, at Aloyse og Leon vilde igjen være blevne forsonede og lykkelige.

Med hellig Resignation havde hun tilgivet Leon alt, og bønsfaldet Himlen for hans Lykke, hun troede ham nu gift og lykkelig, og erfarede pludselig det modsatte, en forfærdelig Angst overfaldt hende, og hun anklagede sig med Taarer over at være den uskyldige Marsag til denne Ulykke, som hun troede, og det med Rette, var fremfaldt ved Leons Uvillie, mod hans Forlovedes Paastand paa, at han skulde retfærdiggjøre Anna i hendes Hjem.

Doktorinden smilte kun over denne barnagtige Opsørrel, og erklærede næsten vred: jeg er af den Overbeviisning, at de bedst selv maa vide, hvad Leon Sander er for et letsindigt Menneske, og at enhver Pige maa holde det for en Lykke at blive befriet for en Forbindelse med ham, tænk de derpaa og de vil mere roligt og fornuftigt see tilbage paa det Foresaldue. Mloyse har trukket det længste Straa, og bliver hun slet ikke gift, da er det overhovedet det bedste for en Kunstnerinde.

Fru von Holberg var imidlertid vaagnet, og Anna, der nær havde glemt sin Bestilling, ilte til hendes Seng. Doktorinde Lanius blev hos hende en halv Timestid, men talte ikke mere med Anna; det var som om en svær Byrde var lagt paa Annas Hjerter, og hun sagde ofte bebreidende til sig selv: Du er Aarsag til at Mloyse maastee føler sig ligesaa ulykkelig som Du.

Da Anna blev afflediget fra Fru von Holberg havde hun en lang Vej at tilbagelægge, inden hun naaede Diakonissfesttistelsen.

Vinteren stod for Døren, og en temmelig skarp Østenvind havde fordrevet Folk fra Gaardene, isærdeleshed i Forstaden, som Anna skulde vandre igjennem, hun blev derfor meget ængstelig tilmode, da hun hørte Stridt nærved sig, hun saae tilbage, og blev glad, da hun opdagede at det var et quindeligt Bæsen, som fulgte hende, og som nu med eet stod ved hendes Side udbrydende: Anna, endelig seer man dig igjen. Jeg saae nok paa Klædedragten, at det var en Diaconisse som gif foran mig. De andre brød jeg mig ikke om at møde, men dig, der var den eneste, der viste mig Deeltagelse, da jeg med Spot og Skam blev forvist Stiftelsen, dig har jeg længtes efter at see.

Hvorledes gaaer det dig kjære Kathrina, spurgte Anna hjertelig og rakte hende Haanden.

Kom lad os følges ad et Stykke, sagde Kathrina, nu er det mørkt og Ingen seer os, ved Dagen vilde jeg for din Skyld ikke følge med dig, det kunde i Stiftelsen blive udlagt til din Skade.

Fortæl mig da nu hvor du er, og hvad du lever af, men skynd dig, thi Tiden er saa kort, vi kan være sammen.

Du kan nok begribe, udbroød Kathrina, at naar man bliver bortjaget fra en Stiftelse, saa gaaer man ikke nogen brillant Stilling imøde kun paa Grund hcras anseer jeg min Skjæbne for ulykkelig; thi du veed jo vel, at det var imod min Villie, men kun min Faders Dnske og Befaling at jeg blev Diaconisse. Han var Skolelærer i en lille Landsby, havde mange Børn og kun saa Indtægter, og troede vel at komme et Trin høiere Himmelen, ved at sende et af sine Børn til en hellig Anstalt for at blive Nonne eller Sygevogteriske. Jeg frøiede ham i hans Dnske, og opfyldte, som du kan bevidne enhver Pligt, som blev mig paalagt, om jeg end undertiden fandt Aaget tungt at bære.

Min Fader var stolt af, at han havde en Datter saa godt forsyret, og jeg har aldrig havt Hjerte til at bibringe ham denne Skuffelse og fortælle ham, at jeg var jaget fra Stiftelsen, jeg havde aldrig Mod til at skrive ham det til. Jeg søgte altsaa efter en ny Stilling, men længe forgjæves — ikke mange skjyttede om en bortjaget Diaconisse, og de, der ei brøde sig om
 Pressen. Aprilkvartal. 5

den Blet der heftede ved mig, gave mig Raad som jeg bævede tilbage for.

Endelig hjælp mig mit anstændige Jdre til en Plads, jeg er Boutiksjomfru hos en Conditør.

Er det ikke en farlig Stilling? afbrød Anna, der blev lidt ængstelig ved den muntre Tone, som Kathrina slog ind, og som hun ikke var vant til at høre i Stiftelsen.

Hvad tænker du paa? udraabte Kathrina med Sikkerhed, der søger i Reglen kun Damer hos os, og af Herrer kun Rublessen, simple Folt spiser ikke Fis og Kage og drikke heller ikke Chokolade, men søge Ol- og Biinkjældere.

Men der kommer dog Herrer? gjentog Anna betænkelig.

Nu ja, men jeg mener ogsaa, at idu har været i et Bærtshuus før, og din nuværende Betænkelighed er først kommen over dig i Dia-konistsstiftelsen.

Anna rødmede, thi Kathrina kjendte hende kun som Stupigen fra Bærtshuset „Ravnen,“ og ikke som Datter af Huset, Kathrina kunde tale aabent og frit, men hun maatte blive i sin Rolle.

Kathrina ignorerte hendes Taushed og vedblev muntert: Der kommer kun meget faa Herrer, kun et Par Stamgjæster i Mørkningen.

Det er de Farligste, raabte Anna advarende.

Det er mig ligegyldigt, lo Kathrina, idetmindste erc disse det ikke, den ene er Forvoven og den anden ikke mere ung, nu er der rigtig nok kommen een til fornylig, der syntes at være meget rig, en Hr. Tellkamp.

Et Tilfælde førte ham ind til os; det var meget glat paa Gaden, han var faldet med Panden mod en skarp Trappesteen, Blodet flød af Saaret og han besvimeede; da traadte just Hr. Schinnemann (den Forvovne jeg omtalte) til, hjalp ham op og førte ham ind til os, jeg søgte at stille Blodet og forbandt ham nu, jeg var jo fra Stiftelsen kjendt med slikt og kunde gjøre det med mere Behændighed end en uvant Haand; Herren, som ikke vidste hvorfra jeg havde mine Kundskaber i denne Retning, roste mig meget. Hr. Tellkamp sagde ikke meget men kyssede min Haand, og siden er han hver Dag kommen til os.

Kathrina! formanede Anna blidt, tag dig iagt for denne Hr. Tellkamp, jeg frygter.

Og jeg frygter ikke, afbrød Kathrina hende, Frygten vibringes Eder i Stiftelsen, hvor alt slikt bliver seet i et uhyggeligt Lys. For dig er vel ethvert Mandfolk et Spøgelse, men det er Herr Tellkamp ikke for mig.

Anna sukede, troe mig sagde hun smerteligt berørt, denne Anskuelse med Hensyn til Mændene har jeg ikke faaet i Stiftelsen — Erfaringen har bibragt mig den — og gjort mig til Diakonisse. Sid du maa blive sparet for denne Erfaring, det er det eneste jeg vil ønske dig! Men nu lev vel, det er bleven silde, og vi maa vel begge skynde os hjem.

Lev vel! jeg haaber at mødes med dig igjen engang sagde Kathrina idet hun vendte om.

Den smertelige Tone hvori Anna havde talt gjenlød længe for hende, hun løb og løb i den kolde Vinteraften, som om hun vilde flye fra de bange Tanker Anna havde opvaft hos hende — endelig naaede hun Hjemmet, traadte aandeløs ind i det af straalende Gasflammer oplyste Conditorie — og Tellkamps interessante Ansigt lyste hende imøde, og nu var al Eng-

stelse, Frygt og Vinterfulde glemte. Snart sad Kathrina igjen paa sin Plads ved Disken og lyttede med et saligt Smil til Tellkamps muntre Bassiar.

Hvorfor bandt jeg mig ogsaa til en fordringsfuld Kunstnerinde? havde Leon Sander fortrædelig hebreidet sig, da Baandet var sønderrevet, der bandt ham til Molyse Møcher.

Saaledes ere disse halv emanciperede Qvinder, de vilde gjælde for store Mander og og hæve sig selv over Alt, men i Kjærlighed ere de ligesaa smaalige, som Andre.

Alf den Mand de have nedladt sig til at række Haanden, fordre de til Gjengjæld, at finde noget overordentligt, og finde de ikke dette, da er det forbi med deres Kjærlighed. Hvor ofte forsikrede ikke Molyse mig, at hun endogsaa var meget for stolt til at ville være en Mand's første Kjærlighed, thi den faldt som oftest, som

den første naturlige Tilbøielighed paa en Gjenstand uden Værd.

En ædel, aandrig Qvinde, finder i Reglen først Mandens Kjærlighed, naar han igjennem Skuffelser er bleven istand til at sætte Priis paa høiere Værd.

Meget hellere vilde hun være den tiende og sidste end Mandens første Kjærlighed, flige høimodige og veludtænkte Talemaader, som hun førte med Munden, blændede og bestak mig; og nu da hun erfoer et flygtigt Narrerie, en længst forglemt Historie, har hun ikke Ro, før hun opsøger Pigebarnerne, som visjelig imod min Villie og Vidende forelskede sig i mig, og som jeg troede var bedst at bringe til Fornuft ved min Fjernelse, for med hende at opføre en romantisk Scene, hvori hun vil have mig til at debutere, og da jeg ikke vil det, og ikke taalmodig vil finde mig i hendes Mistro, og lydige føie min i hendes Arimeligheder, saa bebrejder hun min Egoisme, og byder mig lege videre med andre Pigehejter, ligemeget om de briste eller ikke; i Sandhed Molyse! dit er haardt og fast nok, til ikke at briste!

Saaledes omtrent raisonneerte Leon Sander naar hans Tanke faldt paa Mlyse, og dermed søgte han ikke alene, at overdøve den Smerte han følte ved at være skilt fra hende, men endnu mere for at styrke sig i den Beslutning han havde fattet, ikke at tilbyde Haanden til Forsoning, men bevare den stolte Holdning, som er Manden værdig. Han var den Fornærmede hun Fornærmeren, han Manden, hun Qvinden, hende tilkom det at bøie sig og angre, ikke fra ham skulde det første Skridt til Forsoning udgaae.

For Anna gjorde det ham ondt, at den smukke muntre Bige, for en daarlig Tilbøieligheds Skyld, skulde fornægte sig alle Livets Glæder — men paa Muligheden af at komme til at staae ligeoverfor hende, som Mlyses Onske havde antydet, derpaa kunde han dog ikke indlade sig. — Diakonissestiftelsen var jo, trods al klosteragtig Indretning, intet virkeligt Kloster, — Anna kunde jo træde tilbage, gifte sig og blive lykkelig — hvorfor vilde man erindre ham om hende, han havde engang lykkelig glemt hende, fordi han vilde det, og han

vilde glemme hende endnu engang, og det lyfledes ham ogsaa.

Ogsaa Molyse vilde han glemme, — men et Bæsen som hende, der ikke hørte til de Qvinder, hvoraf tusindeviis slagre omkring, forglemmes ikke saa let om det ogsaa er eens Willie. Med Molyse havde Leon ikke alene spøgt, leget og levet som med de Andre, med hende havde han arbeidet, sværmet, lært og nydt i Kunstens og Videnskabens Rige. Om Alt hvad han havde oplevet, tænkt og arbeidet havde han kunnet tale med hende, hun havde forstaaet ham, hun havde i de fleste Tilfælde dømt og følt sammen med ham. Var de engang af forskjellig Mening, da befjæmpede de hinanden med Aandens lige Vaaben, og vare saa enige i Kjærlighed.

Der gaves ogsaa Ting, hvori Molyse lod sig belære af Leon — men ikke paa den Maade som han underviste Anna og Gertrud paa; dem belærte han som Børn. Hvad han flygtig antydede, forstod hun, og fulgte ham gjerne i de høiere Regioner af philosophiske og æstetiske Betragtninger. Og havde hun med Stoltthed bemærket, at hun var hans høieste Autori-

tet ved det han skrev, saa var det igjen hans Stolthed, at hun i Udøvelsen af sin Kunst, altid tog ham paa Raad med, og aldrig afsendte et Maleri eller en Tegning, uden at han havde givet sin Sanction dertil.

Naar et saadant aandeligt Samliv slutter sig til et Liv i Kjærlighed, saa er det dobbelt tungt et undvære det, og endnu vanskeligere at forglemme det. I sit stille Sind haabede Leon altid, at Møysen nok vilde skifte Sind, bryde Taussheden, og at Tilfældet skulde føre dem sammen igjen; men selv gjøre det første Skridt holdt han dog under sin mandige Værdighed. I Byen, hvor han sidst havde levet sammen med hende, kunde han ikke holde ud at være; han skiftede Opholdssted, Dmgangskreds og søgte at adsprede og bedøve sig, snart i Selskab med muntre Venner og snart i forceret Skribentvirksomhed.

Da Joraaret kom igjen, søgte han ikke Ophold paa en ensom Villa som fordem, han tog til et stort bekjendt Badested i Selskab med en berømt Violinvirtuos, der dominerede i alle Saloner han betraadte, og ligeledes her var Dagens Løve. Leon vidste ved Mandrighed og

Belevenhed at hævde sin Plads ved Siden af ham, og bevægede sig i de første Cirkler, navnlig blandt Udlændinge, hvor ikke alene hans Berømmelse som Skrivent, men ogsaa hans udmærkede Sprogtalent kom ham tilgode.

I disse Kredse straaede fremfor Alle en russisk Fyrstinde, Lysinka Z., om hvem man vidste, at et ulykkelig Egtteskab havde forledt hende til at flygte fra sin Gemal og Rusland, for i Udlandet at nyde alle de Friheder, hun i Hjemmet maatte undvære. Men ikke dette alene. Af George Sands Skrifter, som hun med sand Begjærlighed havde slugt, havde hun ikke alene dobbelt følt Trykket af de Lænker, som man holdt hende i, og vunden Mod til at bryde dem, men hun havde ogsaa opfattet ikke ganske klare Ideer om politisk Frihed, som havde gjort hende til en politisk Enthusiast.

Hergens „Glocke“ var inart hendes Indlingslecture og hendes Salon stod helst aaben for Oppositionens Forsægtere, og de, som skrev imod Rusland vare hendes foretrukne Indlinge.

Lysinka var just ikke mere nogen ung, men endnu en smuk, med forseriske Indigheder ud-

styret Kone, hvis Virkninger hun med en fornem Dames Toiletkunster søgte at fordoble. Hun søgte ikke at skjule, at hun, efter i lange Aar at have været en tyransk Gemals betroede Livvegen og efter at have sukket i russiske Sæders Zernaag, nu da hun endelig var undsluppen Rusland og den forhadte Gemal ret i fulde Drag agtede at nyde Livet.

Ligesom næsten alle Rusjere, var hun begavet med et eminent Sprogtalent og megen Dannelse, som gjorde hende det let hurtig at orientere sig i de hende hidtil utilgjængelige Sprog; hun interesserede sig levende baade for tydsk og fransk Literatur, og da hun blandt de Fremmede, der vare indførte hos hende, havde opdaget, at Leon Sander var en begavet Forelæser, indbød hun ham til daglig at læse en Time tid for sig.

Hun laae da gjerne henstrakt paa en Fløiels Sopha i et let og coquet ordnet Negligé, i en nonchalant Stilling, som blottede de yppige Former, medens Leon Sander snart læste og snart lyttede til de oppinente Bemærkninger, hun imellem yttrede. Naar noget ikke var efter hendes Smag, saa sendte hun ham en Damp-

sky ind i Ansigtet af en Cigaret, som hun pleiede at ryge, og han maatte da ophøre at læse, eller ogsaa hun truede ham med en Bidst af hendes sorte glindsende og stive Haar, som i skøn Orden faldt ned over den prægtige Byste og som hun brugte som en Knut, fordi hun altid spottede over det russiske Knutheredømme. Og naar han saaledes havde tilbragt Morgen-timerne i i hendes stille Boudoir, som hendes erklærede Yndling, saa mødte hun om Mid-dagen i Spisefalen, hvor hun blændede Da-merne med hendes stedse verlende Toilette, der kappedes mellem Pariser Elegance og asiatiske Luner og Herrerne ved hendes aandrige Ind-fald og sprudlende Vittigheder. Ogsaa da hen-vendte hun meest Ordet til Leon, og han skylde hendes Udmærkelse, at sliig Opmærksom-hed ogsaa blev ham viist af det øvrige arristo-kratiske Selstab.

Om Eftermiddagen spændte hun ofte selv Hesten fra hendes russiske Cabriolet og foer som dristig Amazone i rasende Galop hen ad Beien, hvor alle der mødte hende, beundrede eller hovedrystende saae nysgjerrig efter hende, ogsaa da var Leon næsten altid ved hendes

Side og gjorde mange tossede Farter med hende, og hvor det ofte svimlede for ham naar hun pludselig fik den vanvittige Lyst, at bringe sig selv, ham, Tjener og Hest i den meest farefulde Situation.

Og havde han den ene Aften i Concertsalen eller Theatret med Henrykkelse bemærket, det Indtryk, som tydsk Kunst gjorde paa hende, saa beundrede han næste Aften hos hende den rasende Lidenskabeligbed, med hvilken hun sad ved Rouletbordet, og kun for Spændingen, ikke for Gevinstens Skyld, vovede Sum paa Sum, og atter næste Aften saae han hende i den straalende Balsal i de Dandsendes Rækker, og ligesom hendes Dragt altid overstraalede de andre Dandserinders, saa var det, som var der kun Liv og Jld i hendes Dands, og de andre Damer svævede forbi som blege Skygger. Hun lignede en Bachantinde, naar hun i aandeløs Hast foer afsted i flyvende Galop, og det ravnforte Haar, som var smykket med Guld og Purpur omflyede den deilige Nakke.

Naar Leon da saaledes foer afsted med hende, Bryst mod Bryst og blandende sin varme

Ånede med hende, da var han beruset af Genrykkelse.

Bed siden af en saadan Kvinde maatte jo enhver Grindring om Anna og Gjertrud forsvinde som en intetsigende Børneleg; men ogsaa det sjælsfulde Billede af Kunstnerinden og hendes hellige Begeistring blegnede. Og naar Grindringer engang dukkede op og Moyses med hendes aandrige Blik stod for ham, som om hun med foragtende Stolthed vilde spørge ham: hvorledes han kunde føle Tilfredsstillelse i et saadant Levnet? da forjagede han Billedet som et Spøgelse, og ilte i Hast til Fyrstinden, for ved hendes Side at glemme Alt.

Efteraaret kom, Bade- og Reisesaisonen var forbi, Aftenerne bleve for lange, Morgenerne for kjølige og taagede til at ligge paa Landet, og udsætte sig for Reises Strabadser. Fyrstinden brød op, besluttede at opholde sig endnu nogle Uger i en nordtydsk Residentsstad

og da opsjøge et varmere Klima. Det var ogsaa et af hendes Gudfald, at hun, der stammede fra et koldt Klima, nu paa engang vilde have aarlange Somre, og intet vide af Snee og Is. Hun vilde nu have det anderledes end i Rusland, andre Egne, andre Sæder, andre Mennesker, hvorfor saa ikke ogsaa andre Aars-tider?

Leon Sander ledsagede hende. Der var ikke Spørgsmaal mere om, enten han vilde eller ikke, han var saaledes bleven hendes Slave, at han maatte, det faldt ganske af sig selv.

Overalt hvor Grevinden viste sig, vidste hun at vække Opsigt; hun vilde være bemærket og besad tilstrækkelige Midler til at gøre sig bemærket. Hun boede i et stort Hotel, havde pragtfulde Equipager med smukke Heste og Tjenerne i smukke Nationaldragter. I enhver Henseende levede hun ødselt, kjøbte en Mængde kostbare Gjenstande, besøgte alle Seeværdigheder, alle elegante Forlystelsessteder, og blev indført blandt det høieste Aristokrati; paa samme Tid vidste hun ved Leons Medvirkning at samle en udvalgt Kunstnerkreds om sig. Saaledes kunde hun ikke undgaae den almindelige Opmærksom-

hed, og var snart i Residentzstaden ligesaa meget Gjenstand for alle Lediggjængerens Opmærksomhed og Underholdning, som hun vilde have været det i den mindste By. Thi i visse Henseender, hvor det kommer an paa Nyheder og interessante Personer, er som bekjendt de store Byer ligesaa „Kleinstädliche“ som de Mindste.

En Dag førte Fyrstinden ud med Sander. Han var hendes Reisetavaleer, hendes Geheime-Sekretær, hendes Forelæser og Forretningsfører. — Hvad var han hende ikke Alt? hvidskede man overalt med spottende Smil. Men Fyrstingen tog ogsaa, uden videre, imod andre Mænds Hyldest; Standsfæller, Grever og Baroner, gjorde hende deres Opvartning, men de trak sig ligesom tilbage for den borgerlige Skribent, som hun havde taget i sin Tjeneste, og som betragtede sig som fastnaglet med hende.

(Fortsattes.)

Diakonissen.

(Efter det Lydste.)

(Fortsat.)

—

Dette syntes hun ikke om, hun vilde herse, men ikke lade sig beherske — de Tider, da hun maatte taale det, vare forbi. Undertiden derimod satte hun netop en Triumph i at foretrække Leon for alle de fornemme Herrer, for derved at ydmyge og ærgre dem. Men hun havde ogsaa Dage, hvor hun vidste, at tilbagevise Leon indenfor sine Stranker, deels for at ydmyge ham, deels af medfødt Stolthed og Hang til Coquetteri, gav een eller anden af hendes fornemme Tilbedere Fortrinnet.

Saaledes havde hun ved sin Opsørsel mod en Greve af Eckstadt, gjort Leon skinsyg, og da han derefter igjen modtog Indbydelse til at

ljøre med hende, kun modtaget denne som han selv sagde, for at vise sig igjen ved hendes Side. Men han sad nu mørk og ærgerlig der, da hun lod Tømmen hænge og sagde til ham:

De er et Barn, og jeg kan ikke selv forstaa, hvorledes man faaer Taalmodighed til at taale deres Luner.

Leon trak paa Skuldrene, som om han vilde sige: det gaer mig ligesaadan — men om han end tilbageholdt Ordene, saa forstod hun ham dog og sagde:

Greven af Eckstadt behøver de ikke at frygte — en Mand, som jeg spørger saa let med, er ingen Helt for mig — der er ingen Fare — skal jeg da altid have nødig at sige dem, at for alle disse Mænd, som her omgive mig, kan de trøstlig være rolig.

Leon vendte sig triumpherende mod hende greb hendes Haand og kysjede den ømt.

Nei, overmodig maa de ikke blive, sagde hun med et Smil, som hos hende altid behøvede et knusende Ord, jeg sagde disse Mænd — men een Mand gives der dog, som kan blive dem farlig, dog hvem veed, hvor han er.

Var dette Spøg eller Alvor? Fyrstinden saae ikke ud som om hun spøgede, hun fastede endogsaa et eiendommeligt fortvivlet Blik mod Himmelen, som gjaldt det et uopnaeligt Ideal.

Leon følte sig som tilintetgjort ved dette Blik, og hvad hedder den Lykkelige? spurgte han i en opirret Tone.

Fyrstinden svarede ham aabenhjertigt: Baron von Oberndorf, den eneste sande Adelsmand jeg endnu har funden.

Og hvor gjorde de dette interessante Fund spurgte han spottende?

Gaa min Flugt, svarede hun, han var min Redningsmand og Beskytter!

Deres Bortfører altsaa?

Uværdige Mistanke! Som om en Kvinde kun flyr den forhadte Mands trykkende Ægte-
skabslænke, for strax at give sig i en anden
Mands Magt. Det Dieblik kommer i alle byrde-
fulde Tilværelser, hvor Byrden bliver for svær,
enten maa vi have Kraft til at afværge den,
eller vi synke for steds, udmattet, sønderknuust
og tilintetgjort sammen under den. Jeg havde
hiin Kraft. En Dag da jeg havde opfordret
min Gemal, til at skaffe et Fruentimmer ud af

Huset, som havde roest sig af hans særdeles Gunst, og som vilde herske over Alle, selv over mig, udbrød hun i formelig Raserie, slog efter mig, rev mig ved Haaret gennem Bærelset og erklærede: naar jeg ikke syntes om at være i Huset, kunde jeg forlade det, men hun skulde blive. Jeg havde hørt og oplevet nok, hans næste Fraværelse fra Slottet benyttede jeg, og reiste, kun ledsaget af en Tjener. I Petersborg vilde jeg skjule mig hos en Veninde, om hvem jeg vidste, at hun havde hemmelige Forbindelser i Udlandet og at hun havde hjulpen mere end een Ulykkelig bort, som var bestemt til at forsvinde i Siberien.

At frelse et Offer for den russiske Politik, var jo tusind Gange farligere end at beskytte en fornem Dame for en brutal Gemal. Hun bød mig derfor gjerne Haanden til Hjælp. Hun var en sødt Tydsker og jeg fandt hos hende een af hendes Landsmænd, Baron von Oberndorf, en Adelsmand i Ordets høieste Betydning, en ligesaa skjøn som imponerende Aabenbaring med sværmeriske Dine.

De sværmer, naar de blot tænker paa ham, afbrød Leon ærgerlig med et sarkastisk Smil.

Fyrstinden ignorerte det og vedblev: Oberndorf stod i Begreb med at vende tilbage til Tydskland og tilbød at tage mig med som en Søster. Ved Bestikkelser, er som bekjendt alt der muligt, og han vidste saaledes at forskaffe et Pas til denne Søster, og saaledes tiltraadte jeg ved hans Side denne farlige Reise.

Den synes at have været mere interessant end farefuld, bemærkede Leon.

Dog ikke saa ganske. Oberndorf har paa draget sig alvorlige Ubehageligheder, til Rusland turde han naturligviis aldrig komme mere men ogsaa i hans eget Land gave indskydelsesrige Personer ham at forstaae, at da han havde Passion for Keiser, saa var det bedst at han endnu en Stund begav sig paa Keiser, indtil der var voret Græs over denne Historie, og han maatte følge dette Raad.

Og de, hvorfor fulgte de ikke dette Ideal? vedblev Leon, i den engang antagne bittre Tone.

Min Herre, sagde hun spottende, om en Følgen fra min Side kan der aldrig være Tale; jeg er, som de veed, vant til at man følger mig. Dog kun dette endnu. Jeg gjentager, Oberndorf er Idealet af en Mand. Han mis-

brugte intet Dieblif sit Hverv, han behandlede mig med al den Agtelse som mit Kjønn og min Forladthed fortjente, han hjalp mig paa den fineste Maade over enhver Forlegenhed, og viste sig i enhver Henseende værdig til min Fortrolighed. En Virtuos i den Kunst at reise, og i Besiddelse af mangesidig Verdensdannelselse, gjorde ham hver Dag behagelig for mig, da han kjendte min Stræben, ikke alene at bryde mine Lænker, som jo kun en Kvinde havde baaret, men ogsaa at bryde Folkets, saa anbefalede han mig til Ligefindede, og gjorde mig bekjendt med mange Omstændigheder, som hidtil vare fremmede for mig, ham alene har jeg at takke for hvad jeg siden den Tid har udvirket.

De er paa engang overordentlig beskedne, kun for at stille en Andens Fortjenester i det bedste Lys, raabte Leon. Det maa jo i Sandhed være et sandt Vidunder af en Mand.

Ja visselig, vedblev Fyrstinden, og skyndte sig at fortælle et nyt Træk af Oberndorfs fortræffelige Egenskaber, ligesom ogsaa om hans Landsnærværelse og Opmærksomhed, kun eet fortaug hun. Det morede hende i Dag kun at pine og ydmyge Leon, fordi han havde vovet

at være skinsyg, thi Obendorf havde endnu maattet besidde een Egenkab for at vær Ideal, det nemlig, at elske hende og hylde hende. Han behandlede hende som en ægte Cavalleer, med al den Agtelse og Dymærksomhed han skulde en Qvinde, der var betroet til ham, men det samme vilde han have viist enhver anden Qvinde. Forgjæves udfoldede hun ligeoverfor ham sit coquette Spil, af hvilket Leon saa snart var bleven fanget, forgjæves lod hun ham ahne, hvormeget hun beundrede ham, hvor meget hun havde ham at takke for — han bevarede altid den samme fornemme Holdning, blev altid i samme Stilling overfor hende, som han fra det første Dieblit havde indtaget. Og paa samme Maade skildtes han fra hende med Bøn om at bevare hendes Venkab for ham.

Saa gjerne end Fyrstinden vilde behage, saa besad hun dog saa megen qvindelig Stolt-
hed, at hun ikke vilde bortpudsle sin Kjærlighed,

hvor hun saae man tilbageviste den. Saaledes levede hun ogsaa i rolig Venstabsforstaaelse med Oberndorf og skildtes saaledes fra ham. Senere forsøgte hun endogsaa at indbilde sig selv, at det netop var paa Grund af denne Opførsel, at hun agtede ham saa høit, ham, den Eneste, jom huu forgjæves har søgt at fange i hendes Næt.

Hvor ere vi? spurgte Fyrstinden pludselig da Bognen holdt i Nærheden af en stor Bygning, som var omgiven af høie Mure, og paa hvis Midte et Kirketaarn kneisede i Veiret.

Leon forstrækkedes, da han over Indgangsdøren læste med forgyldte Bogstaver Ordene „Diakonissfeststiftelsen.“

Lad os vende om, sagde han forstemt.

Nei, lad os holde, og stige af, sagde Fyrstinden og standsede ved Porten. Derom har jeg hørt Tale og er nysgjerrig efter at see et protestantisk Kloster med barmhjertige Søstre.

Hos Leon vaagnede Erindringer om Anna, her maatte hun jo være. Han havde skyet at tænke paa hende, hvormeget mere vilde han ikke undgaae nu personlig at møde hende. Og

nu skulde han betræde Huset, hvorhen hun sin Smerte var flygtet — nei aldrig.

Men hvad tænker de paa, advarede han Fyrstinden.

Hvilken Interessse kan et Sygehuus have for dem? thi andet er det ikke! De finder intet af den Pragt, som dog hist og her kan findes i et Kloster, Alt er simpelt og tjedeligt. Var det endda Sommer, da kunde man tage Haven i Diesyn, men nu, De seer, at alle Binduerne ere lukkede, hvilken Dunst af saa mange Syge hvo veed, der gives maaskee smitsomme Sygdomme, nei, jeg tør paa ingen Maade lade dem komme derind!

Men hun lod sig ikke holde tilbage, naar hun først havde faaet et Indfald, og i Dag var hun netop i en Stemning, hvor enhver Modstand opirrede hende.

Saa bliv da tilbage, naar de frygter, sagde hun og var ude af Bognen, uden som sædvanlig at have modtaget hans hjælpende Haand.

Leon fulgte hende, idet han trøstede sig med, at det var naragtigt at tænke, at imellem saa Mange, netop hun, skulde komme dem for Die.

Frøken von Seidlig vidste at modtage Fyrstinden som den fineste Verdensdame. Hun følte sig altid smigret ved at Fremmede interesserte sig for Stiftelsen, især naar det var Fremmede af Distinction.

Forstanderinden lod det være sig magtpaaliggende at skildre Stiftelsens Fortrin i et straalende Lys, og bestemte sig til, som hun undertiden pleiede, selv at vise Fyrstinden omkring. Denne syntes høilig overrasket ved den fremtrædende Accurateesse og Simpelhed som herskede der, men endnu mere ved deres Opofrelse for den lidende Menneskehed, som jo var deres egentlige Kald.

Naturligviis førte Frøkenen hende kun gennem den Deel af Stiftelsen, hvor hun kunde tilfredsstilles ved at see dens Indretning og Birken. Da hun aabnede Døren til en Sygesal, for blot at lade de Fremmede kaste et Blik derind, stod Anna netop ved den nærmeste Seng og vendte sig imod Døren. Fyrstinden traadte ind, Forstanderinden maatte følge efter, og Leon stod som naglet til Døren, hans Die havde mødt Annas, hun foer skjælvende sammen og blev døddbleg.

Men nei, hvorledes kom han her? det maatte være en Lighed, som bedrog hende, allerede følte hun Forstanderindens opbragte Blik over denne paafaldende Opførsel, hun vilde ikke mere see op, det var jo kun en Lighed med ham, som saaledes havde forstrækket hende — men nu var det jo ogsaa Tonen af hans Stemme, som hun hørte sige:

Ophold dem ikke her for længe, det er intet Sted for dem, jeg veed at Følgerne af Eschansering vil ikke udeblive hos dem.

Og hun hørte Fyrstinden leende svare:

Saaledes ere altid Mændene, de frygte for sig selv, og søge at skjule det bag blid Omhyggelighed for os. Hr. Sander vilde hovedet holde mig tilbage fra dette Besøg.

Nu var det ikke mere muligt at hun havde skuffet sig. Anna saae endnu engang op og blev ildrød.

Sander undveg hendes Blik, og vendte sig bort, Damerne forlode Salen, og han fulgte dem, uden at vende sig om. Han havde gjenkjendt hende, men vilde ikke kjende hende. Hun havde ikke tænkt sig, at det atter kunde blive saa tungt i hendes Hjerte, som det nu var

blevet. Alle begravne Grindringer fra Hjemmet duffede atter op. Han saae sig ved Siden af Gjertrud i Engen, hvor hans bløde Stemme foredrog den fortryllende Poesi for dem; hun saae sig under den høie Eg, hvor hun bandt Krandsje for ham eller kastede afrevne Blomster i den klare Flod ved deres Fødder. Saadan en afreven Blomst var hun selv, og hvorhen havde Livets Strøm drevet hende!

Hun søgte at fatte sig, for at ingen af de hende paahvilende Pligter skulde forsjømmes.

Da hun senere sad tilbords med nogle Søstre, der spiste sammen i Afdelinger, efter Afsløsning fra Sygepleien, hørte hun Tale om Besøget der havde været i Stiftelsen. Den Ene beundrede Damens elegante Paaklædning, den Anden roste den Interesse hun havde viist ved Alt, en Tredie fortalte hvormange Guldstykker hun havde kastet i Bøssen, der med et front Sprogsted opfordrede Fremmede til at yde en Stjærv til Stiftelsen. Endelig vovede Anna at komme med det Spørgsmaal: Hvem den fremmede Dame egentlig var?

En russisk Fyrstinde, Lysinka J. refererte en af de ældre Diaconisser, som har ladet sig

bortføre af en tydsk Baron og løber fra sin Mand og Rusland. Herren, som var med hende kaldes hendes Secretair, men der skal ogsaa være anden Forstaaelse imellem dem.

Det er en Digter og Skribent, sagde en Anden. Leon Sander, jeg erindrer, tidligere at have læst hans Navn, da jeg endnu havde Tid til unyttig Lecture.

Han er Fyrstindens erklærede Yndling.

Hvad dog en fornem Dame tør vove! Naar en anden Dame med slikt et Rygte vilde have betraadt Stiftelsen — det havde Frøkenen aldrig taalt — men Denne fører hun omkring i egen høie Person.

Siden hvornaar er han — er hun her, spurgte Anna skjælvende, imellem de Bemærkninger som de fromme Søstre ligesaa skarpt fremkom med, som om det kunde have været i et Raffleselskab, hvor skandaleuse Begivenheder afgave det interessanteste Stof til Underholdningen.

Hun har boet et Par Uger i Hotel Russie; men jeg troer hendes Ophold her er kun foreløbigt, berettede een af Søstrene, som især var bevandret i Byens Nyheder.

Det tarvelige Middagsmaaltid var forbi, Søstrene skildtes ad og hver gik til sin forskjellige Dont. Da Aftenen kom og Klokketonerne kaldte til Aftenbøn i Kirken, da bad Anna en anden Bøn end den Stiftelsens Geistlige ud-talte for Alteret, og langt inderligere bad hun end de Andre.

—

At Annas Lidenstabs havde hun en resigneret ikke smertelig Grindring tilbage. Men siden den Tid, da hun vidste at Leon og Molyse havde brudt med hinanden, havde hun havt nye Kampe at bestaae i sit Hjerte. Igjen vilde hun hos sig selv retfærdiggjøre Leon, og igjen tog hun Skylden paa sig.

Hun havde troet, ved et Liv fuldt af Anger og Bod at have udfsonet sin Daarskab, og nu var hun ved sin Tilstaaelse atter Skyld i deres Adskillelse. — Marsag til at Leon var bleven forladt af hans gode Engel, at han var

bleven denne fornemme og dæmoniske Qvindes Slave.

Zittrende over hele Legemet under Vægten af en ulykkelig Skjæbnes Tilstiftelser, iilte Anna gennem Gaderne, indtil hun fandt Hotellet, hvor Fyrstinden boede. Thi i hendes sværmerigste, philistiske Hjertes Trang, holdt hun det for en hellig Mission, at opsøge Leon, og gjøre ham opmærksom paa Faren for hans Sjæls Frelse.

Da hun betraadte den bredt hvælvede Entree, hørte hun Portneren sige:

Hvad mon hun vil her? og dertil knyttede han en uhyggelig Bemærkning om brune Fugle, thi bruun var Diafonisernes Klædedragt, at Kragerne kun kom, hvor der gaves Ulykker. Dobbelt skjælvende vovede hun at spørge efter Fyrstinden.

Hun boer her, men er kjørt ud, var Svaret, har de noget med hende at afgjøre, da kan jeg udrette det; som jeg hører, har hun igaar været i deres Stiftelse. Anna trak Beiret dybt til det vigtige Spørgsmaal: Er Hr. . . . hun holdt inde.

Nu hvem mener de? smilte Portneren tvetydigt. Mener de hendes Hr. Secretair?

Hr. Leon Sander, stammede Anna neppe hørligt.

Han er naturligviis fjørt ud med.

Anna stod nu som forstenet, endskjøndt hun havde tænkt sig dette Tilfælde, som sandsynligt, vidste hun nu ikke, hvad hun skulde gjøre.

Hvortil længe bliver de her endnu? spurgte hun endellg.

Ja, hvem veed det, svarede Portneren, men jeg tænker det varer noget endnu.

Saa beder jeg dem ikke at sige til Noget at jeg har været her, jeg kommer igjen en anden Gang, sagde Anna forlegen, og vendte om for at gaae bort. Hun blev pludselig greben af en uhyre Skræk, ved Tanken om at et tilfældigt Ord fra Folkene der i Hotellet kunde komme til Diaconisestiftelsen og forraade hendes Besøg der. Hvad skulde hun svare Forstanderinden, naar hun kom med Spørgsmaal desangaaende? og hvor skulde hun nu tilbringe Tiden der var tilovers, inden hun uden at vække Opfigt atter kunde komme tilbage til Stiftelsen.

Da falbt Kathrine, som hun ikke længe havde seet, hende i Tanker. Hun rettede nu sin Gang til Conditoriet, og hun kunde saameget bedre vove dette, da det just var i Middagsstunden, og hun vidste da af Kathrine at der aldrig var Gjæster paa den Tid af Dagen.

Da Anna traadte ind var Localet ogsaa tomt og Kathrine var beskjæftiget med at rydde tilside, hun saae glad og lykkelig ud, og bød Diafonissen paa det hjerteligste velkommen. Denne trak sig skjælvende tilbage i en Krog af Bærelset der var temmelig dybt og spurgte forlegen: hvorledes gaaer det dig? endelig fik jeg engang Leilighed til at see dig igjen, men naturligviis maa ingen vide det.

Ja, jeg skal ganske vist ikke forraade dig. Jeg glæder mig ved, at du er kommen, og at jeg kan fortælle dig, hvor lykkelig jeg er. Tellkamp har forlovet sig med mig, men naturligviis hemmleigt, hans Forældre, som skal være meget rige og stolte, have som han siger andre Hensigter med ham, og derfor maa vi fortie vor Lykke, til det er lykkedes ham, at stemme dem gunstigere for os.

Men hvad er da denne Hr. Tellkamp egentlig? spurgte Anna, men inden hun havde udtalt sin Betænkelse videre, afbrød Kathrine hende:

Ja, jeg veed, at du mistroer alle Mænd, som ere venlige mod unge Piger, Tellkamp er Agent for et stort udenlandsk Handelshuus, men han omgaaes mere med Kunstnere og Lærde, end med Rjøbmænd, som kun have Sands for Penge. Der kommer han netop med en af sine Benner, en Skribent, som er hos samme med en Fyrstinde, tilspiede hun, da hun saae dem komme henad Gaden. Men hvad feiler du? udbrød hun idet hun saae paa Anna, du er bleg og ryster, om ogsaa de to kommer herind saa betymer de sig ikke om dig, og ville være de sidste til at forraade dig. Det glæder mig at du faaer Tellkamp at see.

Anna hørte ikke de sidste Ord, hun greb frampagtigt Kathrines Haand, som vilde ile hen imod Døren, og jagde angst:

Forraad mig ikke, hvad du end hører, uderhold Tellkamp, medens jeg taler et Par Ord med Hr. Sander.

Leon traadte uvilkaarligt tilbage, som saae

han et Spøgelse for sig, da han fik Die paa Anna, da han fornylig havde seet hende, kunde jo ingen Skuffelse her finde Sted. Begge havde vel forandret sig meget i de faa Aar, de ikke havde seet hinanden.

Det friske, muntre Landsbybarn som engang med smilende Aasyn og røde Kinder var kommen ham imøde, var nu en bleg afmagret Pige, hvis Skikkelse i den brune Diafonisdragt ikke viste ringeste Spor af dens fordums Elastisitet og afrundede Former.

Og Leon var ligesaa lidt den blomstrende unge Mand som dengang. Omkring hans Dine som dengang skuede kjækt ind i Verden, som om den tilhørte ham allene, laae nu en mørk Ring, som gav ham et huult og ndtørret Udseende. Kinderne vare blege, og om Munden havde der leiret sig skarpe Træk.

Der var intet energisk eller sikkert i hans Fremtræden, det lignede et Siv, som bevæges hid og did af Vinden.

Hvor forandret var Alt, da disse to Mennesker atter mødtes.

Anna, som havde bønfuldet Himlen om denne Stund, havde først Mod til at tale.

Hr. Sander, begyndte hun med nedslagne Dine, jeg havde ikke tænkt, at jeg skulde møde dem mere heri Livet, og dog har jeg ønsket det, ikke for min Skyld allene, men ogsaa for en Andens, som jeg vilde retfærdiggjøre for dem.

Oh jeg beder dem — faldt Leon hende i Talen, der med den Anden, troede hun meente Gjertrud, — det er jo unødvendigt, lad os glemme det Forbigangne. Hvorledes gaaer det dem her? De har valgt et besværligt, men vel-signelsesrigt Kald, i Bevidstheden herom maa de finde Fyldest for alle deres Savn.

Jeg er tilfreds, svarede hun kort, paa denne forbindtlige men intetsigende Conversation, paa hvilken hun hverken kunde eller vilde indlade sig, jeg vilde ikke tale om mig selv, men om Frøken Ascher.

Leon studsede ved at høre dette Navn, og et Dieblig oplivedes hans slappe Træf, han vilde ikke tænke paa hende, og dog havde han endnu idag gjort det og sagt til sig selv, at det var af mandig Stolthed, han havde frasagt sig hende fordi han ikke vilde tilstaae sin stolte Egoisme ligeoverfor hende. Men hvor blev denne Stolthed af ligeoverfor Fyrstinden? der naar hun

var i daarligt Lune behandlede ham som een hende Undergiven. Men han toang sit Hjertes Bevægelse og svarede ligegyldigt:

Det er nu ogsaa forbi.

Men Anna havde lagt Mærke til dette Indtryk og lod sig ikke afholde fra at sige:

De erfarede, at jeg havde lært Frøken Acher at kjende, det var ganske tilfældigt, en Himlens Tilfikkelse! Jeg havde altid bedt for deres Lykke, Hr. Sander, og jeg haabede at denne Bøn var opfyldt, da jeg lærte at kjende Frøken Acher som deres Brud, aldrig har jeg mødt et ædlere Væsen! men ah! siden jeg hørte at de vrededes paa hende, at hun for at dulme Smerten over Adskillelsen fra dem, reiste til Rom, og siden jeg erfarede at kun en Misforstaaelse, som formodenlig er kommen for min Skyld, var Aarsag deri, siden har jeg ikke op- hørt med at bede Himlen, at forsone dem igjen og give mig Leilighed til at fremskynde denne Forening. Derfra stammede min Forstrækkelse da jeg nylig saa uventet gjensaae dem, derfor har jeg opsøgt dem, og derfor nu vovet at tale til dem.

Sander hørte med Forundring paa Annas

inderlige Tiltale, der pludselig skulde fremmane for ham, Billedet af den Lykke, han saa ofte i hans bedre Timer med Længsel havde tænkt tilbage paa. Anna saae hans Bevægelse, og søgte at tilbagevise de Indvendinger, som Muligheden af en Forening med Aloyse frembrøde hos ham, saa levende at han pludselig udbrød:

Nu vel, om saa Dage reiser jeg til Rom, der vil jeg opsøge Aloyse og rækker hun mig virkelig sin Haand til Forening, som de nu gjør, han greb Annas Haand og trykkede den, saa er Alt deres Bærf.

Da Anna nu hurtigt vilde fjerne sig, sagde Leon rørt til hende:

Saa lev da vel, Anna Steinborn, og vær forvisset om, at de altid skal blive i min taknemmelige Erindring.

Faren ved hendes Navnforverling stod pludselig for hende, og forstrækket tumlede hun udaf Døren, for skyndsomst at begive sig til Hjemmet.

Ogsaa Leon kunde ikke blive der længere, han følte en beklemmt Fornemmelse, som drev ham i det Frie, han vilde tage Afsked med Tellkamp, men da denne saae, at Kathrine just

var befkjæstiget, vilde han ikke saa hurtig give Slip paa ham. Han fortalte nu at Kathrine tidligere havde været i Stiftelsen sammen med Diakonisser, han tilføiede spøgende: Et underligt Spil af Tilfældet, min Elskede har tidligere været Diakonisse, og du synes i en Saadan at have gjenfunden en tidligere.

Leon rystede paa Hovedet, jeg tænkte aldrig paa at elske hende, men hun indbildte sig det, det var et godt men uerfarent Pigebarn, som af Fortvivlelse over, at jeg kun havde været en Ben for hende er gaaet i dette protestantiske Kloster.

Tellkamp! jeg har ingen Året at bebreide mig mod Anna, hendes Dyd og Uskyld har altid været mig hellig, men hendes forseilede Liv, har jeg dog paa min Samvittighed, vi ere ofte for egoistiske, for ubetænksomme og letfindige i vor Dpførsel mod uskyldige Pigebørn. Du spiller ogsaa et høit Spil med denne Kathrine.

Tellkamp beed i sin Cigar, og slog Dinene ned, men snart hævede han dem igjen, og sagde Du er naiv, den protestantiske Renne har talt til din Samvittighed, og de gode Lærdomme, som hun har givet dig, vil du strax anvende

paa mig, men jeg er ikke nogen Ven af platoniske Forhold! Lille Kathrine er et allerkjæreste Barn, og jeg tænker at opleve glade Dage med hende, og skulde jeg engang tage bort herfra saa tager jeg hende med.

Og gifter dig med hende? spurgte Sander mistroiff.

Viaaskee ogsaa at gifte hende; men hvem er altid saa bestemt i den Sag?

Til denne Bemærkning af Tellkamp kunde Leon kun halv sukke halv smile, han vilde ikke give Benner, som han havde kjendt fra Studenterdagene, og tilfældig gjenfunden her, Regnskab for de ædlere Følelser, som vare fremkaldte i ham. Men hos sig selv besluttede han i Rom at søge sin Skjæbnes Afgjørelse, at reise dertil i Fyrstindens Følge var allerede bestemt men fandt han da Aloyse igjen, og var en Forsoning mulig, saa vilde han atier knytte det sønderrevne Baand for aldrig mere at løse det.

Men Anna ahnede ikke, at Leons Beslutninger vare ligesaa energiløse som de altid havde været.

Anna var vendt tilbage til Stiftelsen og den sædvanlige Forretning, uden at hun ved Ord eller Spørgsmaal blev bestyrket i den Frygt, som havde bemægtiget sig hende, dog tiltog den Spænding, hvori hun havde været, saa at hun henimod Aften befandt sig i en feberagtig Tilstand. Allerede var det seent paa Aftenen da hun hørte Larm ved den aflaaede Gadedør.

For Bagabonder og Bestjænkede er her intet Opholdssted! hørte hun Portnerens Stemme sige.

Jeg vil til min Datter, naar hun pleier andre Syge, maa hun vel ogsaa kunde pleie sin Fader, skreg en lallende Stemme. Anna vilde ikke tro sit Øre, det lød, som var det hendes Faders Stemme. Det svimlede for hende, hendes Hjertes Slag standsede, hun lyttede ved det aabne Vindue, for at høre videre, see kunde hun ikke for Mørket og Træerne, som stode foran hendes Vinduer.

Hvad Portneren sagde kunde hun ikke forstaae, men hun hørte hendes Faders Stemme, høit bandende og raabende: En smuk Kristendom! en herlig Barmhertighedsstiftelse, en rø-

rende Menneſſekjærlighed, hvor man nægter en Syg Indladelſe, fordi han ikke kommer i Droſſe men maa gaae paa ſine gamle ſvage Been, og ingen fornem Protektion har! ja ſaaledes har man rigtignok ſagt mig, at det gif til her.

Nu ſvarede Portneren høiere for at over-døve den gamle Mandſ Skrigen: Men jeg ſagde ham jo, at her er ingen Anna Steinborn, det maae jeg dog vide.

For Djævlen da, ſaa kaldes hun maaskee Mariane Teichgrube. Men i ſamme Dieblif ſom Ordet var udtalt ſtod Anna aandeløs ved Gadedøren, og raabte høit: Min Fader, berolige dig, her er jeg allerede. Hun rev Døren op, og en gammel, pjaltet Mand, der udbredte Atmosphære af Brændeviin omkring ſig, tnnlede i hendes Arme.

Allerede da Anna ſidſte Gang var hjemme var Faderens Gjeſtgiverie ſolgt, og han havde ſelv hengivet ſig til Drik, da ſenere hans Kone døde blev han mere forfalden. Vel havde han endnu engang ſøgt at reise ſig, idet han fort efter Koneus Død ægtede en ung Pige, Datter af en Dekonom. Han troede hun var rig, og vilde hjælpe ſig i Beiret med Medgiften, Pigen

derimod troede ved hans Side at berede sig en lykkelig Fremtid, da man havde foresnakkethende at hans afdøde Kones lange Sygdom var Skyld i det forstyrrede Huusvæsen, og at en ung dygtig Kone, snart vilde bringe Værtshuset paa Benene igjen. En samvittighedsløs Gistermaalsagent havde ved falske Forestillinger be- draget dem Begge. Værten mishandlede snart sin unge Kone, da hendes Fader kort Tid efter Brylluppet spillede Fallit, døde hun kort derefter. Siden den Tid blev Steinborn almindelig forsaget, da man meente, han var Skyld i Konens tidlige Død. For at døde Samvittigheden hen- gav han sig mere og mere til Laster, hans Creditorer lagde Beslag paa Gæstgiveriet, hvoraf nu ikke en Steen mere tilhørte ham.

(Sluttes.)

Blandinger.

Blandt de Loffemidler, Mode- og Manufacturhandlere i Paris bruge for at vinde Kunder, høres et nyt, som Chefen for et Modemagasin nylig har bragt i Anvendelse. Han lover nemlig hver Dame, der kjøber hos ham, en Bouquet Violer i Tilgift. En Mand, fortæller et parisiisk Blad, vilde have sin Kone derop, men Damen meente, at der stak Noget under. Jeg holder, sagde hun, slet ikke af disse Galanterier mod Publikum, det er vist kun et Aneb, for at blive af med gamle for-gjemte Sager, — det er ikke første Gang en Slange har skjult sig under Blomster.

Lille Lise kunde ikke sin Lectie. Hendes Moder gav hende derfor tørt Brød til Frokost, Barnet spiste det, uden at sige et Mul. Næste Morgen spurgte hun sin Moder, hvad hnn skulde have til Frokost? Hvorfor spørger Du mig dermed? sagde Moderen. For naar jeg ikke faaer Noget jeg holder af, læser jeg ikke over paa hvad Du har givet mig for.

Samtale mellem Eier og Leier.

Eieren. Den Leilighed, De har hos mig er jo til tre Hundrede Daler om Aaret.

Leieren. Ja, men den trænger forskrækkeligt til at gøres istand.

Eieren. Jeg har ogsaa tænkt paa i Sommer at lade den male og betrække heelt igjennem.

Leieren. Na, det var just det, jeg vilde bede Dem om.

Eieren. Ja, men saa maa De herefter give fire Hundrede.

En fransk Muurmester havde aldrig seet Haven. Endelig fik han Leilighed til at tage til Marseille og begav sig ned i Haven. Man spurgte ham hvad han syntes om Haven?

Oh! det er et smukt Syn! udbrød han, fuld af Beundring — men det er forfærdeligt at tænke sig, hvormegen Grund der gaaer til Spilde.

Der er dog mange kjedelige Stillinger i Livet! sagde een der havde tabt Modet.

Hvad mig angaaer, svarede een, der var kommen ud af Klusionen, saa kjender jeg kun een!

Og hvad er det for en?

Den, man selv er i.

Hvad synes De om den Dame derhenne? spurgte en ung Mand en Anden. Fy for Pokker var Svaret. De er forbandet kræsen. Hun fordreier Hovedet paa alle unge Mennecker. Ja, saa at de maa see til den anden Side.

Diakonissen.

(Efter det Tydste.)

(Sluttet.)

Kun Fattighuset bød ham et Tilflugtssted, thi arbeide kunde og vilde han ikke mere, men dette forsmaaede han og gif saa ud i den vide Verden, den samme Vei, som hans Anna engang var gaaet. Nu tænkte han paa Datteren som han havde forbandet, nu kunde hun sørge for ham og optage ham i Stiftelsen, om hvis kristelige Kjærlighed og Barmhertighed hun havde talt saameget, da han sidste Gang havde seet hende.

Nu var Maalet naaet, og han blev viist bort, der sidste Skilling han eiede var drukken op, han havde intet Skjul for Natten.

Hvorledes havde Anna kunnet høre Faderens Stemme og fornægtet ham, ladet ham værret uden hendes Hjælp? Da hun iilte ned til ham, fulgte hun Naturens og Blygtens Stemme, og hun tænkte ikke paa Andet, men hun vidste jo, at Drukne aldrig, og under ingen Betingelse bleve optagne og pleiede, og da hun nu saae sin Fader i denne Tilstand, sagde hun: Jeg er kun her en Underordnet, som maa rette mig efter Husets Skikke, det er kun Syge og ikke Huusvilde, som optages her. Her er Penge, gaae til det nærmeste Bærtshuus, og imorgen kommer jeg til dig.

Saa gaa hellere strax med, bød han, og tog hende i Armen, jeg kan ikke selv finde Vei.

Anna saae, hvorledes Faderen ravede, han kunde komme til Skade, naar hun lod ham gaae ene, visseelig var han i den Forsatning at han ikke kunde hjælpe sig selv at finde videre. Anna vilde for enhver Priis ende dette piinlige Optrin, hun sagde til Portneren, at han om en halv Time atter maatte lukke op for hende hun vilde nu gaae med Faderen, og imorgen eller om det forlangtes endnu idag undskyldte sig hos Forstauderinden.

Portneren lod hende gaae, og tænkte idet han rystede paa Hovedet, det vil ikke løbe godt af.

Da Anna kom tilbage, lod Frøfuen hende sige, hun kunde idag gaae til den sædvanlige Gjærning, men imorgen Kl. 9 maatte hun indfinde sig, for at aflægge nøiagtigt Regnskab.

Anna maatte den halve Nat, inden hun blev afløst, vaage hos en Febersyg, og selv var hun næsten en Saadan. Den skrækkelige Phantasieren, som hun maatte høre, vare hende ikke mere pinlige, end de hun vare sig selv halv bevidste.

I Morgen maatte hun tilstaae, at hun havde gjort sig skyldig i samme Forseelse mod Huusanordningen, som den, hvorfor Kathrine var jaget bort, hun maatte tilstaae, at hun i flere Aar under et falsk Navn og paa Grund af falske Papirer, havde opholdt sig her. Og havde hun end ikke gjort det i nogen ond Hensigt, eller stiftet nogen Skade derved, saa var det dog et Bedrag, som gjorde hende straffskyldig selv for Loven, og ikke allene for Forstanderinden af dette Huus, om hvem man endnu aldrig havde hørt, at hun havde tildækket end

ikke den mindste Skyld med den kristelige Kjærlighedstaabe.

Harde Anna allerede da hun første Gang vendte tilbage fra hendes Udgang, forkjølet sig, følt sig upasselig, saa blev dette Onde værre, ved hendes Dvælen ved det aabne Vindue, og ved hendes Jilen ned i Gaarden og gjennem Gaderne. Hun bar kun den sædvanlige Huusdragt og intet Overtøi, hvorpaa hun ikke havde havt Tid at tænke. At føre den fordrufne Fader bort, at skaffe ham Leie, og da igjen at slippe fra ham, havde næsten udtømt hendes Aands- og Legemskraft, dertil kom nu hendes vaagen hos en Febersyg, og til disse ydre Forhold kom alle hendes Sjæls Spændinger, blandt hvilke, næsten Skrækken for den kommende Dag var den var den værste, alt dette kunde nedtrykke en stærkere Constitution end hendes var. Anna leed skrækkelige Smerter af en Betændelse, som snart gjorde det umuligt for hende at føle aandelige Piinsler.

Genimod Morggen kaldte hendes Skrigen en anden Diakonisse til, og snart kom ogsaa Lægen, han fandt hende uden Bevidsthed, og alle

Midler til at standse Sygdommens Udbrud vare frugtesløse.

Froken von Seidlig holdt Annas Sygdom for et Paaskud, for ikke at møde hos hende, og hun begav sig derfor selv til hendes Bærelse. Men snart maatte hun tro Lægens Forsikring, at hun saae en Dødsfyg for sig.

Da man det anden Dag meldte hende, at Anna uden at være kommen til Bevidsthed var død under skræffelige Smertes, sagde Frøkenen med foldede Hænder de haarde Ord: Det er Himlens Straf.

Da den gamle Steinborn, fra Diaconissestiftelsen blev underrettet om Annas Sygdom og Død, larmede han i Delirium tremens saa stærkt, at Politiet besluttede at føre ham til et Sygehuus, men han døde underveis.

Gjennem Tellkamp og Kathrine erfarede Leon Sander Annas Død. Han lagde rørt en Krands paa hendes Grav, skrev et Sørgedigt over hende, og havde da Slutning paa denne sørgelige men engang kjærlige Idyl.

Tre Tilfæer med eet Smæk,

(Efter det Svenske.)

Den følgende Begivenhed indtraf længe førend den finantzielle Krisis, som reducerede saamange af vore større Handelsfirmaer til stor Sorg for vore unge Grever og Baroner, der ved Giftermaal med rige Kjøbmandsdøttre holdt eller tænkte paa at holde sig skadesløs for det Nederlag, Fødselsaristokratiet har for har leed under sin Kamp med den nye Tids Fordringer, Sæder og Industri, noget, man ikke bør fortænke vor Adel i. Naar man ikke har andet at sælge, tager man Betaling for sine Titler og saalænge vore Kjøbmænd finde den Vare ligesaa contant som Kaffe og Sukker, Jamaicapeber og tørret Fisk, maa de gjerne betale den, ihvorvel vi ere overtydede om, at de vilde staae sig meget slet,

ifald de nu paa deres Side vilde affætte samme Varer, selv under Indkjøbspriis.

Forøvrigt see vi ikke noget ondt deri. Skade blot, at Lærdom og Videnskaben ikke ansees for ligesaa contante. Vi kjende næppe nogen Lærd eller Digter, som har faaet en Saltladning i Medgift, endmindre en Tomaster med Kolonialvarer. Den vakreste Pegasus gjør paa Skibsbroen langt fra ikke den Effect, som en Hest med Livgardeuniform. Sandt nok lader Barnoisjet sig ikke ret vel anvende til Dplagsplads for Kjøbmandsvarer, men ere Kasernen og Dragonstalden vel mere anvendelige? Næppe, Affættningen kan i sidste Tilfælde maaskee blive noget større, men Opgjørelsen bliver ved Bøgernes Afslutning omtrent den samme.

Men hvad der forekommer os endnu mærkværdigere er, at det næsten ligesaa sjældent lykkes nogen Handelscomptoirist at faae en rig Kjøbmandsdatter. De burde dog være af samme Kjød og Blod forekommer det os.

Vort Comptoir, vore Magaziner, vore Skibe, vor Kasse, siger Comptoirristen om sin Principals Eiendom, ligesom om alt dette var sælles Gods, men, vor Familie, det lader han

være at sige. Han faaer sin Principals Datter at see ved et eller andet Middagsfjelskab eller en eller anden Souper hos Faderen, han kommer en eller anden Gang til at dansse med hende, forsaavidt som han besidder de dertil nødvendige Egenstaber, han kommer til at tale med hende om Papas Skib, som ventes hjem til første Mai med Appelsiner, om Forretninger med Confectrosiner og Kraftmandler, med eet Ord, om Alt, hvad der falder i hendes Smag, undtagen om Kjærlighedsjager, som hun med Grund anseer for fuldkomment fremmede for Handelscomptoiret. Den Amor, hun har drømt sig, sidder hverken ved Kladdebogen eller Kopiebogen staaer hverken paa Skibsbroen med Brændeviinsgradestokken i Haanden eller springer omkring mellem rullende Tønder; hendes Amor har Epauletter til Binger, Sabelklinger i Koggeret og beskæftiger sig med Bajonettægning paa Greecerpladsen. Hun vil have Frøkener til Svigerinder, Grever til Svogre og en Svigerfader, som i det allermindste har Carl Johans Medaille i Knaphullet. Det er ikke for at forsøde en Handelsbetjents Liv, at hun lærer

at spille Klaveer af van Boom og at synge af Brag og Günther.

Maaskee hersker der større Ligelighed nu, men vanskeligt nok var det paa den Tid, da Knud Stangberg var paa et Handelscomptoir. Knud havde gjennemgaaet Stofholms Gymnasium men siden udelukkende offret sig til Bogholderi og de levende Sprog og var temmelig hjemme i begge Dele. Ogsaa fik han tidligt Plads som Comptoirrist hos det store Handelshuus A & B. Denne Plads havde han udfyldt til Husets Tilfredshed i fem Aar, da han alvorligt besluttede at oprette et eget Firma, men da dette paa vor Fortællings Tid, da der ingen Banccredit fandtes, vanskeligt lod sig gjøre uden Contanter, saa saa han sig om efter en rig Pige, som han kunde give sit Navn i Bytte mod den nødvendige Kapital, eller, for at tale i Forretnings sproget, bruge som Driftskapital.

Et andet stort Handelshuus C & D, som stod i nærmere Forhold til Huset A & B, havde en sextenaarig Datter, Ida, som nylig var bleven confirmeret, og som snart skulde gjøre sin Indtrædelse i Verden. Første Skridt fra

Sakristiet fører undertiden direkte til Amaranton eller Innocencen.*) Knud Stangberg havde ofte været indbudet til Huset C & D, thi han var en jortræffelig Selskabsmand, saae godt ud dandsede smukt, kunde en Mængde Kortkunster og blæste Trompet paa Fingerspidserne. Han blev sælgelig uundværlig for Selskabet, og Ida en ret elskværdig og endnu ukunstlet Pige, havde mere end een Gang været nærved at lade sig for-dærvet over en Trompetvirtuos, om hvem man i Ordets egentlige Forstand kunde sige, at han havde Instrumentet paa sine fem Fingre. Ida skulde paa sit første Bal i Innocencen.

Kommer hun ind i Innocencensen, er hun væk, udbrød Knud for sig selv. Garnisonen æder hende op, og jeg kommer til at tørste Langhalm saalænge jeg lever. Jeg har Alt at vinde intet at tabe; det kan blive bedre . . . Jeg maa slaae to Fluer med et Smæk . . . Hvad siger jeg? Jeg maa slaa tre! . . .

Samme Dag, medens Huset C & D var paa Børsen, fremstillede Knud Stangberg sig

*) To Klubber.

for Husets Datter med alle Fortvivlelsens Tegn paa sit Ansigt.

Jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden! udbrød han.

Uf! Hr. Stangberg skræmmer mig ordentlig, yttrede den unge Dame, idet hun traadte et Skridt tilbage.

Jeg har aldrig havt nogen Fader! vedblev Knud.

Ingen Fader! gjentog Pigen deeltagende. Og heller ingen Moder!

Heller ingen Moder, stakkels Hr. Stangberg.

Jeg er et fader- og moderløs Barn. . . . Er det ikke meget sørgeligt, Frøken Ida?

Jo, jo, meget sørgeligt! Ingen Forældre! Men hvor er det muligt?

For Ulykken er Intet umuligt . . . Men De, De kunde frelse mig, De kunne give mig den Beskyttelse min Barndom savnede.

Jeg? . . . Men hvorledes da, Hr. Stangberg? spurgte Ida med Taarer i Dinene.

De kan give Himlen til den, som Jorden har berøvet Alt, svarede Stangberg. Lad mig

blive deres Mand, og bliv De min Hustru, det skal erstatte mig Fader og Moder.

Derpaa kastede han sig paa Knæ, omfattede begge Idas Hænder og vædede dem med saamange Taarer, som han i Hast kunde faae frem. Idas Forvirring var ubeskrivelig, men hun græd ogsaa, thi hvilken Kvinde kan see Taarer i Andres Dine, uden selv at røres?

Men, Hr. Stangberg, hulkede hun jeg, jeg er jo endnu kun et Barn.

De er fuldt udvoxt og De skal paa Bal; . . . begynd Dagen med en god Gjerning, og De vil iasten dandse med dobbelt Glæde, Himlen vil velsigne alle deres Skridt, og De skal flyve gjennem Salen som nu.

Han reiste sig, greb Ida om Livet og valsede med hende, medens han efter Sædvane blæste Dandsemelodien. Ida dandsede og loe paa engang og var nærved at tabe Beiret. Den som i en Haandevending kan faae baade Glæden og Sorgen til Bundsforvante, vinder som oftest Spillet.

Et Kvarteer traadte efter Knud Stangberg frem for Huset C & D.

Jeg har en høist vigtig Sag at betroe Hr. Grosfereren, begyndte Stangberg.

Siig frem, bedste Stangberg . . . Deres Raad ere i Almindelighed ikke saa uesne.

Gjælder det Ost- eller Vestindien? Men De veed vel, at Kaffe er falden?

Nei, det er en fuldkommen indenlandsk Sag.

Kaa, det kan vel ogsaa gaae an . . . Men hvorfor gaaer De over Naen efter Vand? hvorfor henvender De Dem ikke til deres eget Huus til deres Principal?

Det gaaer ikke an, thi min Principal har som Hr. Grosfereren veed, kun een Søn, Lieutenanten, og hvad skal man vel stille op med ham? . . . Men Hr. Grosfereren har en Datter.

Min Datter! gjentog Grosfereren, hvad har min Datter med den Sag at gjøre?

Det er just hende, der har med den at gjøre, svarede Stangberg, jeg har nylig havt den Gæst at frie til hende og faaet hendes Ja, og der staaer nu blot tilbage, at erholde hendes høitagede Hr. Faders Samtykke.

Den høitagede stirrede med store Dine paa den dristige Speculant.

De har frokosteret for stærkt idag, bedste Hr. Stangberg, tog Groserereren endelig til orde.

Ivertimod, jeg er aldeles fastende, forklarede Stangberg, og det tærer min Tro ikke saa lidt at gjøre i Kjærlighed.

Herre! saa staaer De og driver Gjæst med mig op i mine aabne Dine.

Hæderlige Kjøbmænd drive ikke Gjæst i alvorlige Sager, forsikrede Stangberg. Huset A & B har antaget mig som Compagnon, og det er i Egenstaaelse af dets Medinteressent, at jeg har anholdt om Frøken Idas Haand. Det er ikke første Gang, at Husene A & B og C & D have Forretninger med hinanden.

Huset C & D syntes overrasket, men blev snart blidere stemt, og lovede i Betragtning af de forandrede Forhold at tage Sagen under nærmere Overveielse. Et Medinteressentskab i det solide Hus A & B var paa den Tid en af de bedste Anbefalinger man kunde ønske sig. Knud Staugberg skyndte sig derefter hjem til sin Principal, Huset A & B talede og sagde:

Jeg vil i største Underdanighed ansøge min høitagede Hr. Principal om fra idag af at

maatte blive betragtet som Compagnon af Huset A & B, som jeg har tjent for i fem Aar.

Hvad Bøffer siger De, Herre! . . . Er De gal? gav den forbløffede Principal til Svar.

Jeg kjennder Huset A & B's Affairer for godt til at mene, at jeg skulde begaae en Galskab ved at begjære at blive optagen som Medinteressent deri, og min høitagede Hr. Principal skal ikke foragte en Compagnon, der gifter sig med Huset C & D's eneste Datter.

Dette slog Hovedet paa Sømmet, og saaledes slog Knud Stangberg tre Fluer med et Smæk, som han pleiede at sige. Han blev A & B's Compagnon, C & D's Svigersøn, Medlem af Creditforeningen og bliver vel ogsaa nok efter sin Tour Ridder af den kongelige Nordstjerneorden.

De lystige Koner i Madrid

(En spansk Fortælling af Digbd.)

We will consent to act any villainy that may not sully the chariness of our honesty.

Shakespeare.

I Madrid iagttages især fire Festdage, foruden St. Annes, der er denne Stads Skytshelgen, og ihvorvel Baasken celebreres i de fleste catholske Lande med mere Pragt, end nogen anden Glædesdag, saa giver man dog i Spaniens Hovedstad disse udvalgte Festdage Fortrinnet. De ere forstjelligt hencævnede. Den første er St. Blas, som indtræffer den 3die Februar, Aftenen før Kyndelmisfedag. Den anden er St. Jagoel Verdo (eller St. Jacob den Grønne), hvilken høitideligholdes den 1ste Mai. Herpaa

følger St. Juans Aften, sædvanligen kaldet Sotillo, efter en liden Skov af samme Navn, der ligger i en ubetydelig Afstand fra Madrid, og hvor Folk morer sig den tidligere Deel af Dagen ved Dands og gymnastiske Lege. Den fjerde er helliget Nuestra Senora de los Angeles (Englenes Frue), i hvilken Anledning Madrids Indvaanere i stort Antal begive sig til et lidet Capel, opreist paa den Plet, hvor St. Isidor blev født — omtrent en Miil fra Byen, paa den anden Side af Mancanara-Broen. Efter St. Hansaften festslyholdtes ingen Helligdag med saamegen Pomp og Munterhed som St. Blas's, hvis Kirke er beliggende paa en Slette norden for Madrid, næsten under Munkelosteret St. Jeromes Mure og nær ved Nuestra Senora de Atochas berømte og vidunderlige Skrin.

De madridske Damer have den Skik, at gjøre en Promenade til dette Sted den 3die Februar, for at nyde Solen deres Velkomsthilsen paa dens Vandring imod den nordre Vende-freds, omendskjøndt Vinteren paa denne Tid ofte er paa sit strengeste Punkt; denue Sædvane kaldes paa Spansk Tomar el Sol (at nyde Solen); en Talemaade, der er mere passende,

end det maa forekomme dem, som ei vide, at Solen da har ligesaa megen Styrke under hiin Breddegrad, som den har her i Norden paa den smukkeste Dag i Mai. Kun saa Personer undlade at lade sig see paa dette Forsamlingssted.

I Begyndelsen af Philip den 3dies Regjering levede der i Madrid tre giste Damer, ligesaa udmærkede for deres Skjønhed som for deres Dyd og uforanderlig ærbare Væsen. Den første af disse Damer var gift med en Grande's Huushovmester, og omendskjøndt hendes Mand's Formuesomstændigheder vare saaledes, at han kunde leve ganske uafhængig af denne Employ, vare der dog saa mange indbringende Sportler forbundne med at føre Overopsynet over hans Herres Affairer, at han ligesaa nødig vilde give Slip paa den behagelige Forretning hvormed han var sysselsat, som en Hob Dreng der skulde fra Skolen, vilde være tilbøielige til at forlade en Frugthave, før de have plyndret det Halve af dens Indhold. Med Glæde tilbragte han Dag og Nat i sin Principals Palads, sin Frokost og Middagsmad nød han der regelmæssigen, og vendte først Næsen hjemad,

naar han, liig den flittige Bie, fandt sig besværet af det han havde indhøstet, og Bægten deraf erindrede ham om, at nedlægge det i sit Gjemmested eller Pengeskriin. Faste- og Helligdage, som af Andre tilbragtes under Bønner og Moerstab, anvendte Anselmo til at eftersee Regninger, indkræve gammel Gjæld, eller til at rumstere iblandt gamle Dokumeuter eller ormstufne Pergamenter. Kort at fortælle, Donna Francesca glædedes ligesaa sjelden ved sin Egtmages Selskab, som om han virkelig var gaaet til Hvile med sine Forfædre, og det kun var ham tilladt, liig andre saligt Hensøvede, at besøge denne Verden, naar den ligger indhyllet i Mørke.

Den anden af vore udmærkede Heltinder havde udtaaret sig til Egtfælle en Person som Folkene i Madrid godmodigen og overbærende kaldte en Maler, af samme Høflighedsaand, som den, hvormed man undertiden kalder en Apotheker, der er i Besiddelse af et Dusin Medicintrucker og nogle faa tomme Pulvercæster, Doctor!*) Vor Maler havde over en Maaned

*) I Spanien saavel som i England er Apotheker og Doctor ofte een og samme Funktion.

været sysselsat med at dekorere (det vil sige over-
smøre) Høialteret i St. Pedros Munkeløster,
og hvad der manglede ham i Duelighed, gav
han de gode Munkes Erstatning for ved sin ufor-
trødne Arbejdslyst, saa at Donna Klara lige-
saa sjelden saa sin Blankeværtsmaler som Fran-
cesca sin Pengepuger. Det vil imidlertid her
være passende at omtale, at disse to Damer
Stilling var ganske forskjellig, hvad nemlig det
relative Gode angik de maatte savne ved deres
Mænds evige Fraværelse, saasom Maleren var
en af de største Drukkenboldte og meest udsvæ-
vende Bagabonder i hele Madrid, og drog sær-
deles Omsorg for, i ryggesløse Svinegilder om
Søn- og Helligdagene at forøde det han havde
erhvervet i Ugens Løb. Af denne Aarsag var
hans ullykkelige Kone mere at beklage end Fran-
cesca. Men begge disse Damer's Lidelser vare
ikke at sammenligne med Donna Marinas, der
ihvorvel hun overgik dem i personlige Yndig-
heder, dog var forenet med en podagrastisk,
skinsyg og over al Maade knarvorn gammel
Mand paa 60 Aar, som, da han havde fuld-
kommen fri Raadighed over sin Tid, anvendte
den til at pine og plage sit Livs Selstaberinde.

Dette Par, der saa lidet passede sig for hverandre, levede af hvad de erholdt i Leie af to Huse, som de eiede i Rabolauget, og denne Indkomst, tilligemed hvad Marina kunde erhverve med Brodeernaalen, forskaffede dem et sorgfrit Udkomme.

En venstabelig Fortrolighed havde stedse fundet Sted imellem vore tre Koner fra deres tidligste Aar, og det hændte sig, at deres Mænd ligeledes vare hjertelig venstabelig sindede imod hverandre. Francesca og Klara aflagde hyppigt gjensidige Visiter; men den ulykkelige Marina var det sjælden tilladt at glædes ved sine Veninders Selskab, med mindre hendes Mand var hendes Ledfager, og da man ei gjerne ønskede hans Nærværelse, gaves der kun saa Leiligheder for hende til at deeltage i selskabelige Glæder. Egtemændene mødtes dog ofte i Skuespilhusene og paa andre Forlystelsesssteder. Da Konerne, ved saadanne Leiligheder ikke ledsagede dem, benyttede de denne Tid til at komme sammen, og da udbrød Marina i bittre Klager over de Forsølgelser hun maatte lide af sin Mand's naragtige Jalousie, der næsten fik ham til at være skynsig over Kniplingerne paa hendes Skappe,

fordi de berørte hendes Ansigt. Hendes to Veninder beklagede hendes ulykkelige Skjæbne (uden at være istand til at lindre den) og med de oprigtigste Venkabsyttringer raadede de hende at søge Trøst i taalmodig Videlse og i Haabet om en bedre Fremtid.

Bed en af disse Sammenkomster indfandt sig hændelsesviis deres Mænd, og Alle bleve nu enige om at tilbringe Aftenen med fortrolig Sladdren, og før de skildtes ad blev det fastsat at de i Forening skulde gjøre en Lysttour Torsdagen i den paafølgende Uge (St. Blas Festen) og at Alle skulde træffe sammen i Engen ved St. Jeromes Kloster, og tilbringe Dagen i Munterhed og Glæde. Da Kongen havde tilkjendegivet sin Hensigt at ville begive sig i Procession til Nuestra Senora de Atocha, var det at formode at en stor Sværm vilde indfinde sig for at være Dienvidne til dette Optog, og det blev derfor aftalt, at man skulde følge efter den borgerlige Suite, og derpaa nyde et tarveligt Maaltid i det Frie. Det var imidlertid ikke uden mange og indstændige Anmodninger at man fik Signor Argas (saa hed Marinas Mand) overtalt til at tillade sin Kone

at følge med, og da han omsider gav sit Samtykke, var det formodentlig fordi han selv var tilbøielig til at tage derhen, men nødig vilde lade sin Kone være sin egen Herre hjemme.

Galladagen indtraf, og efter Middagsmæden vare de tre madridske Koner meget travlt sysselsatte med at omtale de pragtfulde Dragter, hvori Kongens Suite var klædt, medens deres Mænd morede sig med deres Indlings-spil Arguella (et Spil der har noget tilfældes med Reglespillet), da Marina fik Die paa Noget der skinnede meget klart i en Vandpøl, i en liden Afstand fra hvor de sad.

Hvad kan det være! raabte hun, der skinner med en saadan Glans. I Sandhed, det blænder næsten mine Dine at see paa det.

Jh, svarede Hofmesterens Kone, det vilde ikke undre mig om det var en Demant, thi De veed, at Hoffets Damer næsten stedse promenerer her, jeg tør næsten sige at det er en Edelsteen, som een af dem har tabt. Malerens Kone, der under Samtalen ansaae dette for et af de Tilfælde, hvor to Hænder er mere værd end et Dusin Tunger reiste sig hurtig fra sit Sæde, og efterat have sikket sig Prisen vendte hun

tilbage til sit Selskab med en Demants Ring af stor Værdie og Skjønhed. En hæftig Strid opstod snart imellem de tre Damer om hvem af dem der havde den første Ret til at tage Ringen i Besiddelse, hvilket Marina gjorde For- dring paa, i Kraft af at være den første Op- dager. Francesca var ikke mindre bestemt i at paaastaae sin Ret til dens Besiddelse, paa Grund af at hun havde været den Første, der havde opfattet Ideen om dens Værdie og Betskaffenhed, imedens Klara, der foruden at have Fortjenesten af at have tilsmudsket sine pæne Handsker ved at tage Ringen ud af Pølen, syntes at tage i Overveielse den velbekjendte Maxime, at den virkelige Bestddelse af Tingen er i juridisk Hen- seende $\frac{9}{10}$ af Sagen, og nægtede, som en Følge af dette kraftige Argument, at give fra sig den Skat, som Lykken havde ført hende til Deel. De bleve saa højrøstede i deres Ordstrid, at de- res Mænd vilde være blevne opmærksomme der- paa, hvis ikke Malerens Kone, der, saasom hun havde Ringen i sit Eie, var mindst støiende af de Tre, havde foreslaaet følgende:

Mine Damer, sagde hun, der er ingen an- den Maade at bilægge Sagen paa, end ved at

sælge Demanten og dele Bøbet imellem os, og det er bedst at dette skeer uden vore Mænds Vidende, thi hvis de erfare noget om vor hellige Fangst ville de gjøre Fordring paa en stor Deel af Pengene. Det næste Spørgsmaal er nu, i hvis Varetægt Ringen skal forblive indtil en Leilighed tilbyder sig til at kunne sælge den med Fordeel, og jeg vil sige Eder, hvorledes vi kunne ordne denne Deel af Sagen. Jeg seer vor Naboc, Grev de Crapesa, spadserer derhenne i Jndeluffet med nogle andre Herrer. Vi kjende ham Alle, som en Mand med de strængeste Begreber om Grev, og hvis I ere enige med mig, ville vi fortælle ham hele Sagens Sammenhæng og udvælge ham til Boldgiftsmand i vor Trætte.

Af mit ganske Hjerte, sagde Mariane; men hvorledes vil det lykkes mig at forklare ham den Andeel, jeg har i denne Sag, da min Mand er saa nær herved, og han kan høre Alt hvad der bliver sagt i en Miils Omkreds, naar det er noget der angaaer mig.

Jmedens de tre Damer saaledes vare sysselsatte med at bortfjerne alle Banskeligheder, hørtes et Udraab: Kongen, Kongen! og det blev

forkyndt at Magistraten med Suite nærmede sig Borten Alcalá, paa Tilbageveien fra Senora de Utochas hellige Skriin. De tre Egtemænd vare iblandt de Første, der trængte sig ind i Sværmen, for at komme Processionen saa nær som mulig. Dette gunstige Dieblit benyttede deres Koner til at foredrage deres Trætte for Grev de Grapeza, i hvis Hænder Ringen blev nedlagt, med Begjæring om, at han vilde tilkjende den af dem Ringen, der forekom ham at have den største Ret dertil.

Greven, der var en Spøgefugl, og hurtigt overskuede hvorledes det Hele forholdt sig, svarede meget alvorligt: Mine smukke Damer, det vilde være et høist vanskeligt Foretagende for mig at udføre, hvis jeg paatog mig at udpege Forskjellen imellem Personer af saa overordentlige Fortjenester; dog, dersom De endnu ønske at jeg skal være Voldgiftsmand, og De virkelig love at ville lade det beroe ved min Kjendelse, vil jeg foreslaae en Plan, som det meget skulde glæde mig at see beceret med deres Bisald. Den bestaaer deri, at den af dem der inden en Maaned kan spille sin Mand det sindrigst udtænkte og bedst udførte Budz, det

vil siige saavidt det stemmer overeens med den tugtige og ærbare Udsærd, hvorved De hidtil mine Damer, have udmærket Dem, skal ikke alene modtage Ringen som sin Eiendom, men endog erholde Belønning 100 Pistoler, som jeg vil give af min egen Lomme.

Da enhver af vore Heltinder var sig et Talent bevidst til at udføre dette Forslag, skeete ingen Indvendinger derimod, men det blev eenstemmigen antaget, hvorpaa Greven stak Ringen i Lommen og anbefalede sig. Saa Dieblikke efterat han var borte, indsandt Uegtemændene sig hos deres Fruer, og da det nu var sildigt, vendte Selskabet tilbage til Madrid, hvor den ængstelige Higen efter at komme i Besiddelse af det kostbare Klenodie, som var i Grev Crapressas Varetagt, gav Senora Francescas frugtbare Indbildningskraft fuldtop at bestille; hun udtænkte nu følgende forunderlige Bedragerie, hvis Udførelse paadrog hendes Mand end ikke ringe Skræk og Foruroeligelse.

Nær ved Hovmesteren Anselmos Bolig, levede en Stjernetyder, som havde Ord for at være den paalideligste Nativitets Colculator i Madrid. Denne vigtige Person havde, efter

Sigende, før Francescas Giftermaal været iblandt Antallet af hendes Tilbedere, men siden hendes Forening med Anselmo havde hun ei tilladt ham at nærme sig hende. Dog under nærværende Omstændigheder forsøgte hun at fornye det gamle Bekjendtskab, og at sikkre sig hans Medvirkning og Understøttelse i det Budz hun havde besluttet at spille sin Mand. Den lærde Spaamand, der gjerne vilde have paataget sig at fremmane Belsebub, hvis Senora Francesca havde ønsket det, hørte ikke saasnart hendes Begjæring, før han med største Beredvillighed forsikkrede hende at hun trygt kunde stole paa enhver Hjælp, som hans Kyndighed i hans Fag kunde yde hende.

Godt, sagde hun, hvad den Sag angaaer hvori jeg har Eders Assistance fornøden, da er den kun et Carneval Spøg. Jeg ønsker blot, at J kunde faae min Mand til at troe, at J har opdaget ved at see hans Fødselsstjerne, at hon useilbarligen maa døe inden 24 Timer.

De behøver ei at sige mere, Frue, svarede Astrologen, forhold dem nu kun rolig, og vær forvissset om at Senor Anselmo skal i egen Indbildning være saa død som en Silb før Solen

staaer op i Morgen. Herpaa forlod han hende uden at erkjendige sig nøiere om hvad hendes egentlige Hensigt var. Hun begav sig nu til Senor Argas, som hun fandt særdeles villig til at indlade sig i enhver Intrigue hvor Ondskab og Skadesfrohed vare med i Spillet, og som derfor lovede hende enhver Hjælp der stod i hans Magt.

Det var langt ud paa Aftenen, da Huushovmesteren idet han vendte hjem fra sin Herres Ballads, mødte Astrologen, der i nogen Tid havde ventet paa hans Komme.

Jh Anselmo, sagde Stjerneriktereren, hvad i Himlens Navn feiler Dig, at Du seer saa bleg ud i Aften. Er Du syg Menneſte?

Syg, svarede Anselmo, aldeles ikke, jeg har aldrig befundet mig bedre end netop nu, det forstaaer sig, jeg er lidt fatigueret, thi svært Arbeide har jeg havt med at tælle 20,000 Pistoler i klingende Mynt, men jeg befinder mig vel, fuldkommen vel, det forsikrer jeg Dig.

Det kan vel være, udbrød Astrologen, men tillad mig at sige Dig, at jeg har aldrig seet noget sundt Menneſte med en saadan dødningsagtig Ansigtſfarve som Din. Lad mig føle din

Buls. Anselmo rakte Armen frem, som hans Plageaand djærveligen greb fat paa og talte en Stund Slagene med et yderst betæntsomt og skrækindjagende Afsyn, og efterat have udstødt et Suk, vedblev han: Havde jeg ikke høstet andet Gavn af mit lange og møjsomme Studium af den himmelske Astrologie end at kunne underrette Dig om den Skjæbne, der forestaaer Dig, vilde jeg ansee min Tid, og utrættelige Flid for vel anvendte. Dette er et af de Tilfælde, hvor en oprigtig Vens Raad og Medfølelse er af yderste Vigtighed. Gaae hjem, værdige Naboe, og bring dine Affairer i Orden med den meest mulige Skyndsomhed, thi døe maae Du, og det endoa før den kommende Dag lyser over Madrid. Vær rolig min elskede Ven, og anvend de faae Timer, Du har tilløvers til at opgjøre Regningen med din Samvittighed.

(Fortsættes.)

De lystige Koner i Madrid

(En spansk Fortælling af Mgbd.)

(Fortsat.)

Jhvorvel denne Spaadom indjog den stakfels Hovmester en ikke liden Angst, tvivlede han dog meget om at den vilde gaae i Opfyldelse, og med et tvungent Smil svarede han:

Jeg er Dig særdeles forbunden for din Forsudsigelse, men dersom den ei er bedre grundet end dine meteorologiske Beregninger, saa kan jeg vel endnu have mange Aar at leve i; thi dette kan jeg sværge paa Crucifixet, at din Almanak aldrig forudsiger nogen smuk Dag, uden at man paa den (hvis man ei tager Forholdsregler derimod) kan være fuldkommen sikker paa at blive tilgavns gjennemblødt.

Gid Djævelen annamme Dig Du vantroe
 Jøde, raabte Spaamanden, grin Du saameget
 som Dig lyster, jeg har nu gjort min Blygt, og
 dersom hans sataniske Majestæt skulde overraske
 Dig før Du har bragt alle dine Kjeltringe-Reg-
 ninger i Orden, forglem da ei at jeg advarede
 Dig om hans Besøg. Efter at have talt saa-
 ledes ønskede Astrologen Anselmo en god Nat,
 og forlod ham.

Overopsynsmanden over de mange Penge-
 poser stod nogle Dieblikke som forstenet, i et An-
 fald af Forbauselse, og efter først at have om-
 hyggeligen skaffet sig Bished om sin Pulsens Til-
 stand og erfaret at den slog med største Regel-
 mæssighed, begyndte han at udstrække det ene
 af sine Lemmer efter det andet, og endelig at
 beføle hele Overfladen af sit Legeme. Af det
 heldige Udfald af disse Forsøg, gjorde han den
 meget naturlige Slutning, at hvor der ei var
 Smerte, var der ei heller Sygelighed, og da
 han desuden ei fæstede synderlig Liid til Astro-
 logens prophetiske Gaver, gif han hjem i et
 temmelig oprømt Humeur, og bad sin Kone at
 skynde sig med Aftensmaden.

Men, hvorledes det end var, da Maden stod rygende paa Bordet, havde Hovmesterens Appetit ganske forladt ham, og efter at have siddet en god Stund hensjunken i dybe Tanter lod han sig forstaae med at han vilde tilfængs. Imedens han klædte sig af, sukede han nu og da ynkelligen, og paa hans Kones hyppige Spørgsmaal om hvad der feilede ham, svarede han at han havde været i Ordstrid med sin Herre, og at dette voldte ham saa megen Sindsurolighed.

Francesca søgte at trøste ham, og endelig fik hun ham til Sængs, men Søvn var der ei at tænke paa. Han tilbragte en søvnløs Nat, til ikke liden Moroe for hans Kone; og efterat være staaet op ved Daggrue uden at have nydt nogen Hvile og i en feberagtig Tilstand, ilede han til Comptoiret, ikke lidet glad over at hans Vens Spaadom var staaet feil. Paa Veien til sit Hjem mødte han Sognepræsten, med en Munk og et Par verdslige Herrer, hvilke Maleren alle havde faaet indviklet med i Complotten imod ham. Hvad det dog er for et sørgeligt Tilfælde. at stakkels Anselmo saa pludselig maatte forlade Verden, sagde Præsten da han var kommen dem temmelig nær.

Ja vist, tog Munken Ordet, uden at have modtaget Sakramentet, uden Absolution, uden Tilgivelse, ret ligesom en Hund. Hvilken Rædsel for hans Kone at finde ham stiv og kold ved sin Side da hun vaagnede.

Det værste ved Sagen, bemærkede Herrerne, er at han var bleven advaret derom af en lærd Astrolog, hvis venstkabelige Forudsigelse han havde foragtet og ei fæstet Lid til; og han har nu statueret et frygteligt Exempel, som maa være en Skræk for alle vantro Mennesker, og lære dem at undgaae et saa rædselsjuldt Endeligt, det nemlig, at forlade Verden som et umælende Dyr, uden hverken at have bekjendt sine Synder, eller at have beriget den hellige Jagos Orden med sin tyvagtig erhvervede Formue.

Ja, ja! udraabte en Tredie, han har efterladt sig en riig Enke, men som ikke vilde have meget tilovers dersom Enhver fik sit. Votos a dios, han var en complet Kjeltring, men lad os gaae, det er for koldt at staae her og passiare om en lumpen Nagerkarl, hvis Sjæl upaatvivleligen i dette Dieblif maa udholde en summariff Purifications Act i Skjærsilden.

Anselmos første Idee var at standse disse værdige Personer, og erkjendige sig om Noget af hans Navn nylig var død; men de vare for langt borte og den forvildede Hovmester satte sig ned paa en Værtshuusstrappe, overvældet af Skam, Frygt og Brede. Da han igjen havde fattet sig noget, vilde han begive sig hjem, men hvem skulde komme ned ad Trapperne, hvor han havde siddet, uden Maleren og Astrologen der kom ham saa nær, at han kunde høre følgende Samtale:

Gid en saadan Skjæbne, sagde Spaamanden, maa træffe alle dem, der fordriste sig til at haane Astrologiens guddommelige Lære. Han vilde ei troe mine Forsikringer om at han maatte døe før Daggrue. Jeg gad vidst hvad han nu siger om min Spaadom.

Meget sandt, gjensvarede Maleren, dog haaber jeg han har faaet Tilgivelse for sine Synder, thi jeg troer virkelig at han var saa complet en Kjæltring som nogensinde drog Ande. Jeg tænkte nok at hans mange Udsvævelser og den meget varme Astenomad, vilde i et apoplektisk Anfald sende ham den sidste Regnskabs-Dag paa Halsen, naar han mindst ventede det.

Han var meget fuldblodig, stakkels Djævel, havde et Hoved som en Tyr, en kort Hals og der var alle Symptomer paa at han vilde blive berøvet Livet ved en pludselig Død.

Dette var for meget for vor Huushovmester. Med Blodet kogende i hver Aare afbrød han paa engang deres Samtale, idet han med en Stentors Røst raabte:

Hvad mener I med Alt dette, mine Herrer? Jeg gad dog gjerne vidst, hvo der har givet Eder Ret til at holde Siigprædiken over en Mand, der lige saa godt er en Beboer af denne Verden som I selv er det. I maa vide, Sennors, at jeg befinder mig i levende Live, og i en fuldkommen Sundhedstilstand, og vil sandsynligviis leve mange Aar endnu for at kunne gjendrive Eders skandaleuse Løgne.

Hans Tilhørere oppebiede ikke Slutningen af hans Tale. Saasnart de hørte Lyden af hans Stemme, korsede de sig og fore afsted, idet de yttrede Tegne paa den største Bestyrrelse og Rædsel. Hovmesteren var nær ved at besvime af Forbittrelse og Uro, saa at det var med megen Vanskelighed at han kunde fortsætte Veien til sit Hjem, i Nærheden af hvilket han

mødte Senor Agras, der næsten havde ventet en heel Time. Senoren, der paa Remse havde lært sin Rolle i dette tragisk-komiske Stuespil, fik ikke saasnart Die paa Anselmo, før han stavrede tilbage, som om han var truffen af en Kugle.

Alle I himmelske Aander haver Barmhjertighed med mig! udraabte han. Er dette et Blændværk, eller seer jeg virkelig min hensesovede Bens Skygge?

Det er Anselmo selv, min kjære Agras, sagde den forvirrede og skjælvende Huushovmester, og ingen Aand, Helgene være lovet! Hvad feiler Dig, hvi forser Du Dig med en saadan overordentlig Grad af Andagt. Da han havde sagt dette, greb han fat paa Agras ved Rappen, for at forhindre ham fra at løbe fra ham, saaledes som hans øvrige Plageaander havde gjort, men den gamle Aand opløste, idet han faldt paa Knæ, Baandet hvormed Rappen var bundet, saa hurtigt som muligt, gav sig til at brøle i høien Sky!

Biig fra mig Du onde Aand! bort, Du Sjælesfortærer! Jeg er Anselmo Intet skyldig uden 30 Maravedis, som han vandt fra mig i

Arguello. Derfom det er dem, Du er kommen for, faa tag min Kappe og sælg den hvis Du lyfter. Jeg frakjender mig al Bekjendtskab med en Mand, der er lurvet nok til at gjøre saa lang en Reife fra den anden Verden til denne, for at skræmme Livet af sin Ven for en saa lumpen Sum. Derpaa sprang han op, og løb bort i største Hast, og lod Hovmesteren tilbage saa rasende i Sind, som nogen Mand vel har Ret til at være paa offentlig Landevei.

Jh, sagde Anselmo til sig selv, til hvad jordisk Nytte er det da, at jeg vil mere stride imod denne Sag? Visseelig, jeg maa være død, derom er ikke længer nogen Tvivl. Maaskee er det mig tilladt at vende tilbage til denne Verden for en vis Tid, for at tage en Bestemmelse med min Formue og bringe mine Sager i Orden. Men hvorledes kan det være, at jeg ved saa lidet af den anden Verden, at jeg endnu ikke har seet Djævelen. Endvidere hvorledes gaaer det til at jeg har mine Hverdagsklæder paa som sædvanlig, heri kan jeg ei tage Feil, da jeg kjender Lugten af min gamle Vest alt for vel. Det er forunderligt at jeg ikke kan erindre det mindste om Dødsmerterne; maaskee

jeg er gaaet heden ved en pludselig Død? Det forekommer mig som om jeg har hørt at man har sagt det. Eller er det Hele kun et Carnevalspuds, som man vil gjæffe mig med; og nu naar jeg husker mig om, er det kun mine Befjendte, som jeg indjager Skræk, men det kan jo ikke være anderledes, thi ingen Andre kan vide at jeg er død. Den sidste af disse Trøst indgydende Betragtninger havde bragt ham til Døren af hans eget Huus, og da han fandt den lukket bankede han lydeligen paa, indtil hans Tjenestepige, der idetmindste ligesaa listig kunde forstille sig som hendes Frue, efterat have ladet ham vente en antagelig Tid, spurgte i en ynkelig Tone, hvem det var?

Luf op! skreg vort ombændrende Liig, Luf op!

Hvem er det, svarede Bigen, som vover at banke paa den sørgende Enkes Port?

Luf op, din forbandede Tasse, tordnede Anselmo, jeg er din Herre, Luf hurtig op, thi det regner og jeg er drivvaad.

O, give Gud, at det virkelig var min Herre, men desværre han hviler dybt under Jorden, stakkels Mand; jeg er bange for at

Huusbovmeisteren just ikke har det saa meget godt i den anden Verden.

Hun havde neppe fuldendt denne Lovtale over hendes Herres Uerlighed, før han stødte Foden imod Døren med en saadan Boldsomhed og Behændighed at Laasen gik itu og Døren fløi op paa viid Gab. Pigen løb skraalende af fuld Hals hen til det Sted, hvor hendes Frue var, der kom hende imøde klædt i dybeste Sorg og lod til at være i den største Skræk over al den Støi. Men ikke saasnart bemærkede hun sin Mand, før hun med et høit Strig og det Udraab: Himmel, hvad seer jeg! faldt som sandseesløs om paa Gulvet. Al Hovmesterens Tvivl var nu forsvunden, og han var paa det kraftigste overbeviist om, at han var død. Alligevel, glædet ved sin Kones Bediis paa Hængivenhed for ham, løstede han hende med stor Omhed op fra Gulvet, og bragte hende med megen Omhu tilhængs, imedens Tjenestepigen løb op paa sit Kvistkammer for at lee i god Mag. Den Afdøde, der endnu ikke havde fra- vendt sig sine jordiske Fornødenheder, begyndte at spore en stærk Længsel efter Aftensmaden, og som en Følge heraf, foretog han en Visita-

tion i Spisefammeret, hvor han fandt en herlig Kalvesteg og en ypperlig Flaske Viin, og forglemte forsaavidt sin spøgelseagtige Character at han deraf nød et herligt Maaltid.

Da han havde forvissset sig om at hans Fordøielseskraft ingen Skade havde taget ved hans dødelige Afgang og at et Glas god Viin var hans Gane ligesaa velkommen som nogen- sinde tilforn, gjorde han et saa herligt Brug af Tiden, at, før to Timer vare svundne, intet dødeligt Legeme, om end Omstændighederne havde været nok saa spøielige, kunde være i en mere beruset Tilstand. Han begyndte at klæde sig af saa godt han kunde, og efter en Deel Slingringer fra den ene Side af Bærelset til den anden, naaede han endelig sin Seng, paa hvilken han kastede sig, og laae og snorkede som en heel Stald Grise, drømmende om Betaling, Terminer, Skjærsilden, Djævelen og alle hans Aander.

Imidlertid havde hans Kones Venner indfundet sig, for at erfare hvorledes Sagen stod, da de hørte af Pigen, hvor skjændig han ved sin Graadighed havde fornægtet sin Aandenatur. Da Francesca den næste Dag intet Tegnsaae

til at hendes Mand vilde vaagne saa snart, ifklædte hun sig sin sædvanlige Dragt, lod borttage af sit Kammer ethvert Tegn paa Sorg gif derpaa til sin Mand's Seng, og efter at have knebet ham flere Gange i Næsen, lykkedes det hende omsider at vække ham.

Vil Du da sove evindeligt, sagde hun, eller er din Hjerne endnu omtaaget af Biindunsterne fra igaar Aftes? Kom, staae op, skammer Du ikke ved at ligge hele Dagen her og rætte Dig hvorpaa hun trak ham halvt ud af Sengen, og nu begyndte han først at lægge Mærke til sin Kones Forvandling og hendes godmodige og indsmigrende Afsærd.

Jh, for Pokker, Francesca! raabte han, er Du nu ogsaa død, min Bedste? Ere vi endnu Mand og Kone? Af hvilken Sygdom døde Du? Men hvad nytter det at spørge derom, thi jeg sværger Dig til (det vil sige, hvis det ingen Brøde er at sværge efter Doden), at jeg hverken erindrer naar, hvor eller hvorledes jeg selv døde.

Maa det maa jeg sige, svarede Francesca, Du veed at drive dine Carnevals Spilopper til det Yderste. Hvad er det for Monsens, Du

der vrøvler af Dig? Staae op paa Diebliffet, thi Granden, din Herre, har allerede sendt to Gange Bud efter Dig.

Hør gode Kone, svarede Hovmesteren, er jeg da ikke død, blev jeg ikke begravet igaar?

Begravet! sagde hans Kone, jeg veed af ingen anden Begravelse at sige end den Du foretog Dig med Vinen, som Du skyllede ned i din trivelige Mave igaar Aftes.

Meget sandt, min Skat, jeg har en tydelig Erindring om hvad der blev af Vinen, men jeg siger Dig, at jeg hørte Sognepræsten fortælle, at han havde holdt Liigprædiken over mit affjælede Legeme. Du vil dog vel aldrig nægte at Du faldt i Afmagt da Du mødte mig i Salen; at Du var klædt i Sorg; at Pigen græd; og at Huset var tilluftet.

Hold dog inde med al din Sniksnak! raabte Donna Francesca, Du gjør mig gal med al din tosfede Passiar; staae op og pas dine Forretninger.

Jeg bevidner og erklærer, bedste Kone, sagde Anselmo, at jeg nu har været død i over 24 Timer, og jeg maa have været begravet i omtrent det Halve af denne Tid, omendstjøndt

eg just ikke kan sige, at jeg erindrer meget derom. Imidlertid spørg vor Naboe, Astrologen — spørg Pigen — spørg gamle Agras — spørg vor Ven Maleren — og dersom deres Vidnesbyrd ikke kan overbevise Dig. saa forsøg blot hvad Virkning dit eget Gjenfærd vil gjøre paa dem; thi Du er ligesaavel død som jeg, naar man blot kunde faae Dig til at troe det.

Min Gud! hvilken Galsskab er dog alt dette, sagde Francesca, tænk Dig dog om dit Dummerhoved, have vi ikke baade spist og sovet sammen sidste Nat? Hvilke Fluer har Du faaet i Hovedet om Død og Liigbegjængelse.

Caselda, sagde hun til Pigen, gaae hen til vor Naboe Astrologen, og bed ham at becere din Herre med et Besøg, saasnart det er ham beleiligt; thi stærk Drif og flet Selstab har ganske forvirret hans Sandses.

Anselmo brød nu sin Hjerne paa det ivrigste, for at komme paa det Nene med om han virkelig var i denne Verden eller ei, da de to Hovedpersoner i denne Farce traadte ind i Bærelset og forsikrede ham om, at han var i Madrid og i sit eget Huus; Astrologen ymtede endogsaa Noget om, at hvis Politiet skulde faae

Nys om hans Afsærd, vilde han upaatvivlelig blive indespærret i en Daarefiste. Denne Trudsel gjorde den tilsigtede Birkning paa Hovmesteren, der svarede med megen Brede:

Jeg er slet ikke død, som i fandt for godt at sige mig paa; hvorfor behøvede I da at forse Eder og løbe bort som opskrækkede Hareer da I mødte mig igaar Aftes?

Da jeg mødte Dig igaar Aftes? gjensvarede Spaamanden. Ih, min gode Mand, jeg har i en heel Uge ikke være ude af mit Studeersammer, hvor jeg har været beskæftiget med at opdage en Tyv, som har stjaalet en Demant fra en fornem Dame.

Hvad mig angaaer, sagde Maleren, er der ikke en Munk i Klosteret St. Jerome uden at han jo kan bevidne, at jeg har været der Dag og Nat i de sidste to Uger, og jeg er kun kommen ud for at besøge Dig, efter Dit eget Forlangende.

Nei, nu bliver det værre og værre, svarede Anselmo, som nu begyndte at ængstes for at han virkelig var bleven forrykt. Nu min værdige Stjernetyder og Almanakskriver, sig mig,

Pressen. Aprilkvartal.

jeg beder Dig, fortalte Du mig ikke iforgaars Aftes at der var en Dødblegthed over hele mit Ansigt, og at Du kunde see paa mig, at jeg maatte døe før Solen stod op.

Jeg, udraabte Spaamanden med megen Emphasis, det er over een Uge siden jeg saae Dig, ei heller ønsker jeg at man tager sig saadanne Friheder med mit Navn og mit Fag. Troe ei min Herre, at de vil kunne saae mig til at staae Fadder til Teres naragtige Drømme.

O, nu har jeg det, nu veed jeg hvad det har været — det har været en Drøm — ja vidst, ja vidst, intet andet end en Drøm. Ved St. Jeroma, dersom jeg virkelig er ilive, skal jeg traktere Eder Alle med et ypperligt Middagsmaaltid paa den næste Festdag.

Nu taler Du som en fornuftig Mand vedblev hans Plageaand, og dersom Du vil staae op og klæde Dig paa, ville vi gjøre en lille Promenade med Dig i den frie Luft, og da vil snart de ubehagelige Virkninger af den Mængde Viin Du har nedslugt forsvinde.

Vor lettroende Hovmester samtykkede i hvad man bad ham om, og da han paa Touren

mødte Sognepræsten og hans Medforbundne, som tilkjendegave den største Bestyrtelse over hans Udsagn, blev han fuldt og fast overbevist om at det Hele hidrørte fra en Drøms Indflydelse, han maatte have havt i sin Druktenskab. Han holdt sit Løfte, hvad Middagsmaaltidet angik, og derpaa tog han nogen Tid paa Landet for at undgaae sine Venner og Befjendteres Spot. Da han var kommen tilbage underrettede han sin Kone, til hendes store Tilfredshed, om at han vilde opgive sit Embede, der nu faldt ham altfor vanskeligt og byrdefuldt, og at han for Fremtiden vilde leve som sin egen Herre af sine Midler.

Det heldige Udfald af dette Bud's bevægede Donna Francesca til allerede at ansee sig som Eier af Ringen, men naar vi have fortalt hendes Rivalinders Heltegjerninger, ville vore Læsere bedre være istand til at bedømme, hvorvidt hun havde Ret i denne høie Anskuelse af hendes Opfindelses Evne.

Ikke saasnart havde Senora Klara, Malerens Kone, faaet Kundskab om hvor heldig hendes Veninde havde været i at føre sin Mand bag Lyset, før hun gjorde Forberedelser til det

Bedragerie, hun havde udtænkst, da hun ikke tvivlede paa, at hvis det havde et heldigt Udfald, hun jo vilde løbe af med Seiren, frem for begge hendes Modstandere. Det første hun i denne Henseende foretog sig, var at lade forfærdige en falst Dør til Indgangen af Huset, hvor hun boede, saaledes indrettet, at den i et Dieblig kunde sættes ind istedetfor den gamle. Da den nye Dør fuldkommen forsynet med alt Tilbehør af Laase, Bolte og Hængsler, ved Nattetider var bleven bragt ind i Huset, blev den hemmelig lagt ned i en Kjælder, indtil man skulde bruge den. Dernæst underrettede hun sin Broder om Foretagendet, og da Denne ikke allene gav det sit Bifald, men endogsaa lovede at ville tage virksom Deel deri, blev han skjult tilligemed tre af hans Venner oppe paa et Dvistskammer. Omtrent tvende Timer efter at hendes Plan var moden til Udførelse, og det var nær Aften, kom Fabricio — saaledes hed Maleren — hjem. Klara modtog ham med usædvanlig Forekommenhed, og strax efter Aftensmaaltidet begave de sig til Hvile, for at Maleren betids den næste Morgen kunde fortsætte sin vandte Dont. De sov trygt ind indtil

Midnatstimen slog, da Klara begyndte at vaande sig og skrige høist ynkeligen, og erklærede at hun var nær sit Endeligt.

Min kjære Fabricio, sagde hun, skynd Dig at staae op og hent min Skriftefader, thi min sidste Time nærmer sig. Hendes Mand, der endnu laae halv i Søvne, bad hende at sige ham, hvad der fattedes hende, men alt det Svar han fik var gjentagne Anmodninger, og de høitideligste Befræstelser paa, at hun ikke havde længe at leve. Al den Skrig og Jammer havde imidlertid bragt hendes Niece ind i Bærelset, en ung Pige, der conditionerede hos hende i Egenstab af Huusjomfru, og som strax gif isærd med at paalægge hende saa mange varme Servietter, og tillave saa megen heed Viin med Specerier, at det vilde have været nok til at helbrede alle Koliksmarter i Madrid for et heelt Aar. Det var imidlertid ganske udenfor den Rolle som Klara spillede, at hun skulde helbredes saa snart, og hun vedblev derfor at rase og skrige i saa stærk en Grad, at Maleren, skjøndt med megen Uvillie, omsider maatte forlade Sengen. Da han troede at finde Marsagen til hans Kones Sygdom i at hun havde spist

Sallat om Aftenen, saasom han vidste at det var hende skadeligt at nyde Eddike, brød han ud i haarde Bebreidelser over hendes Uforsigtighed, istedetfor at sympatisere med hendes Lidelser. Herpaa svarede Senora Klara med svag Stemme:

Af, min bedste Mand, hvortil nytte alle disse Bebreidelser nu, de ville ikke kunde helbrede mig. Istedetfor at spille Tiden med tomme Klager, saa skynd Dig at bringe min Skriftesader, thi jeg forsikrer Dig høitidelig at jeg inden nogle faae Dieblikke er et Liig. Dog maa Du først gaae til Sygevogterstuen Juana, som Du veed har været min Amme, da hun kjender min Constitution saa nøie og Ingen kan være mig mere til Tjeneste i denne min store Nød.

Allerkjæreste Kone, svarede Maleren, Juana veed Du jo, er flyttet bort her fra Nabolauget og boer nu i den anden Ende af Madrid, i Tuencarnal, der, som Du nok erindrer er i det mindste saa langt herfra, at jeg ikke kan naae derhen i de første 10 Timer. Du maa ogsaa betænke at vi nu er i Midten af Vinteren, og hvis Kendeftenene og Tagrenderne ikke fare

med Usandhed, saa regner det, som om Himmel og Jord skulde forgaae. Han vilde endnu fremføre en Mængde andre Grunde, hvorfor han ansaae det for urimeligt at begive sig paa denne Vandring, da han pludselig afbrødes af sin Egtefælle, der udtømte sig i en Strøm af bittre Klager over hans unaturlige Bigegyldighed. Jeg veed hvad Du har til Hensigt, Du lumste Snigmorder, vedblev hun, Du ønsker blot at Du kunne faae Din stakkels Kone af Dage, for desto snarere at faae Dig en anden. Det gjælder dit Liv om Du igjen gaaer tilfængs, thi jeg sværger, at hvis jeg dør, skal jeg i mit sidste Aandedræt anklage Dig for at have blandet Gift i Sallaten.

Kjære Kone, sagde Maleren, maa jeg bede Dig erindre, at din Kolid ikke vil tjene Dig til Undskyldning for et saa løgnagtigt Udsagn, og dersom Du driver mig til Yderligheder, saa kunde det let hænde sig, at jeg oversførte Smerterne fra din Mave til dine Skuldre.

Hvad, udraabte Niesen, vil Du slaae min Tante, ja prøv paa det, om Du tør. Rør blot et Haar paa hendes Hoved, og Du skal see, hvor smukt jeg skal brodere dit Ansigt med mine

Regle, hvilke, St. Ursula være lovet, ikke have været klippede i de sidste sex Uger.

Denne uforskammede Mellemkomst forøgede kun endnu mere Malerens Forbittrelse, og han var isærd med at oplede et Spanstrør, for at tugte den næsvise Tøs, da hans Kone fornøede sine Strig paa det rædsomste, skraalende uophørligen paa Juana og paa sin Skriftefader, og erklærede, at hun ganske vidst vilde døe af den Gift, som hendes ugudelige Mand havde bibragt hende i Sallaten.

Tilslidst begyndte dog Maleren at frygte for Følgerne, hvis hans Kone skulde døe med en saa skrækkelig Beskyldning paa Læberne, og tog derfor, efter at have forsøgt paa at stille hende tilfreds, deels ved Bønner, deels ved Kjærtegn, en Bygte, indsvøbte sig omhyggelig i sin Kappe, og foer ud paa Gaden i et saadant Regnskyl, at der ei var tør Traad paa ham, inden han endnu havde gaaet hundrede Stridt. Det Hele han vidste for at rygte sit Grinde, var at Juana var flyttet fra sit forrige Logis og boede nu i Tuencarnal; men i en regnfuld Nat og en Time efter Midnat, var det ikke meget sandsynlig at han vilde træffe Nogen, der

funde give ham Underretning om en gammel Kones Bopæl, om hvem han ikke vidste andet, end at hun hed Juana, og boede ved Enden af en Gade, der idetmindste var en Fjerdingvei lang. Imedens han bandede den Dag han var bleven Egtemand, og forstyrrede hele Naboe-lauget ved sine Efterforskninger, var hans lidende Kone ikke mindre virksom.

Saa snart Senora Klara var vis paa at Maleren var ude af Huset, fik hun uførtøvet sin Broder og hans Benner ned fra Dvistikammeret, og efter saae Dieblikkens Forløb var den gamle Dør aftaget, og en nye af en ganske anden Indretning, kommen i dens Sted. Over Døren hang de derpaa den grønne Green, der er det sædvanlige Tegn paa et spansk Bærtshuus, og underneden et stort Skildt, hvorpaa var malet en Delphin med Underskrift: „Bærtshuset Delphinen. Her er god Beværtning saavel for Menneſker som for Muulæsler.“ Strax herpaa ankom til Huset, efter Aftale, et Selſkab af Klaras Benner af begge Kjønn, og efterat de havde nydt et fortræffeligt Aftensmaaltid, begyndte Violiner og Guitarer at tone lystig til muntre Dandse.

Smidlertid havde Maleren gennemvandret hele Tuencarnal, uden at have faaet mindste Beskeed om hvor Juana var at finde, og var netop dreiet omkring Hjørnet af den Gade, hvor hun boede, smudsket op til Knæerne af Stærk og Vand, og i høieste Grad utaalmodig, da han idet han saae hen til sit eget Huus, hørte Støi og Glædesraab tone derfra. Hans Forundring kan man lettere forestille sig end beskrive, da han ved Hjælp af sin Lygte fik Die paa Grenen og Delphinen, der svingede frem og tilbage over Døren, som ogsaa var ham fremmed. Han stod i nogen Tid, som om han havde tabt baade Sands og Samling.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den berømte franske Chirurg Dupuytren foretog en Dag en vigtig Operation i Overværelse af en stor Mængde unge Læger, for hvilke han forklarede Klinikken. Patienten hvinede imidlertid høit af Smerte. „Men saa tie dog stille!“ sagde Dupuytren utaalmodig til ham, „man kan jo slet ikke høre hvad jeg siger.“

To letfindige unge Mennesker mødte hinanden paa Gaden. „Jeg skal i Nat paa Masquerade, vil Du gjøre mig en Tjeneste?“ — „Gjerne.“ — „Kan Du laane mig en Stjorte?“ — „Javist kan jeg det; men jeg har den paa.“

En Omnibuskudst raabte til Kudstken paa en Wienervogn, der ikke vilde dreie af for ham: „Kjør af Beien, Din Drønnert! Naa, see til at Du faaer Dine sultne Dg afsted!“ — Wienervognskudstken saae med ubeskrivelig Foragt paa ham: „Er Du snart færdig, Du Fattigligvognskudst!“

Nogle unge Pige talte en Aften sammen om hvad de ønskede sig i Fremtiden. — „Jeg vilde helst være Grevinde.“ — „Jeg vil have en blond Mand.“ — „Min Mand maa idetmindste være Minister.“ — Til sidst sagde en af de smukkeste: „Jeg vilde helst være sødt som Enke.“

En Mand kom ind til en af vore første Dienlæger. Denne saae ham skarpt i Dinene og sagde: „Jeg veed, hvad de fattes. — „Men,“ bemærkede Manden . . . — „De behøver ikke at sige mig det, jeg seer det godt.“ — „Men,“ vedblev Manden, „det er slet ikke mig, om hvem jeg vilde tale med Dem: det er min Datter!“

To Benner stod og talte sammen i en fransk Kjøbstad, af hvilke den ene var almindelig bekjendt for sin paafaldende Hæslighed. — „Har Du nogensinde seet Keiserinden?“ spurgte den Hæsliges Ven. — „Ja,“ svarede denne, „jeg saae hende paa de elysæiske Marker; det er mange Aar siden, hun var dengang i interessante Omstændigheder og gif mig ganske tæt forbi.“ — Forbausset udbrød Bennen: „Ulyksalige! hvilken Ubefindighed! Tænk om hun havde seet paa Dig!“

Man traf engang heftigt i Klokkestrengen til et Taarn og raabte derop: „Jld! Jld!“ Taarnvægteren strax hen og klemte, førend han endnu selv fik Die paa Jlden, og da det varede længe og han endnu intet saae, bestygtede han, at det havde været blind Allarm, og at han vilde komme i Straf. Men efter en lang Tids Forløb brød den lyse Lue frem og han udbrød nu med hjertelig Glæde! „Naa, Gud skee Lov og Tak, at det brænder!“

En stakkels Smedekone havde mistet sin Mand, og man søgte forgjæves at trøste hende. „Saadan en brav Mand han var,“ gjentog hun hulkende, „og hvor han kunde arbejde! Der er ikke hans Mage til blandt Smede! Og hvilke Kræfter han havde! Naar han gav mig en Binge, maatte jeg holde Sengen i tre samfulde Dage.“

En Kreditor mødte sin Skyldner paa Gaden, holdt ham an og bad ret ydmygt, at han dog endelig vilde betale ham. Men Debitoren blev vred og skreg: „Lad De mig med Fred, De impertinente Menneſke! Bilder De Dem ind, at De er den eneste, jeg skylder Penge?“ — Forbløffet trak Kreditoren sig tilbage.

I en Landsbykirke blev der holdt en saa hjertebrækkende Prædiken, at alle græd, undtagen Een. — Da man spurgte ham, hvorfor

han ikke hulkede ligesom de Dvrige, sagde han:
 „Na, — jeg hører til et andet Sogn.“

Fra Hamborg fortælles i Zeit. für die
 eleg. Welt (Januar 1823) den ligesaa sørge-
 lige som psychologisk mærkelige Begivenhed, at
 en lille Dreng, som udenlands fra var kommen
 i Lære hos en derværende Haandværker, har
 hængt sig paa Loftet hos sin Mester af Hjem-
 vee.

Chivac, en meget berømt fransk Læge,
 var farligt syg og under sin Sygdom høist
 opmærksom paa sin Pulsens Gang. Han følte
 derfor uafsladelig paa den, og blev derved saa
 forvirret, at han endelig, i den Tanke, at han
 havde med en fremmed Patient at gjøre, ud-
 brød: „Men, min Gud! De har ladet mig
 falde for fælde; det er umuligt at Manden
 slipper fra det.“

Paa de franſke Jernbaner er der i hver Coupée en Snor til at trække i, for at ſtandſe Toget i Tilfælde af Overfald eller anden Ulykke. Nylig traf en gammel Dame af al Magt i Snoren, Toget ſtandſede og en Conduktør kom i ſtørſte Haſt. „Na, ſagde Damen, „De ſkulde vel ikke have en Priis Lobat? Jeg har glemt min Daase, derfor var det at jeg ringede.

„Jeg kjendte deres Fader godt,“ ſagde en efter Kygtet haveſyg Præſt til en ung Mand, „han havde meget lange Arme.“ — „Hvis Deres Fingre havde ſiddet paa dem,“ ſvarede den Sidſte, „vilde jeg viſt have været bedre holden end jeg er.“

De Inſtigte Koner i Madrid

(En ſpanſk Fortælling af Mgbb.)

(Fortsat.)

—

Han begyndte at tage de øvrige Huſe i Na-
boelaugget i Dieſyn, men fandt at de ſtode ganſke
uforandrede ſom før. Nu læſte han Gadens
Navn, Bogſtav for Bogſtav, ſom var udſkaaret
med ſtore forgyldte Bogſtaver paa Hjørnehuſet
og fandt at det var den ſamme Gade hvori
han havde boet i ſaa mange Aar; hans Huus
ſtod ogſaa der uden at have flyttet ſig ſaameget
ſom en Tomme hverken til den ene Side eller
til den anden, men hvorledes det forholdt ſig
med den nye Dør og Skildtet over den, det
kunde han ikke begribe, med mindre at den over-
drevne Rydſe af ſtærke Vine ſkulde have for

virret hans Syn, men da han erindrede at han i de sidste Dage aldeles ingen Viin havde smagt, kunde han ikke andet end formode, at alle hans Sandser maatte være i heelt og holden Stand, og han kom derfor til det sindrige Resultat, at det Hele maatte være gaaet til med Hexerie.

Men da han gjerne vilde komme efter denne Gaade, saa vidt som det var muligt, tog han fat paa Dørhammeren, og gjorde et saa voldsomt Brug af den, at strax en Mængde Hoveder med hvide Nathuer skaf ud af næsten alle Vinduerne i Naboelaugget, for at faae at vide Marsagen til denne ualmindelige Alarm.

Men den ulykkelige Maler vedblev, istedet for at give Svar, at forøge Boldsomheden af sine Slag indtil endelig et Vindue aabnedes øverst oppe i hans Huus, hvorfra en Stemme tiltalte ham paa følgende Maade:

Du kan intet Bærelse faae her, min Ven, gaa Du derfor bort, og forhold Dig lidt roligere, ellers skal jeg ved St. Jerome, forsyne Dig med en Nathue, som vist ikke vil gjøre Dig din Stilling behageligere.

Jeg vil intet andet Bærelse have end mit eget, svarede Fabricio, og hvorledes tør J, ned-

rige Menneſte, underſtaaе Eder til at nægte mig at komme ind i mit eget Huus.

Men Perſonen i Vinduet var uovertalelig og efter at han havde udfkjældt vor Helt for en Drukkenboldt og gal Mand, lukkede han ſkyndſomt Vinduet i, imedens Muſik og Dands inde i Huſet tonede med dobbelt Gammen.

Maleren paataldte nu alle Helgene, enhver iſær, om at komme ham til Hjælp i denne Nødens Time, men ingen af dem værdigede ham at høre hans Bønner.

Regnen vedblev at ſkylle ned, Øſtenvinden gjennembævede ham med Kulde, og Lyſet i Bygten var nærved at ſlukkes, da han efterat have tabt al Taalmodighed, igjen dundrede paa Døren med langt mere Anſtrængelſe og Beſtemthed end før.

Dreng! hørte han en hørs Stemme raabe indenfor i Gangen, bring mig min Stof, at den kan gjøre Bekjendtkab med den Slyngeſ Skulderblade.

Derpaa oplukkedes Døren, og en Tjener bevæbnet med en Knortekjæp foer ud paa Gaden.

Plager Fanden Jer! ſagde han til Maleren, har I ikke hørt hvad jeg har ſagt Jer,

at Huset er fuldt af Gæster, og at der er ingen Plads for Jer? Gaae jer Bei!

Maleren paastod at det var hans Huus, og at det i over hundrede Aar var gaaet i Arv fra Fader til Søn. Byggede ikke, vedblev han min Forfader Jerome Fabricio det, og arvede jeg det ikke da min Fader, salig Nicolai, velsignede Ihuskommelse, døde?

Hvad er alt det for Brøvl om Jerome, Nicolai og Fabricio, sagde Manden.

For Djævelen, svarede Maleren, jeg gjentager det nok engang: de vare mine Forfædre. Jeg er en Kunstner, velbekjendt og agtet over hele Madrid, og min Kones Navn er Klara. Jeg haaber dog, at I ikke ved Eders fordømte Trolddomskunster har forvandelt hende til en Opvartningspige.

I taler som enffgal Mand, svarede Karlen. Enhver veed, at dette er Værtshuset Delphinien, og omendfskjøndt jeg siger det selv, kan I være overbeviist om, at der er intet bedre Beværtningssted i hele Madrid. Jeg har været her i Tjeneste hos vor gode Vært, Pedro Mondragon, og dydzirede Kone, Catilina, i over sexten Aar og saa maa jeg vel vide, hvem Huset til-

hører. Hvis det ikke var fordi jeg føler Medlidenhed med den elendige Tilstand, hvori Jeres Drukkenskab har bragt Jer, saa skulde snart en dygtig Dragt Brygl overbevise Jer om, hvad det har at betyde, at jage Folk op af Sengen midt om Natten, og foregive, at I har taget Feil af deres Huus og Jeres eget.

Her smækkede han Døren i ligesom Næsen af Maleren, som nu saae at al Tale var forgæves, han begav sig derfor igjen paa Reisen i Bælmørke, og snublende og nærvæd at falde hvert Dieblif over Ujævnheder i en af de værste brolagte Byer i Europa, styrede han sin Cours til sin troe Ven, Senor Agras.

Efterat han havde naaet denne gamle Herres Bopæl, satte han strax Dørhammeren i Bevægelse, og bankede lydeligen paa.

Senor Agras aabnede Vinduet, og efterat have forvissset sig om at den Person, som havde forstyrret hans Nattero, ingen Anden var end hans Ven Maleren, skyndte han sig ned af Trapperne, og formodede, som sandt var, at en eller anden Fatalitet var tilstødt ham, men da Fabricio havde fortalt ham Sagen, kunde han kun forklare sig dens Sammenhæng, ved

at formode, at Dunsterne af den gode Nepres eller St. Martins Viin havde gjort Maleren forrykt i Hjernen; hvorpaa han var ham behjælpelig med at tage Klæderne af ham og lægge ham i en god Seng.

Fabricio havde ikke saasnart forladt Calle de Lavapies, før hans Kone ved sine Venners Hjælp, i største Hastværk fik Alting ordnet saaledes, at Huset igjen ganske fik sit gamle Udseende, og efterat have ladet Skildtet nedtage, den rigtige Gadedør sætte paa sit Sted, og afskediget sine Gæster, begav hun sig til Hvile med Fingrene ømme af Kastagnetklappen, Fødderne trætte af Dands, og Siderne ømme af den umaadelige Latter, hun havde overladt sig til.

Den følgende Morgen var allerede Maleren paa Veien til sit Hjem, ledsaget af Senor Agras, som han halvt havde faaet til at troe paa Sandheden af hans græsselige Fortælling, men da de ved deres Ankomst til Fabricios Hus fandt enhver Ting saaledes som det altid havde været, og ikke mindste Tegnet paa nogenjombhelst Forvandling, overfaldt han Maleren med grove Skjældsord, som en uforbederlig

Druffenboldt; hvorimod Maleren paa sin Side
 svoer, at han vilde lade sig brænde som en Jæ-
 de eller Kjetter, hvis ikke en eller anden Hel-
 vedes Trold havde foranstaltet det hele Blænd-
 værk, for at have den Fornøilse, at see ham
 gaae fra Forstanden.

De bankede paa Døren, som strax aabne-
 des af Nicen.

Naar, det maa jeg sige, Onkel, sagde Pigen
 saasnart hun fik Die paa Maleren, det kalder jeg
 en kjærlig Vgtemand. Her har J ladet Eders
 Kone ligge i de frygteligste Smerter, lige siden
 Midnat, og kommer nu først hjem Klokken 10
 om Formiddagen, saa rolig og ubekymret som
 om ingen Ting var iveien.

Min kjære Bridget, svarede Maleren, der-
 som Du blot kunde ahne, hvad jeg har lidt
 siden jeg gik hjemme fra for at opsøge Juana
 og min Kones Skriftefader, da vilde Du beklage
 mig i det Jnderste af dit Hjerte.

Men vi maae uden Ophold forlade dette
 Huus, som er blevet et Opholdssted for onde
 Mander og Troldmænd.

Jo, Du er en herlig Fyr at sende i Byen
 raabte hans Kone, der nu havde forenet sig

med de Andre, en chemise, og et Stjært fastet over hendes Skuldre, men hvordan gaar det til at dine Klæder ere ganske tørre, og i hvad Selskab har Du været hele den udslagne Nat? Troe ikke at dine Benners Forbønner kunde hjælpe denne Gang.

Jeg har fuldt og fast bestemt mig til at søge Skilsmisse. Jeg har havt mere end nok for denne Gang af ægteskabelige Glæder; og da jeg ingen synderlig Lyst har til at faae min Sallat krydret igjen med Rottkrudt, vil jeg endnu idag anmode vor Naboe Perez om at opsætte Skilsmisseansøgningen.

Stands Eders Heflighed, Clara, jagde gamle Agras, Eders Mand er saa uskyldig som et Lam i den Brøde som J vil tillægge ham, men en ond Mand maa have besat Eder begge, thi ellers vilde i ikke more Eders Benner med disse evigvarende Stridigheder.

Bedste Kone, jagde Maleren, vær dog saa søielig at laane Dre til hvad jeg har at fortælle Dig om den Knibe, hvori jeg har været, førend Du fremspører saadanne skrækkelige Beskyldninger imod mig.

Nu indlod han sig paa en omstændelig Beskrivelse over sit hele Eventyr, men som kun syntes at forhøje hans Kones paatagne Lidenskabelighed.

Og maa jeg da spørge min gode Monsieur Fabricio, for hvilke Gjanter antager Du os, naar Du troer at kunde binde os en saa flau og haandgribelig Usandhed paa Ermet, at der her har været Dands, Violinspil og Aftenspiisning, hvilken dum Snak.

Al den Musik jeg hørte var min egen Jamren over al min Smerte, og al den Aftensmad jeg har nydt, har været et Stykke Ahabarbar Rod og en Theeskeesfuld Kolik Draaber som Gud være lovet, har helbredet mig; thi dersom jeg skulde have stolet paa din Hjelp og Dpmærksomhed imod mig, din haardhjertede Usling, vilde jeg nu upaatvivleligen have ligget med Liiglagenet over mig.

Kjære Klara, svarede Maleren, jeg sværger ved St. Jerome at jeg ikke har sagt et Ord uden den rene Sandhed.

Dette Huus er blevet til et Opholdssted for Djævelen og alle hans Vasaller, og jeg vil flytte herfra saasnart som muligt.

Hellere vil jeg jove paa Gaden end under mit eget Tag, thi derved vil jeg undgaae den Ubehagelighed at have Satan til Medlogerende.

Onkel har Ret, sagde Bridget; thi jeg er saaledes blevet plaget af de Helvedesaander, som spøge paa mit Bærelse, at jeg har lidt som en Martyr, og er sort og blaa over mit hele Legeme af alle de Puf og Stød de have givet mig.

Men hvorfor har Du aldrig nævnet det før? spurgte Tanten med paatagen Angst.

Fordi jeg tænkte, man vilde paastaae at det Altsammen kun var lutter Indbildninger, og desuden frygtede jeg for at Huset skulde komme i ondt Rygte.

Godt, sagde Senor Agras, nu ville vi ikke tale mere om den Sag. Klara har overstaaet sin Sygdom, Fabricio har ingen Skade taget af sin Nattevandring. Huset ville vi have rensset for de onde Aander, alle Djævlene jaget paa Borten og Spøgelseset nedmanet under Jorden; men lader os imidlertid ikke forglemme at tilbringe en munter Paaskefest til sammen.

Malereus' Kone havde imidlertid intet imod at slutte Fred, men kunde dog ikke undlade at

benytte sig af denne Leilighed til ret at læse sin Mand Terten, for alle hans Udsvævelser, idet hun paastod, at hans vedvarende Udeblivelse fra sit Hjem havde tilskyndet Djævelen at flytte ind i hans Huus, og gjøre ham alle de Spilopper der havde voldet ham saa megen Fortred.

Fabricio lovede Bedring med saa tydelige Tegn paa Fortrydelse, og viste det Hele en saadan Udfærd, at Klara troede at have de utvetydigste Beviser paa, hvor fuldkomment hun havde drevet Gjæt med sin Mand. Hun ansaae det for umuligt at hendes Rivalinder kunde udtænke noget finere Puds, eller udføre det bedre og tvivlede aldeles ikke paa, at hun jo maatte erholde den rige Belønning, som tilfaldt den, der udmærkede sig meest ved Qvindelist.

Den ulykkelige Dame hvem Skjæbnen havde fundet for godt at martre med en saa skinsyg podagrastiff Egteherre, som Senor Agras, blev aldeles ikke modløs, da hun underrettedes om sine Modstanderes heldige Foretagender; og saavel i det Haab at kunne bevirke en Forandring i sin Mand's utaalelige Opførsel imod hende, som og at komme i Besiddelse af Ringen og

Bengepungen, drog hun i Feldten med et let og modigt Hjerte.

Lykken havde fjæiet det saaledes, at hendes Broder, en Munk af Ordenen Francesco de Aris nyligen var ankommet til Madrid, hvor han var bleven ansat som Prior ved Kapuciner-Klosteret. Om denne Omstændighed var Senor Agras ganske uvidende.

Hans Kone havde i nogen Tid i sine Breve til sin Broder, klaget meget over det elendige Liv hun førte, paa Grund af sin Mand's urimelige Skinsyge og sjantede Luner. Hun var endog gaaet saa vidt, at hun havde ladet ham vide, at det var hendes Hensigt at søge om Skilsmisse hvis hendes Tyran ikke vilde forandre sin Opførsel imod hende til det Bedre.

Den værdige Munk havde skrevet flere Breve til Agras, hvori han foreholdt ham hans grusomme Udfærd imod sin Søster; men da denne Mellemkomst fra hans Side intet Gavn stiftede, men tvertimod gjorde den gamle Mand mere rasende og ustyrlig, fandt han det fornødent at tilraade sin Søster at søge Lovens Beskyttelse, dersom hun ikke kunde udfinde nogen anden Maade at bringe ham til Fornuft paa.

En Morgen da Senor Agras var gaaet til en nærliggende Kirke for at høre Messen, sendte Marina Bud efter sin Broder, Prioren, og efter at have fortalt ham, med en Strøm af Taarer, alle de Mishandlinger og uretfærdige Beskyldninger, som hun dagligen maatte drøie af sin Tyran, sagde hun ham, at hvis hun kunde formaae ham til at være hende behjælpelig, havde hun udtænkt et Middel, som hun følte sig overbevist om vilde bevirke en Forandring i hendes Bøddels Udfærd imod hende.

Det var ikke uden mange Indvendinger at den ærlige Kapuciner, der nødigen vilde være et Redskab til at fremme noget som helst Bedragerie, lod sig overtale til at give efter for sin Søsters Ønske; men tilsidst kunde han ei modstaae hiint kraftige Overtalelsesmiddel, en Kvinde's Taarer, og lovede sin Assistance og Medvirkning, især da han i dette Tilfælde ansaae Diemedet for vigtigt nok til at retfærdiggjøre Miblerne.

Da han var kommen hjem i sit Kloster, lod han sammenkalde en Forsamling af Munkene da det forekom ham rigtigst at underkaste Sagen deres Omdømme, hvorpaa det blev een-

stemmigen besluttet, at i et saa medlidenhedsfuldt Føretagende som det at omvende en ond Egtemand, var ethvert Middel tilladeligt, som kunde formodes at befordre det tilsigtede Dødemed.

Ved denne Kjendelse af det lærde Broderskab satte Prioren alle Betænkkeligheder tilside, og vovede at sende sin Søster, ved en af Klosterets Betjente, et Pulver der havde den Virkning, at den, som det blev givet, overfaldtes strax af en dyb dødlignende Svøm, der varede i 6 eller 8 Timer.

Marina modtog Foræringen med Glæde, og blandede det i et Bæger Viin, som hun til Aftensmaden satte for sin Huuskyran, der til hendes store Tilfredshed udtømte det i eneste Drag.

Dugen var endnu ikke taget af Bordet da Senor Agras faldt ned af Stolen, og tilsyneladende saa steendød, at havde Marina og hendes Niece ei været forberedte paa Pulverets Virkning, vilde de have anseet det for uundgaelig nødvendigt at lade Bedemanden falde.

En halv Time efterat de havde faaet Senoren tilfjængs ankom Prioren i en Kareth led-

sjaget af tre Munke. De begave sig Alle til det Bærelse hvor Agras laae, som hensovet i Evigheden, og en af Munkene der efter Priorens Ordre havde medbragt en Sax og en Barbeerkniv, gav sig ifærd med at afflippe og afrage saavel Haaret som Stjægget paa den Sovende, og equipere ham med Kloster Tensuren.

I hvorvel hverken Vand eller Sæbe bortpudsledes ved denne Operation, udførtes den dog med saamegen Hurtighed og Behændighed, at i saa Minutter var Senior Agras Hovedpynt i saa fuldkommen Orden som nogen Kapuciner Munks i hele Christenheden; herpaa iførtes han en Munkeskappe og en Hætte af Franciskaner-Ordenen og efter at hans Kloster-Costume saaledes var complet, toge Munkene ham ved Hoved og Fødder nedlagde ham paa noget Straae i Bunden af Bognen, og kjørte afsted med ham til Klosteret.

Saa snart de vare ankomne der, bragte de ham ned i en af Poenitents Cellerne, og efter at have klædt ham af lagde de ham i en Seng og ved Siden af paa en Stol hele hans Munkehabit, og forlode ham derpaa indtil Pulverets Pressen. Aprilkvartal.

Birkning vilde ophøre. Senor Agras havde sovnet i to Timer og vedblev i sin lethargiske Tilstand endnu to andre, da Midnatsklokkerne begyndte at lyde til Morgenbønnen, og saasnart der var standset med Ringningen gik en af Munkene rundt til alle Cellerne med en Matracca, for at vække dem der endnu maatte sove. En Matracca er en Slags Trækølle, udhulet i hver af dens fire Sider, og beslaaet med store Jernsøm; den gjør en saa frygtelig Støi naar man slaaer med den paa Døren til Cellerne, at Enhver der hører den for første Gang gjen-nembæves af en næsten rædselsfuld Følelse.

Ikke saasnart havde Matraccasens buldrende Lyd hilset paa Fader Agras Drethinder, før han foer op i et Anfald af fortvivlet Bestyrtelse.

Du barmhjertige Gud! Du Naadens Fader! I alle Helgenes Navn hvad er der da paa Færde? skreg han med mat og næsten kvalt Stemme; er det Husene der styrte sammen, eller skal vi Alle opsluges af Jordstjælv?

Men efter forgjæves at have følt sig om efter sin Kone, foer det som et Lyn igjennem hans mistænkelige Sjæl, at hun var løbet bort fra ham.

Hvor er Du, ugudelige og forræderiske Kvinde? Forladt min Seng ved Nattetider, i Mørke; men jeg skal vide at hævne mig.

Gnez, bring mig mine Klæder, bring mig mit Sværd, at jeg i din Frues svigagtige Blod kan afvætte denne Plet paa min Ære.

Han begyndte nu at lede efter sine Klæder istedetfor hvilke han fandt Kapuciner Dragten, som han strax ved dens grove Bonitet kunde kjende ikke var den Dragt han var vant til at bære; og nu bemærkede han at Sengen hvorpaa han havde hvilet ogsaa forekom ham ganske fremmed.

Bed at famle omkring langs med Murene fandt han omsider en Dør, hvilken det efter flere Forsøg lykkedes ham at aabne; den førte ud til Klosterets store Sovegemak, der var oplyst af en Lampe som hang ned fra Loftet i en Jernkjæde, og hans Forbauselse forøgedes betydeligen, da han saae en Mængde Døre, lig den, til den Celle han just var kommen ud fra anbragte i regelmæssig Afstand fra hverandre, rundt om denne tilsyneladende fortryllede Hal.

Han vendte tilbage til sin Hule og bragte sine Klæder ud, som han ved Lampens Skin

opdagede til sin store Forundring at være en Franciscaner Munks hele Equipering.

Bevare mig Gud! raabte han, hvad vil alt dette sige? Jeg faldt jo i Søvn i mit eget Huus efter Aftensmaden, og hvorledes kan jeg da være kommet her, og finde en Munkedragt ved Siden af min Seng istedetfor min egen.

Jeg skulde dog vel aldrig troe, at min Kone har faaet mig indespærret i et Galehuus, thi dette Sted tykkes mig har noget tilfældeds med et saadant.

Maaskee den forbandede Skinsyge har berøvet mig min Forstand, og dette er mit første lyse Dieblif. Det er meget sandsynligt; thi det sidste jeg kan erindre var, at jeg sad ved Aftensbordet med min Kone. Ja vist, saaledes maa det være; thi jeg har ofte hørt fortælle at det første man foretager sig med Patienter i Huse af den Art, er at afraage dem Skjægget, og min Kind er saa glat som min Haand; ei heller have de ladet det heroe ved det, thi jeg finder at de have berøvet mig hvert Haar paa mit Hovet.

Imedens han i det bare Linned stod fordybet i disse Betragtninger, kom en Munk med

et tændt Lys i Haanden ind i hans Celle. Jh Pater Ambrosius, sagde denne, har J da ei i Sinde at begive Eder til Morgenbønnen, siden J endnu hverken har offret eller klædt Eder paa?

Senor Agras, med hvis Taalmodighed det nu var forbi, svarede med Hestighed:

Hvad er det for en Pater Ambrosius J staaer der og snakker om? Hvad kommer Eders Morgenbønner mig ved? Og efter en lille Pause vedblev han: Da jeg formoder at J er en Behoer af dette Galehospital, tør jeg ikke anmode Eder om at udrette et Grinde for mig; thi ellers vilde jeg have bedet Eder om at gaae til Doctoren, og sige ham at jeg nu ganske har faaet min Forstand igjen, og at man ei længer behøver at holde mig indespærret.

J er i et forunderligt Humeur, gjensvarede Munken; men J gjorde bedre i at klæde Eder paa, og ikke staae her og faae Eders Hellsot af Forkjølelse. Behag ogsaa at erindre at Bønnen er begyndt, og at Prioren ikke er den Mand der taaler at man ustraffet driver Gjæf med ham. Efterat have sagt disse Ord forlod Munken Bærsket, hvor Agras forblev tilbage i den

ængsteligste og uroligste Tilstand af Verden. Hvad, raabte han i et Anfald af næsten dandvittigt Kaserie, er jeg Pater Ambrosius! er jeg en Munk! skal jeg gaae til Morgensbøn! jeg som enten er eller idetmindste burde være iseng hos min Kone.

Han stod i nogen Tid som naglet til Gulvet, indsvøbt i Sengetæppet, for at beskytte sig imod den bidende Kulde, thi han vilde ligesaa gjerne have rørt ved en giftig Slange, som ved Munkeskappen og Hætten, da en anden Munk traadte ind i Cellen.

Broder Ambrosius, sagde Munken, Kirkens Vicarius har sendt mig hid, for at erfare af hvilken Grund I ikke er tilstede ved Morgensbønnen. Den er næsten forbi, og erindrer I ikke at det er Eders Tour at føre Choret an i denne Age?

Naa, saa staae mig bie, alle I Helgene, sagde den nystøbte Munk; thi jeg mærker tydeligen at jeg er fordømt til at være Pater Ambrosius enten jeg vil eller ikke.

Om I, min gode Ven, er en Munk eller en Vandvittig, kan jeg ei bestemme, men at jeg finder mig i en Daareliste, derom kan ei

længer være nogen Tvivl. Men hvordan det end er saa vær dog saa barmhjertig at sig mig, hvo der har berøvet mig min Kone, mit Huus, mit Haar og mit Skjæg? Hvilken Skurk af en Troldmand der saaledes har bragt Jammer og Fortvivlelse over mig?

Hvad skal denne sælsomme Udfærd betyde, Pater Ambrosius, og hvilket ydmygt og artig Svar er ikke det J der beder mig bringe vor Vicarius, sagde Munken.

Det lader til som J har godt vidst at benytte Tiden ved Gildet igaar Aftes, thi St. Tracis forlade mig, men det forekommer mig, som J er langt fra at være ædru endnu. Kom skynd Eder at komme i Klæderne, og saasom J er perialiseret er det ikke mere end min Pligt at hjælpe Eder.

Da han havde sagt dette, trak han i en Haandevending Rappen over Agras Skuldre, men da han forsøgte at sætte ham Hætten over Hovedet, der var noget snæver, fattede Senoren den Mistanke, at hans tjenstfærdige Collega vilde quæle ham, hvorpaa han slog ham til Jorden, og idet han med en brølende Stemme udraabte Forbandelser over alle Djævl, Trold-

mænd og Herremestere, styrtede han ud af Cellen og løb langs med Sovegemakket, lig en Hjort forfulgt af Jægere.

Prioren og de øvrige Klosterets Munk, som fra Galleriet havde været Vidne til denne Scene, havde nær fordærvet den hele Spøg ved en utidig Latter, men de søgte at standse denne saa godt som de kunde, og kom ham imøde i høitidelig Procession og med tændte Fakler.

Hvad er dette for en rebellisk Opsørsel, Vater Ambrosius, spurgte Prioren med et mørkt Ansyn og en Tordenstemme. Hvorledes tør Du vanhellige vor hellige Orden ved at lægge voldsom Haand paa en af Guds Tjenere. Det var Dig ikke nok at Du forsømte Morgenbønnen, Du maatte endog paa det skrækkeligste synde imod Kirke Disciplinen, og udsætte Dig for at blive lysset i Ban. Knæl slug her paa Stedet i ydmyg Anger, og jeg haaber ved corporlig Kevselse at helbrede Dig for denne usædvanlige Letsindighed.

Jeg knæle i ydmyg Anger, og hvi og for hvem skal jeg ydmyge mig. Jeg gad nok vidst hvem J er? Biig fra mig i Djæble, i Troldmænd, jeg gjør Korsets Tegns imod Jer, og da

haver J ingen Magt over nogen Christensjæl. Han vilde have sagt en Deel mere, men han blev pludselig afbrudt af to kraftige Munte, der hver paa sin Side af ham tog ham fat ved Kraven.

Denne Munt er bleven gal, sagde Prioren men tilbørlig Straf vil give ham hans Forstand tilbage, og strax beværtedes hans Skuldre med et Dusin drøie Slag, der bleve ham tildeelte af en haandfast, stærk Kapuciner Munt.

Stakkels Agras brølte i høien Skye, og anraabte sine Forsølgere om Naade og Barmhertighed. Men hvad er da min Brøde, skreg han, at jeg kan fortjene en saa grusom Medfart; det kan dog aldrig være nogen Synd at jeg er jaloux paa min Kone, jaafremt jeg aldrig har givet hende Narjag til at være jaloux paa mig. Dersom J ere Munte, saa sværger jeg ved Gud, at jeg aldrig har haanet eller bedraget Kirken, og hvis J ere Djævre, som jeg nok formoder J maa være, saa veed jeg ikke, hvad Ret J har til saaledes at hudflette mig.

Hvad! svarede Prioren, har Eders Galsskab ei forladt Eder endnu, men vi skal see hvem af os der først bliver kjed af denne Spøg.

Jeg er kjed af den for længe siden, høist ærværdige Fader, sagde den ulykkelige Agras, hav Medlidenhed med mig, jeg besværges Eder.

Vil Du da opføre Dig som det sig hør og hør, spurgte Prioren, og angre?

Jeg angre af min Sjæls Jnderste, svarede Agras, men hvad det er jeg skal angre, det veed jeg rigtignok ikke.

Naa, det er en egen Maade at vise sig bodsfærdig paa, men jeg skal vide at tugte Dig, din oprørste Synder, sagde Prioren, og herpaa gav han Agras nogle saa dygtige Nap med sin Embedsstav, at denne ikke betænkte sig et Dieblif paa at kaste sig ned for Fødderne af sin Blageaand, og erklærede at han gjerne vilde tilstaae at han var den nedrigste Hund og den største Synder paa den hele vide Jord, dersom man blot vilde være lidt menneskelig imod ham.

Veed Du da altsaa nu at Du er en Munk? spurgte Prioren.

Ja visseligen jeg erkjender jeg er en Munk, svarede Agras.

Dg tør jeg spørge Dig, til hvilken Orden hører Du? spurgte Prioren.

Til hvilkensomhelst J behager, svarede Agras, jeg skulde intet have imod at tilhøre Stortyrken hvis det var Eder behageligt.

Saa vil Du da være ydmyg lydig og iagttagende dine Pligters Opfyldelse med største Nøjsagtighed, og erindre, at dit Navn er Pater Ambrosius.

Jeg vil være Pater Ambrosius, hellige Fæder, eller enhver Anden, som det maatte behage Eder at omdøbe mig til.

Kys da Fødderne paa den agtværdige Munk vedblev Prioren, og derpaa maa Du i al Ydmyghed takke hele det gudelige Broderskab for naadig Straf.

Jeg vil kysse ethvert Sted J beder mig, svarede Agras, og jeg takker Eder Alle, hellige Brødre, med rørt Hjerte, for al den Kjærlighed og Omhu J have viist imod mig.

Ved denne dybe Underdanighed havde Munkene nær forraadt sig ved at bryde ud i Latter, men Prioren standsede dem snart ved at tiltale dem saaledes:

Hvad, jeg troer ved Gud at J leer over en Medbroders Bildfarelse. Græde burde J over at en Munk, der i mere end 15 Aar har

viist en exemplarisk Dpførsel i dette Kloster, skulde paa saa vanærende en Maade have forglemt sig selv og sine Pligter.

Været Munk i 15 Aar, sagde Agras ved sig selv, dette overgaaer langt alle Merlins og Feen Morganas Trolddomskunster; thi hvis jeg nogensinde har været Munk, saa veed jeg hverken naar, hvor, eller hvorledes Sligt har fundet Sted.

Følg os nu til Choret, sagde Prioren.

Fater Ambrosius adlød, og da han omtrent var ligesaa godt bekendt med Psalmesangen som med det arabiske Tungemaal, førte han Choret an, paa en saa ny og egen Maade, at Prioren for at undgaae den forfærdeligste Confusion, maatte lade som han antog, at vor Musikers mangfoldige Bommerter hidrørte fra Ringeagt imod Tilhørerne, og befalede derfor at Fater Ambrosius i otte Dage skulde indespærres i sin Celle, i hvilken Tid han ingen anden Føde maatte nyde end Brød og Vand, for at han desbedre kunde lære at kjende hvilken gudsforgaaende Synder han var.

Da hans Straffetid var udløbet, blev ham befalet af Prioren, at ledsage en af Klosterets

Munke paa en Tiggerexpedition, en Skif, der iagttoges af alle Madrids Klostere hver Løverdags.

Efterat Senor Agras, der paa engang var særdeles lærvillig, var bleven forsynet med en Tiggerpose, begav han sig paa sin Vandring, uden at gjøre mindste Indvending, og blev med Billie af sin Ledfager ført ind i den Gade hvor han havde boet i saa mange Aar, og da han gjenkjendte sit eget Huus, mumlede han ved sig selv!

Du Naadens Gud! men er jeg da ei længer Marinas Maud? der kan jo ingen Tvivl være om dette Factum, og jeg kan dog for Djæveln ei begribe hvorledes jeg er kommet til denne skaldede Jsse, og denne forbandede Munkhabit! Ih! see der er jo min dyrebare Kone, og hurtigen smuttede han bort fra sin Ledfager, løb ind i Huset, og mødende sin Kone i den store Sal, faldt han hende om Halsen, udraabende:

Min elskede Marina, alle de Lidelser jeg har gjennemgaaet, har sikkert været en Himlens Straf for min lumpue og ufordragelige Opsørjel imod Dig. Man har imod min Billie gjort mig til Munk, uden at jeg veed hvorfor eller

hvorledes. Men nu, mine værdige Brødre, maae I faae en Anden til at indsamle Almisse for Jer, thi mig faaer I ikke let fat paa igjen.

Hvilken dumbristig Uforstammethed, skreeg Marina, hjælp! hjælp! for Himlens Skyld kommer mig til hjælp, og befrie mig for denne Munks uanstændige Paatrængenhed.

Bed at høre disse Ord, som Marina udfreeg af fuld Hals, løb Munken, som Agras var smuttet fra, ind i Huset, fulgt af nogle af Nabolaugets Beboere, som da de umuligen kunde gjenkjende deres gamle Ven i hans nuværende Forklædning, uden videre kastede ham hovedfuls ud paa Gaden.

De vilde endnu have gaact langt videre, hvis ikke hans Kammerat havde lagt sig derimellem, og forsikret dem, at Forbryderen var en stakkels vanvittig Munk fra Klosteret St. Francesco de Ais, og hvis Galsskab bestod deri, at han troede sig gift, og at ethvert Fruentimmer han saae var hans Kone.

Den ulykkelige Agras maatte derpaa tilbage til Klosteret, hvor han igjen for sin usømmelige Udfærd blev indespærret i adskillige Uger paa særdeles mager Kost.

Efter denne Tids Forløb begyndte hans Haar og Skjæg igjen at vore. Nogle Dage efterat Haarene havde erholdt deres forrige Længde, og han sad i sin Celle hensunken i dybe Betragtninger over Fortiden og Nutiden, hørte han følgende Ord, fremsagt med en sagte og klagende Røst, lyde i hans Øre:

Agas, din Kone, Marina, som Du evindeligt plager med dine dumme og absurde Beskyldninger, er aldeles uskyldig i den Mængde af Forbrydelser Du har villet paabyrde hende.

Alle de Ulykker, der nyligen have rammet Dig, maa Du ansee som en Straf af Forsynet for din naragtige Skinsyge imod din Kone. Lad dette være Dig en Advarsel i Fremtiden, og hvis Du erholder Tilladelse til at vende hjem igjen, da vogt Dig for, hvorledes Du behandler din forurettede Ægtefælle, at Du ikke paadrager Dig en langt større Straf end den Du allerede har udstaaet.

Denne Formaning frembragte den forønskede Virkning paa Deliquenten, thi foldende sine Hænder kastede han sig paa Knæe og tiltalte sin usynlige Raadgiver som følger:

Belsignede Drakel, hvad enten Du hører hjemme i Himlen eller paa Jorden, saa vær mig behjælpelig til at undslippe udaf denne Helvedes Hule, og jeg vil ikke allene love Dig at udføre enhver Ting, Du fordrer af mig, men jeg skal ogsaa ganske forandre min Adfærd imod min Kone, og aldrig overlade mig til mindste Klage imod hende, uden at jeg har den høieste Marsag dertil, hvilket, tilføiede han med sagte Stemme, det ikke vil vare længe før hun vil give mig.

Netop nu traadte en af Broderskabet ind i Cellen med en Anretning, der var langt mere velsmagende end alle de øvrige Retter, han havde erholdt under sin lange Prøvetid, og efter at han i Smug havde forsynet ham med en Flaske fortræffelig Viin, hvori var iudblandet en stærk Dosis Opium, forlod han ham for at han kunde fordøje sin Aftensmad i god Mag.

(Sluttes.)

De lystige Koner i Madrid.

(En spansk Fortælling af Mgbb.)

(Sluttet.)

Sovedrikken viste sig snart virksom; han faldt i en dyb Søvn, og nu skyndte de værdige Fædre sig med at ordne hans Haar og Stjæg saaledes som det var før hans Forvandling.

Herpaa afdroge de ham hans Munkedragt lode ham omhyggeligen transportere hjem til hans eget Huus, lagde ham tilfængs, og efterat have lagt hans verdslige Klædningsstykker paa en Stol ved Siden af ham, begave Munkene sig bort.

Han vaagnebe ikke før meget sild den næste Dags Morgen, og overraskedes ikke lidet ved at hvile paa et langt blødere Leie end han var

vant til i flere Uger; men hans Forundring vakktes paa det høieste, da han ved at udstrække sin Arm, fandt sin længe søvne og inderligt elskede Kone hvilende trygt i Søvnens Arme ved hans Side.

Han ængstedes først af en bange Ahnelse om at det var en eller anden ond Aand, der havde paataget sig hans Kones Stikkelse, for at friste ham til at synde paa ny imod Kirkesdisciplinen, og begyndte derfor skyndsomt at opsamle en Mængde Bønneformularer.

Marina lod nu som om hun vaagnede, og raabte ligesom halv i Søvn:

Hvad i Himlens Navn er det dog nu, Du skjænder for, skal jeg da uafslædig være et Offer for din Brutalitet og Knarvorenhed?

Og hvem er Du, som gjør mig dette Spørgsmaal? gjensvarede Agras med skjælvende Stemme.

Hvem jeg er! Ih hvem skulde jeg vel være dit gamle Tosskehoved, uden din elskende Kone, din lydige Slavinde, Marina?

Men hvorledes, vedblev han, er Du kommen her ind i Klosteret? hvis Prioeren fik det at vide vilde Du uundgaaelig blive lyst i Band, og udjaget af den katholske Kirkes Stjød, og

jeg vilde blive saaledes gjennempryglet, at det ikke vilde være Gud tilbage paa min hele Krop.

Hvad er det for et Kloster, og hvad er det for en Prior Du snakker om, jeg troer Du raser, din gamle Nar.

Hvad for noget, sagde Agras, idet han gneed sine Dine, har jeg da ikke været Munk i over femten Aar.

Jeg forstaaer mig ikke paa al din Passiar, sagde Marina, men hvis Du er vaagen, som jeg dog næppe kan troe, og Du ikke er tilfands at spise baade til Middag og Aften paa en og samme Tid, saa gjør Du vidst bedst i strax at staae op.

Næsten berøvet Fornuftens Brug over den Mængde af Billeder og Grindringer, der fremstillede sig for hans Indbildningskraft, vilde Senoren igjen have draget i Tvivl, hvad han hørte med egne Dren og saae med egne Dine, hvis han ikke ved at stryge sig om Hagen havde følt et Skjæg saa tykt og busket som nogen Spanier kunde ønske sig det.

Nu stod han op, og aabnede Vinduesskoderne, saae at han virkelig igjen var i sit eget Bærelse og at ethvert Spor af hans forrige

Klosterliv ganske var forsvundet. Hans daglige Klæder, der laae ved Siden af Sengen, vare de samme som han havde baaret da han havde været beskæftiget i sine verdslige Anliggender, og ved at see sig i Speilet opdagede han, at hans Ansigt var ganske det samme, som før han blev optagen i den hellige Orden.

Nu begyndte han at forse sig i dybeste Andagt og Taknemmelighed, i den fulde Troe, at den Tilstand hvori han nu befandt sig, var Opfyldelsen af det Løfte, der var blevet ham givet af hans usynlige Gjæst i Cellen.

Til Svar paa hans Kones Spørgsmaal, fortalte han Alt hvad der var vedefaret ham med det meest alvorlige Ansigt af Verden, og sluttede med at han formodede at det Hele maatte være en Drøm, hvorved det var bleven ham paalagt, at vise en mere kjærlig og søm Opførsel imod hans Kone, end han hidindtil havde gjort.

Hun søgte naturligviis ikke at lede ham ud af hans Bildfarelse, men lovede at lade læse 9 Messer til den hellige Jomfru, dersom det maatte behage Gud at omvende hendes Egtesfælle, og lære ham noget af den Eftergivenhed

for hans Kones Onsker, som i det Hele taget karakteriserer de spanske Egtemænd.

Da Agras nu var ganske overbevist om at Sagen forholdt sig saaledes som han formodede, bad han sin Kone tusinde Gange om Tilgivelse fordi han saa ofte havde mishandlet hende, og lovede at han i Fremtiden vilde lade hende have sin frie Villie, og ikke bebreide hende nogen Brøde, med mindre han med egne Dine havde seet hende gjøre sig skyldig deri, og til Beviis herpaa skulde det være hende tilladt at besøge hvem hun vilde, uden at hun havde nødig at frygte for, naar hun kom hjem at skulle plages med at aflægge Regnskab for, hvorledes hun havde anvendt Tiden i sin Fraværelse.

Det første Brug Marina gjorde af dette carte-blanche, var at begive sig til sine Veninder, der vare i den meest spændte Forventning for at erfare Bestaffenheden og Udfaldet af det Puds hun havde spillet sin Mand, for derefter at kunne dømme, hvor store hendes Fordringer paa Ringen kunde være.

Efterat have fortalt alle de Omstændigheder hvorved hun saameget var bleven forsinket i Opnaaelsen af sit Viemed, gif de alle Tre til Grev

de Caprecas Bolig, og efterat have givet ham en nøiagtig Beretning om alle de Midler, de havde anvendt, og hvorved det var lykkedes dem at helbrede deres Mænd for saadanne Laster som Gjerrighed, Drukkenskab og Skinsyge, tiltalede han dem med disse Ord:

Mine smukke Damer, den Diamant som de har fundet paa Festdagen St. Blas, og som var Aarsag til et saa virksomt Brug af deres sjeldne Opfindelsesevner, tabte jeg nogle faae Dieblikke før den blev funden af dem.

Dens Værdie er to hundrede Pistoler, og jeg troer at jeg har lovet at tilføie endnu et Hundrede. Men da det nu vilde falde mig meget vanskeligt, om ikke umuligt at dømme imellem tre Damer af saa megen Skarpsind og Vid, ikke at tale om det Besværlige i at gjøre nogen Forskjel der, hvor alt er fortræffeligt, maa jeg bede dem dele Indholdet af denne Pung og maae de være forvissede om, at jeg aldrig har gjort nogen Foræring, der har forskaffet mig saa megen Glæde som denne.

Efterat have bevidnet Grevens deres inderlige Taksigelse for hans Godhed og vise Kjendelse, begave „de lystige Koner fra Madrid“ sig

hver til sit Hjem, i den faste Beslutning at gjemme den kostbare Gave, de paa en saa forunderlig Maade havde erholdt til eget Brug og Fordeel, naar deres sarsindede Egtemand maatte nægte dem en eller anden Ting, de havde Lyst til at anskaffe sig. Ei heller var denne Bengegave deres eneste Belønning.

Da Huushovmesteren besad Formue nok til at leve uafhængig af sine Forretninger forlod han Grandens Tjeneste, og købte sig (naturligviis for sin forrige Herres Benge) en smuk Villa, og tilbragte de øvrige af sine Dage i Ro og Mag; Maleren blev til en ædruelig Mand og affvoer alt Bekjendtskab med sine forrige Drikkebrødre; og Senor Agras blev saa fuldkommen helbredet for sin Skinsyge, at Marina kunde see og tale med hvem hun vilde, uden at det gav ham mindste Uergrelse.

Saaledes aflagde de tre Damer Beviis paa at de nøie kjendte Betydningen af det gamle Ordsprog: „Bærer lystige og vise, hvis I ville være lykkelige.“

Mellem Isquimoer.

Stizze fra C. F. Halls Ophold i Grønland,
oversat ved K.

Et slaaende Beviis paa, hvad mandig Energie og Udholdenhed, selv under de vanskeligste Forhold formaaer, seer vi i C. F. Halls Eventyr og Forskninger paa hans Reise i de arktiske Regioner.

Begeistret af den Ide, at det kunde lykkes ham, at løse en hidtil ufuldendt Opgave, og indhente tilforladelige Efterretninger om den forulykkede Franklin-Expedition, gjorde han sig bekendt med Alt, hvad der var skrevet og offentliggjort i den Retning, og da Beslutningen stod fast hos ham, opgav han sin hidtil havde Beskæftigelse og benyttede den første Leilighed som tilbød sig, for at tiltræde Reisen til Nordens Eisfjelde.

Mægtige Hindringer mødte ham ved Udførelsen af hans Foretagende, deels paa Grund af utilstrækkelige pecuniære Hjælpemidler, deels paa Grund af mangelfulde Erfaringer tilføes; han blev derfor saa meget gladere, da der blev gjort ham et venligt Tilbud fra de Herrer Williams & Haven i London om at gjøre Rejsen paa et af deres Hvalfangere „George Henry,“ og uden at spille Tid gjorde han sig klar. Hans Udrustning tog ikke lang Tid. — En Baad, nogle faae Bøger, endogsaa uden de nødvendige Instrumenter, tvende Baaklædninger, et tarveligt Forraad af Fødevarer og nogle Skydematerialier, var omtrent Totalsummen af vor Helts Udrustning, og med det agtede han at udforske Nordens Eisregioner.

Regner man hertil Mangelen paa enhver Erfaring tilføes, fuldstændig Ukjendskab med Søvæsenet og Astronomien, saa kunde hans Forehavende næsten synes dumdriftigt.

Dog Intet formaaede at rokke Halls driftige Beslutning. Hans mangelfulde Udrustning syntes ikke at være ham nogen Hindring og han haabede hurtigt at erhverve sig de vi-

den skabelige Kundskaber, som han manglede og det skete ogsaa.

Paa en klar Maadag i Maret 1860 forlod han den amerikanske Kyst, og endstjøndt han blev hjemstøgt af mange Besværigheder paa den uvante Reise, lykkedes det ham dog ved utrættelig Iver under Overfarten til Grønland, at samle Fragmenter til de Kundskaber, der skulde danne Grundlaget for hans senere mere videnskabelige Indsigt.

En Grundføetning ledede ham fra Begyndelsen af Reisen og saalænge den varede.

Det var ham mindre om at gjøre at give sine Forskninger et videnskabeligt Præg, det var langt mere hans Opgave saa meget som muligt at forskaffe sig nøie Kundskab om Befolkningens Culturtilstand i de arktiske Regioner.

Han lod ingen Leilighed ubenyttet, naar han kunde gjøre sig bekendt med de nordlige Polaregnes vilde, men forunderlige Natur, og saaledes udførte han en Dag den længe nærede Plan at aflægge et Besøg paa et af de mange Iisbjerger, som de under Reisen vare stødt paa. En lille Baad fra Skibet bragte ham til Stedet, og han beredte sig strax til at bestige

Fisbjerg. Ved dette dristige Foretagende be-
 fandt han sig næsten ene, og kun en ganske kort
 Tid havde han Leilighed til at benytte en Tolk.
 En Esquimo, som Aaret forud var kommen til
 de forenede Stater og nu vendte tilbage til sit
 eget vilde Hjem var hans eneste Ledfager.

Denne Mand, hvis Navn var Kudlago var
 en af Nordens dristigste Jægere.

Ved sit venlige Væsen og sine naturlige
 gode Anlæg var han meget elsket af næsten alle
 Hvalfiskefangere.

Hall benyttede denne Mand som Tolk, men
 uheldeligviis døde han altfor tidligt. Nørende
 er den Beretning om hans Død, som Hall gi-
 ver i sin Journal, og høist interressant er den
 ved det Indblik man faaer i det dybsindige Ge-
 myt, der rørte sig hos denne Søn af det raae
 Norden. Hvorledes den flygtende Sjæls sidste
 Suk gjælder Ønsket om at see Hustru og Børn
 i deres snebedækkede Hjem, hans inderlige Læng-
 sel efter kun een Gang at nærme sig de frozne
 Masser, som synes Uvedkommende saa frygte-
 lige, men ere ham saa dyrebare.

Alt dette er skildret simpelt men gribende,
 sandt og hjerteligt.

Saa kommer den sidste Scene, da den stakkels Esquimoes jordiske Levninger sænkes i Havets Dyb, og den gjør et lignende Indtryk.

Ikke langt fra Stedet, hvor Kudlago blev begravet opdagede Hall en kjæmpestor Jispyramide, som han indviede til Erindring om sin Vedsager og kaldte den „Kudlago Monument.“

Snart fængsler nye Gjenstande og nye Syner den Rejsende.

Et Par Dagsreiser til Grønlands majestætiske Bjerger med deres evig sneebedækkede Toppe ligge for ham.

Skibet nærmer sig Havn, og nysgjerrige tobenede Dyr i smaa Baade komme flydende hen imod Barken, for at bringe den i Havn. De komme ombord, de tale et civiliseret Sprog og vise en saadan Properhed i Paaklædningen og Anstændighed i Manerer, at vore Rejsende blive i høi Grad forbausede, men snart bliver Alt klart for dem.

Det er grønlandiske Esquimoer, men Under-saatter af Danmark, de ere Kristne og udøve menneskekjærlig Indflydelse paa disse Regioners indspøtte Stammer. De ere muntre, fornøiede og nøisomme, fulde af hjerteligt Venstabs og

Hengivenhed for hinanden, og gjæstfrie imod Fremmede. Dette havde vor Reiserende netop Leilighed til at lære at kjende.

Der var, skriver han, ingen Ende paa deres forekommende Høflighed og godmodige smaa Opmærksomheder imod os, fra den Høieste til den Laveste, fra den hvide Mand i sin officielle Stilling til den mørkfarvede Esquimoer i sin mere underordnede.

Mange Gange var der Leilighed for Hall til at lære disse Folks Sæder og Skikke at kjende og meget eiendommeligt beretter han ogsaa om deres overordentlige legemlige Behændighed og Duelighed.

Opholdet i Holsteinborg, saaledes hed Stedet, hvor de lagde til, benyttede Hall ret til at see sig om, og den venlige Gouverneur Hr. Elberg ydede ham hertil al mulig Understøttelse, ligesom han ogsaa indbød ham i sit Huus, her var den modige Reiserende en velset Gjæst, og Alle kappedes der om at vise ham al mulig Opmærksomhed.

Ogsaa Beboerne af Holsteinborg stode ikke tilbage i at vise ham Gjæstfrihed. Han aflagde Besøg hos dem, og til Gjengjæld foranstaltede

han Forlystelser ombord, hvortil de Indfødte og Esquimoerne bleve indbudne.

Livlige originale og groteske Dandse udførtes, og sjelden har Høinordens Søn og den civiliserede Nation saa venstabelig rakt hinanden Haanden, som ved denne Leilighed.

En stor Festdag fortjener i Særdeleshed at blive omtalt. Det er den Dag paa hvilken Kongen af Danmark, ifølge gammel Skik, aarlig sender Foræringer til Folket; paa denne Dag glemme Alle deres Savn og Sorger, den gladeste og meest ublandede Lystighed hersker mellem Store og Smaa, Unge og Gamle, og hver ny Fornøielse, som man kan finde paa, hilses med Glæde.

Et Træk ved denne, som ved enhver anden Festlighed er værd at bemærke.

Aldrig opdager man Spor af Druktenskab eller Uædelighed; Salg af Brændeviin er forbuden, og saa stor er Grønlandernes Dyds- og Sædelighedsfølelse, at en Overtrædelse af Loven, vilde have Udelukkelse fra det offentlige Liv tilfølg.

Det strenge Forbud for Hvalfislefangere og fremmede Skibe, ikke at søge Havn ved Grøn-

land, uden i høieste Nødtilfælde, maae vel meget have bidraget til, at vedligeholde denne Sødernes Reuehed.

Efter et Ophold af fjorten Dage i Holsteinborg, under hvilket en hæstig Storm havde forarsaget Skib og Mandskab megen Besvær, og efter en hjertelig Afsted fra den brave Befolkning, styrede vore Reisende videre imod Vest hen til Davids-Havtungen, hvor der var en viid Mark for Beskjæftigelse og Eventyr.

Dage forløb, Storm, fugtig Laage, skarp Kulde og Modvind forhalede Reisen. Var det i saa Timer godt Veir og gunstig Vind, saa fulgte lange Dage med vedholdende Storm, som enten drev dem tilbage, eller thyk Laage som gjorde det farligt at nærme sig Kysten, eller Blikstille som holdt dem paa et Sted.

Undertiden fik man dog nogen Erstatning for denne Langsomhed i Reisen, naar Veiret var klart og smukt saa viste der sig i Vandet og Luften Natursyn, hvis Storartethed overgaaer enhver Forestilling, snart seer man uhyre Jispyramider med tusindfoldige mystiske Omrids, i hvilke uendelig pragtfulde, skinnende

Bresjen. Aprilkvartal.

Straaler brydes og hvis forunderlige rene Farvepragt henrykker Diet; snart seer man mindre Bjerge, der ved Trylleslag synes formede til prægtig dannede Krystallandskaber, Byer og Slotte.

De meest fantastiske Skikkelser fremtræde i disse Jismasser, saaledes var blandt andet en Klippe omgivet med Arabesker i maurisk Stil og et bredt, brogetfarvet og rigt forziret Belte omslutede det Hele, en anden havde Formen af en gothisk Kathedralkirke.

Maanen viser sig ofte naar den staar op, i et saa forunderligt Lys, at man neppe kjender den.

Atter kom kjedelige Dage; haardnaffet Modvind sagtede den dristige Reisendes Fart; hans Rastløshed drev ham stedse frem til det ukjendte Maal, men saa kom atter herlige Dage som han skildrede med søvnerisk Henrykkelse, Dage paa hvilke Naturen udfolder sine rige Skatte, og paa hvilke Sjælen selv i disse evige Jisregioner maae erkjende den guddommelige Skabnings Storhed. Ja selv i den vildtarmende Storm, naar den begynder Kampen med det oprørte Hav, og det gigantiske Jisbjerg i sin

spørgelsesagtige Opstigen og Nedsynken, synes at vilde opføre en vild Heredands med de imellem hinanden svævende Taage- og Sneestyer, selv deri ligger en ganske ubeskrivelig Tiltrækning.

Endelig nærmer Skibet sig en Bugt, som er Capitainen bekendt, og der kastes Anker. Hall stiger igjen i Land for at recognoscere.

En vild Region af Bjergkløfter og ufrugtbare Stepper vises. Senere antager Billedet et venligere Præg, hist og her afverle smaa Søer med Vandfald, Fiskhuler med Grotter af det klareste Krystal trylle hans Blik og medens han vandrer Skridt for Skridt videre, seer han den mægtige Natur igjen forstyrre de colosale Bærter som Frostens har frembragt; han seer mægtige Klipper styrte sammen i Ruiner.

Lalrige smaa Blomster stikke Hovedet ud af de sneebedækkede Senge, en fortvarig Luxus i dette kolde Klimas flygtige Sommer. Ved hans Fod ligger Bugten med den stille Indsø, som Skibet let og rolig glider hen over. Snart derpaa befindende vore Rejsende sig i en ny Egn og een eller to Dage senere finder han Veilighed til at besøge den Forbiste Bugt.

Som tidligere sagt var Hall alene ved sine Forskninger henviist til sin Baad; uheldigviis var denne næsten strax ved Reifens Begyndelse bleven læt og Redningsbaaden var gaaet tabt; denne uheldige Skjæbne gjorde ham hans oprindelige Plan næsten umulig, og han besluttede derfor at opbyde al sin Energie for de omhyggeligste Efterforskninger af Forholdene paa de forstjellige Steder.

I denne Beslutning blev han bestyrket ved visse Underretninger, han fik af Esquimoer, som i Mængde besøgte Skibet. Hvor eiendommeligt dette Folk end er i deres Ydre og Klædedragt, saa er det dog udenfor al Tvivl, at de langt overgaaer de Begreber, man har om dem. De besidder en mærkværdig Intelligents og et livligt Temperament, dertil ere de ærlige og godmodige, og det er umuligt andet end at staae paa en venstabelig Fod med dem.

Det kan ikke være vor Opgave at følge den modige Forster paa alle hans farefulde Reie; nok er det, at han i Virkeligheden har oplevet alle de Hændelser han fortæller. Men vi troe, at vi bør bemærke, at ligesom Hall ikke lod nogen Veilighed ubenyttet til at ind-

hente Underretning om disse nordlige Landes og Racers Eiendommelighed, ligesaa lidt for- sømte han at opoffre sig i Mennefskjærlighe- dens Tjeneste. Et Vidnesbyrd herom giver følgende Exempel:

Blandt de Esquimoer, som pleiede at be- søge Skibet befandt sig ogsaa en Kone, ved Navn Nufertau, hun bestræbte sig altid for at vise sig saa tjenstagtig som mulig mod de hvide Folk.

Men ikke længe gaves der hende Veilighed til at vise dette Sindelag, pludselig overfaldt Sygdom hende og en Aften i den værste Vin- tertid, da Søen bar en Fod tyk Is, og Jor- den var bedækket med haard frofsen Snee, fik Hall Efterretning om at Nufertau laae for Døden.

Uden at betænke sig, og omendskjønt han ikke selv befandt sig vel, besluttede han strax at tage hen til hende, for at bringe hende Medi- cin og styrkende Føde.

Stedet, hvor den Syge boede, var en Lands- bye som laae to Mile fjernet, og der fandtes ikke mange Sneehytter eller Jalus, som de kal- des.

En af disse Hytter tilhørte en Jesuit og hans Kone, som ofte figurer i Halls Fortællinger. Manden Ebierbing og hans Kone Tookolito, Begge havde for nogle Aar tilbage været i Engelland med en riig Kjøbmand som ved et Besøg i Grønland havde lært dem at kjende. Tookolito var et paafaldende Exempel paa aandrigh Intelligens, og i Engelland havde hun tilegnet sig det hvide Folks Sæder og Sprog.

Hendes Mand var ligeledes begavet med bedre Mandsevner end andre Mænd af Racen, og han var desuden en lidenskabelig Jæger, hans Forvoenhed og Udholdenhed var almindelig bekjendt.

Ved Ankomsten til Landsbyen fandt Hall den syge Nufertau ganske allene.

Kun Tookolito havde i Begyndelsen nogenlunde pleiet den Syge, saameget som hendes Stammes Skikke tillode hende det, senere var den stakkels Kone aldeles forsømt.

Hendes Omgivelser antog, at hendes sidste Dage vare komne og at derfor alle Forsøg paa at redde hende vare unyttige.

Angelico eller den vise Mand, hvor af der i hver Stamme findes een, havde opgivet hende

det var tilstræffeligt og det vilde være spildt Umage, om man vilde prøve paa at forlænge hendes Liv.

Hun var derfor bleven bragt hen i et nyt Sneetelt som til dette Diemed var indrettet og der overladt til sig selv for at døe i No, ja, endog saa før hun var død, havde hendes Egtesælle og hendes Slægtninge beredet hende en levende Grav, hvor hun eensom og forladt, maatte afvente sine Dages Ende, det skeete paa følgende Maade:

(Sluttes.)

Blandinger.

En Daglønner skulde have et Brev skrevet og gik hen til en Bekjendter, der kunde skrive; men denne undskyldte sig med, at han havde et daarligt Been. „Hvad kommer det derved? sagde Daglønneren, jeg forlanger ikke at Du skal bringe det hen for mig.“ — Det kan nok være, svarede den Anden, „men naar jeg skriver et Brev for Noget, sender man altid Bud efter mig, at jeg skal læse det, thi der er ingen Anden, som kan hitte ud deraf.“

En fremmed Fyrstinde modtog nylig i sin Salon en Diplomat, der har et udmærket Navn i Literaturen. Efter en temmelig lang

Samtale, hvori Statsmanden havde udfoldet sin Forstand og sit Bid, spurgte Fyrstinden pludselig: „De er maaskee i Familie med den yndede Skribent af Deres Navn?“

I Orleans blev nylig opført det nye Stykke „Alibaba eller de fyrgetyve Spidsbuber.“ Efter Stykket sagde Een til Direktøren: „Men jeg faae ikke mere end tolv.“ — „Ja, jeg har sandelig ikke kunnet finde flere i Staden.“ — „Af, Hr. Direktør, De har ikke søgt nok!“

I Slaget ved Trafalgar mistede en Matros Hosten ved et Kanonsskud. „Nu for Satan!“ raabte han til Lieutnanten, „havde det dog bare været hele Benet, saa havde jeg faaet 18 Pence, nu faaer jeg derimod kun 1 Schilling i Pension.“

En engelsk Biskop, som levede under Carl den Anden, har skrevet et Værk under Tittel af: „Hverdagslivets Musik,“ hvori han talder en ung Pige, en sextendedeels, en Kone, en fjerdedeels og Manden en halv Takt Note.

I den franske Komedie „den Maanesyge,“ forekommer følgende Sted: „Skafottet er ikke længer nogen Skjændsel, naar Ukyldigheden maa lægge sit Hoved derpaa!“ Dette Sted blev besiandig beklappet saa frygteligt, at Censuren i Paris endelig har funden sig bespøiet til at stryge det ud.

Da man raadede den fredsindede Frederik den Wiise, Churfyrste i Sachsen, til at beleire Erfurt, og sagde, det vilde ikke koste ham over fem Mand, svarede han: „Allerede Een er for meget.“

Da den berømte Componist Spohr paa sin sidste Kunstreise kom i Land i Dover, maatte han stille Caution for, at han ikke vilde drive nogen Handel med — sin Violin.

„Du skal samle Frugtet i Herrens Have og ernære din Aand dermed,“ sagde en Præst til en Bondkone; men denne svarede: „Nei, faae den Stam der gjør, det er ikke længere siden end igaar at jeg prøvede derpaa, og da fik jeg dygtige Brygl.“

Der blev sat et Uhr udenpaa Raadstuebygningen i en lille By. „Uf,“ sagde en gammel Spidsborger, idet han betragtede den, „nu kan vi da endelig engang med Sandhed sige, at vi kan høre Retfærdighedens Klokke slaae.“

I en tydss Landsbykirke sad en gammel
 Kone meget andægtig og sang halvlydelig med
 Psalmebogen for sig. En af hendes Naboer
 lagde Mærke til de høist paafaldende Ord i
 hendes Sang og lyttede efter. Da hørte han
 hende under andægtig Sukken tydelig synge:
 „Wir Friderich, von Gottes Gnaden König von
 Preußen, thun kund und fügen hiermit zu
 wissen zc.“, og, idet hun med from Andagt
 hævede Blikket mod Himmelen, vedblev hun:
 „Nachdem unser Departement der geistlichen Ge-
 schäfte dem hiesigen Buchhändler August My-
 lius den Verlag des neuen Gesangbuchs für
 die Kur- und Neumark unter die Bedingung zu-
 gestanden hat.“ Her holdt hun op og sukede,
 og oplæste derpaa Privilegiet lige indtil: „Auf
 Seiner königl. Majestät allergnädigsten Spezial-
 Befehl, v. Münchhausen.“ Da hun lukkede
 Bogen til, gjorde man hende opmærksom at
 det var Privilegiet hun havde sunget. „Det
 har jeg ikke lagt Mærke til,“ sagde hun, jeg
 tænkte paa min Mand derhjemme, den Drukken-
 bolt, der allerede plagede imorges tidlig. Hvor-
 for trykker man saadant Løveri i Psalmebøger
 naar det ikke skal synges?“

Man spurgte en Minister i Frankrig efter det gamle Dynasties Indsættelse igjen, hvilke Drivfjedre han vilde sætte igang ved de nye Valg. „Jeg vil fordoble Antallet af mine Kofke,“ var Svaret.

Ved en Carnevalsfest i Paris spurgte en ærlig Borger et lystigt Hoved om han morede sig. — „Par Ordre,“ svarede den Adspurgte.

J Cendrillon dansede en yndet Dandsferinde i Paris, da hun pludselig saae Publikum udbryde i et ganske frygteligt Bifald. Et Dieblit efter saae hun sig om, og see — hendes Nops dansede ved Siden af hende. Hun turde en lang Tid efter ikke optræde igjen, af Frygt for, at man skulde forlange et Dacapo af denne Pas de deux.

I England besøgte Franklin engang Fabrikstaden Norwich. En af de rigeste Manufakturister førte ham omkring og viste ham de forstjellige til Italien, Tydskland, Norden, Vestindien bestemte vævede Tøier. Franklin, der i Gaderne i Norwich havde seet en Mængde pjaltede Børn, Mænd og Kvinder, spurgte: „Væves her da slet ingen Tøier til Eders egen By?“

„Olien er ved at falde,“ skrev en Rigsmand til en Handelsven, „men ikke det Sindelag og den Høiagtelse, hvormed jeg undertegner mig osv.“

Lord Berkley viste en stor Landsnærværelse, da en Røver tiltraabte ham: „Bungen eller Livet! Viis De nu, tilføiede Skurken, at De ikke er bange for en Røver.“ — „Det vilde jeg heller ikke være for En, svarede Lorden, idet han lod som han søgte iommen efter

Bengene, men bagved Eder staaer jo endnu en Anden." Røveren saae sig om, og Bertley stød ham ned.

Et Barn sagde meget naivt om en een-giet Gæst, der sad ved dets Faders Bord:
 „En besynderlig Mand! han sover halvt.“

En Moder skjændte paa sin Søn, der var hengiven til Drif og betjente sig af Udtrykket:
 „Du ligner jo et Dyr!“ — „Nei,“ sagde Faderen, „det er Uret.“ — „Hvorledes? Uret!“
 — „Forstaa mig vel, Du gjør ikke ham, men Dyret Uret, har Du for Exempel nogensinde seet en Dyr beruset.“

Dr. Geilen sagde engang til en Skjændegæst: „Jeg har flere Øren til at høre med, end Du Munde til at skjænde med.“

En falleret Kræmmer sagde til en Doktor:
 „Her er snart ligesaa mange Doctore som
 Kræmmere i Byen.“ — „Men ikke saa mange
 Bankerotspillere blandt Disse som iblandt Hine,
 svarede Doktoren.

En Matros saae en lille Beriber i et Par
 store Støvler. „See der,“ sagde han, „der
 kommer to Støvler fulde af Ryttere.“

Mellem Isquimoer.

Skizze fra C. F. Halls Dphold i Grønland,
oversat ved K.

(Sluttet.)

To af hendes nærmeste Slægtninge indrettede en saakaldet Igloo, og bare Nutertau der var vel underrettet om sin Skjæbne, ind i den. Hendes Leie bestod i en ophøiet Platform af Sne af ca. 18 Tommers Høide, paa den udbredtes nogle Dyreskin, og herpaa lagdes den Syge, man tildækkede hende med Skind, og satte nogen Spise og et Kruus Vand ved Siden af hende, saa blev Igloosen lukket fast til og den Ulykkelige overladt til sin Skjæbne.

Et saadant Billede har for os noget afstrækkende ved sig, men for Jesuiterfolket er

det en Hverdagsbegivenhed og Hall omtaler at han flere Gange har været Vidne til slige Tildragelser.

Da han efter en meget besværlig Tour endelig naaede Hytten fandt han Rufertau endnu ilive, men uden nogensombhelst menneskelig Hjælp. Han forsøgte paa at faae Tookolito til at hjælpe den Syge, men hans Bestræbelse var unyttig, hun vilde ikke lade sig bevæge til at handle imod Skif og Brug.

Time paa Time gik hen i denne eensomme Jglus, Midnat var længst forbi, og han begyndte selv at lide under den frygtelige Kulde. Men der var endnu Liv i den Døende, og det var ham en Umulighed at forlade hende, saalænge der var en Gnist af Liv tilbage.

Han stod bøiet over hende med den uroligt viftende Lampe i Haanden, da en dump Larm naaede hans Øre, han lyttede aandeløs og mærkede, hvorledes flere Personer anstrængte sig med at vælte en svær Gjenstand for Hyttens Abning, der kunde ikke være nogen Tvivl, man var isærd med at indmure ham levende. Rast greb han efter sine Vaaben, nærmede sig Udgangen og raabte med bydende Stemme til

de usynlige Arbeidere, at de skulle holde inde. Et Dieblif var Alt stille, da mærkede han Lyden af hurtigt sig fjærnende Skridt.

Beroliget vendte han tilbage til den Døendes Leie, hun hævede langsomt Hovedet i Beiret og stirrede stibt paa ham, et let Smil gled for et Dieblif over hendes Ansigt, da sank hun atter langsomt tilbage, og hun aandede ikke mere.

Da Hall havde overbeviiist sig om at Sjælen havde forladt Legemet, gjorde han sig rede til at forlade Hytten.

Først opsogte han Tookolito og nogle nære Paarørende af den Afdøde.

Kuu med stor Nøie lykkedes det ham, at faae dem til at gaae ind i Iglussen for at skaffe Liget bort.

Han tiltraadte derpaa Tilbagereisen overbeviiist om, at Manden strax efter hans Bortgang ligeledes vilde fjærne sig og lukke Hytten ved en Ijsklods.

Nogle Maaneder efter, da Sneen for en stor Deel var smeltet, opdagede man at Ulvene vare trængte ind i Iglussen og havde udøvet en gruopvækkende Ødelæggelse paa Liget; først

nu opreiste den Afdødes Benner og Paarprende den sædvanlige simple Steenhøi for hende.

Særdeles tiltrækkende er Halls Skildring af et Ophold i en Sneehytte, hvor han tilbragte 43 Nætter og Dage, uden andet Selskab end det sædvanlige Jesuitterpar, og hvor han ikke havde andre Fødemidler end de disse nøde.

Engang befandt han og hans ledsagere sig paa Isen, da en pludselig Sneestorm overfaldt dem, det gjaldt her, om ikke at spille Tiden, men at forsøge at forskaffe sig et beskyttende Tag, og den faste Is tilbød fortræffelig Leilighed dertil.

Ufortøvet begiver Goe — den mandlige Jesuit — sig til Bærket, for at opsøge den fordeeligste Plads. Efterat et pænt Sted er fundet er Iglussen hurtigt indrettet og de tre Reisende med Hunde og Tilbehør drage derind og til Trods for den rasende Storm, lyder snart en munter Sang og Latter ud derfra, det flammende Skin fra Jesuitterlampen — et Steentrug omtrent 18 Tommer langt og 9 Tommer bredt — udbreder en vederqvægende Varme for dem.

Iglusjen selv en simpel Sneehytte af oval Form, Indgangen dannet af Isblokke og omhyggelig tættet med Snee. Indvendig paa den omtrent 18 Tommer høie Platform bliver Sengen indrettet, over hvilken Jagtgjenstande, Slæderedskaber og Skind bliver bredte, den er fuldkommen beskyttet mod den ydre Lufts Indtrængen, og gjør i det hele taget et meget godt Indtryk.

Tookolito, den halv civilliseerte Jesuit, tilberedte en velsmagende Suppe, og efter et herligt Maaltid, en gemyttlig Pipe og en munter Passiar, begive de sig til No. Dog ikke længe skulde de i Følelsen af Sikkerhed være overladte til Sønnen.

Rundt omkring begyndte Isen at brydes, med en forfærdelig Knagen og Bragen, og farlige Kløfter aabnede sig i den frosne Snees Overflade.

Opkræftet af Sønnen saae vore Rejsende sig nødte til omhyggelig at holde Vagt, at ikke en gabende Afgrund pludselig skulde aabne sig under dem. Forsynet med et Compas, for at bemærke om der foregik nogen Bevægelse med Isen, tilbragte Hall Natten, med de gjøende og

frygtsomme Hunde ved sin Side; imidlertid sank Barometret 40 Grader under Nul. Den næste Morgen frembød Ijen et skrækkeligt Syn. Alt var forvandlet til en fuldstændig Sø, hvori væltede sig uhyre Masser af sønderbrudte Stykker imellem hinanden. Lykkeligviis havde en stor Kist i Drivisen endnu ikke naaet vore Rejsende, men da det dog var nødvendigt saa hurtigt som muligt at forlade Stedet, benyttede de Tiden, pakkede deres Sager sammen og fortsatte deres Rei under stor Fare.

Endelig naaede de en De, hvor de fandt andre Jesuitter, der velvilligen modtog dem i deres Igluz, endskjøndt de vare trængende paa Grund af Sælhundejagten's daarlige Udbytte i den senere Tid. Her kom Goes Jagtdygtighed til megen Nytte.

Om ogsaa i Begyndelsen uden videre Resultat, blev dog hans oerordentlige Taalmodighed og Energie tilsidst kronet med Held. I høieste Grad interessant er Beskrivelsen om Sælhundejagten, hvori Hall ofte tog Deel og med hvilken Fornøielse han engang tilbragte 2 Nætter og Dage paa eet Sted uden at nyde Noget.

Fangsten skeer paa følgende Maade:

Det er nødvendigt for Sælhunden af og til at komme til Isens Overflade for at drage Ande, til dette Behov borer det kloge Dyr et Hul, fra sin Bolig til Overfladen af Isen, og dette er saa kunstigt, at det ofte ikke lykkes den meest øvede Jesuit at opdage Abninger. Her- til ere imidlertid Hundene af ubetalelig Værd. De lugte disse Huller, endog gennem det tykkeste Sneedække, og gjør det saaledes muligt for deres Herrer at være paa Post og vente paa Byttet. I det Dieblit da Sælhunden kommer til Overfladen for at drage Ande kaster den taalmodige Jesuit sit Spyd, hvis Harpun er heftet med en lang Line, som løsner sig og farer ned i Dybet, saa følger en kort Kamp, hvor Dyret søger at frigjøre sig, og medens det paa denne Maade bliver holdt fast, bryder Jægeren lempelig Isen op, og naaer sit Maal ved at fiske sig Byttet.

Paa en af disse Toure hændtes følgende beklagelige Tildragelse:

En ung Mand af Skibsmandskabet ved Navn John Brown, havde i længere Tid lidt af et Hududslet. Efter Capitaines Raad be-

gav han sig i Land for at tilbringe nogle Dage blandt de Indspøgte og blive helbredet. En anden ung Matros fulgte med ham, og efter et kort Ophold hos de gjæstfrie Jesuitter, følte Patienten sig fuldkommen vel og besluttede at vende tilbage til Skibet.

Afstanden var omtrent 26 engelske Miil, og da tilfældigviis to af de Indspøgte skulde med et Stykke af Beien, saa fulgtes de Alle ad.

De fire Vandrende havde kun tilbagelagt nogle faae Miil, da en Sneestorm traf op i Horizonten. Den ældste af de to Jesuitter erklærede, at det vilde være farligt for de unge Folk at gaae videre og formanede dem til at vende tilbage. Bruse, saaledes hed den unge Matros, fulgte dette Raad, men John Brown derimod svoer paa, at Intet skulde afholde ham fra, næste Middag at spise ombord.

Endnu et kort Stykke vandrede han fremad med de to Jesuitter, da erklærede disse ikke at ville gaae længere, da en frygtelig Sneestorm truede, og de vendte om med deres Hunde. Brown besluttede i dumdriftig Forblindelse ene at fortsætte Beien.

Den næste Aften vilde indtraf Bruse og de to Andre ombord, og først Morgenen efter opdagede man at Brown endnu ikke var kommen tilbage. Stray begav den største Deel af Mandskabet, under Halls Ledelse, sig paa Veien for at opføge deres tabte Kammerat, og først efter en mæsommelig Søgen af næsten 50 Mile paa kryds og tværs, fandt man den Ulykkeliges stivfrosne Legeme omtrent 30 Mile fra Landingsstedet.

Sandsynligviis havde han forfeilet Veien og var ved at løbe omkring i forskjellige Retninger bleven saa afkræftet af Træthed og Kulde at han var sunken sammen og Døden havde da gjort Ende paa hans unge Liv.

Efter en Række af forskjellige Eventyr, som Hall oplevede ved Sælhundefangsten, og efter at han paa samme Tid første Gang havde deeltaget i en Bjørnejagt, tog han Afsted med sine Benner blandt Jesuitterne og vendte endelig tilbage til Skibet, hvor man allerede begyndte at ængstes over hans længe Udeblivelse. Dog varede det ikke længe før han atter tog bort, for at lære mere af Jesuitterlivet at kjende.

Denne gang tog han over en bjergagtig Sandstrimmel, kaldet Landpasset, ledsaget af nogle Indfødtte. Paa en flad Slæde, forspændt med 10 kraftige, muntert bjæffende Hunde, og en erfaren Fører til Rudsk, farer de hen over Isen, det begynder at mørknes og endnu befinde de sig temmelig langt fra Maalet for deres Dagsreise.

Men snart viser sig de matte Lys fra Sneehytterne paa et Oland ved Navn „Opungneving.“ Fremad jage Hundene med fordoblet Hurtighed thi Rudskten sparer ikke Bidskten, tilhøire og venstre springe store Fissstykker, som ligge i Veien og hvorved vore Reisende faae voldsomme Stød, saa standser pludselig Slæden, man har naaet Bestemmelsesstedet, Klokken er imidlertid bleven 9, Veiret hundekoldt, 30 Grader under Kul, og Jesuittersfamilien som beboede Olandet havde for lang Tid siden begivet sig til No, men under disse Omstændigheder kunne ingen Høflighedsceremonier iagttages, hvilket heller ikke var nødvendigt. Rask steg man ud af Slæden og begav sig til Isglussen, som beboedes af en gammel Mand ved Navn Annova med hans Familie.

Disse vare i Seng, men desuagtet stode de strax op ved Gjæsternes Indtrædelse og hilste dem med et hjerteligt Velkommen.

Lad os ved denne Velighed betragte Iglussen lidt næiere, først udvendig fra, som den viser sig for vore ankomne Rejsende.

Den skinnende hvide Bygning, hvori ingen Kæmpe eller Rist er synlig, og hvis Fundament hviler paa en lidt ophævet massiv Jordgrund, er rund om omgivet af en lille Gaardsplads, indhegnet med Jisblokke.

Bed det magiske Lys, der gjennem Hyttens Åbning kommer tilbage fra det Indre faaer det Hele en særdeles skøn Belysning. Lyset hidføres fra Ikkuminen eller den evig syldte Lampe, der tjener den trætte forvildede Vandrer paa samme Maade, som Fyret den Søfarende.

Bed hver Hytte er der en Tunnel af eienommeligt Form, som danner Indgongen og er saaledes bygget, at ikke den mindste Kulde formaer at trænge ind i Iglussen.

En saadan Hytte maa ofte bygges i største Hast, og er i saa Tilfælde paa en halv Time under Tag. Kan der imidlertid anvendes mere Flid og Omhyggelighed derpaa, saa kan to

Mand paa een Time indrette den ganske kunstneristt.

Vi fortalte at vore Reisende bleve modtagne med et hjerteligt Velkommen i Jglusjen virkelig var det kun lidet, hvad de havde at byde deres Gjæster. Jagt og Sælhundefangst havde i de sidste Maaneder kun givet et lidet Udbytte, og i gode Tider ligner Folket den Fattige, der pludselig kommer til en fuld Pengepung, som han ligesaa hurtig bliver færdig med.

Men her var et andet Spørgsmaal at drøfte, hvor skulde Gjæsterne ligge? Hos Jesuitterne kjender man intet til Gjæsteværelser og de have sjelden flere Tæpper end til Huusbehov.

Det gjaldt altsaa om at tage til Takke med det Lidet som kunde bydes. Godmodig rykkede Familien sammen paa deres Leie, for at dele det med de Nysankomne.

Jeg har, fortalte Hall, meget ofte havt knapt Natteqvarteer, men saa knapt som i denne Sis-Jglus, sammenpakked paa et Sneeleie med næsten et Dusin større og mindre, mandlige og kvindelige, fede og sunde Sengenammerater, har jeg endnu aldrig tilbragt nogen Nat.

Elleve Mennesker i et Rum af ligesaa mange Fod, 8 Borne og 3 Børn, de Store, snorkende som Havheste og Patteglutterne nu og da udstødende et Brøl, ei uligt en Bjørneunge.

Mine Lemmer vare formelig indviklede mellem mine Sengekammeraters, og forgjæves søgte jeg flere Gange om Natten at frigjøre dem.

Paa Søvn var der under disse Omstændigheder ikke at tænke, og Smerterne i mine indesklemte Hænder og Fødder bleve med hvert Dieblif mere og mere utaalelige. Til sidst kunde jeg ikke mere udholde det, med voldsomme Kraftanstrengelser hævede jeg mig fra Leiet, og sprængte derved de Sovendes Kjæde; de vaagnede næsten Alle samtidig med en forfærdelig Larmen og Støien. I denne almindelige Tumult smuttede jeg ud af Iglussen for at komme mig lidt.

Bed min Tilbagekomst fandt jeg de mandlige Beboere samtlige berede sig til at gaae paa Jagt, medens Konen havde tillavet min Frokost, som bestod i en kraftig Suppe af Hvalfiskekjød, hvoraf jeg nød en ordentlig Portion. Bed samme Leilighed lærte jeg en Mand at

kjende, som fortjente at omtales. Denne Mand blev kaldet „blinde George,“ paa Grund af hans totale Blindhed.

Ført af sin lille Datter, stod han hele Dimer og stirrede mod Solens Lys med det matte Die, som ventede han derfra at faae Hjelp.

Fra dette Deland reiser Hall til en Bugt i Selskab med nogle unge Søfficerer og en Jesuitinde, Kofesjabin, Enken efter den forhen omtalte Kudlagos samt hendes Søn, en ung Dreng, som almindelig gik under Dgenavnet Captain.

I denne Bugt boede efter Konens Dpgivende mange venstabelige Jesuitter, som ofte var kommen paa Skibet.

Som sædvanlig havde Hall gjort Regning paa, at hvad der behøvedes til at leve af, kunde deels tilveiebringes ved Jagt, deels ved Jesuitternes Gjæstfrihed, imidlertid nærmede de sig Bestemmelsesstedet, men ingen Iglus var at see, Alt syntes uddødt og de eneste Spor af levende Væsners tidligere Nærværelse, der bestod i to dobbeltløbede Geværer og en Esquimoer Lampe, som fandtes paa en Sneebænk.

Et Dieblif stode de tvivlraadige om hvad de skulde gjøre. En ung Officeer raadede til ufortøvet Tilbagetog, men Kofesjabin og Hall holdt det for klogere at begive sig paa Bei til næste Oland, hvor man var sikker paa at træffe flere Jesuitter, og omendstjøndt det begyndte at mørknes og Thermometret var sunken til Nul og Beien dertil var dem ganske ubekjendt, saa marscherede de dog trøstlig 3 Timer videre fort over den frozne Snee langsmed sneebedækkede, ujevne Klipper og midt igjennem uhyre Sneemasser, som ofte truede med at spærre dem Beien.

Endelig Kl. 1 om Natten naaede de deres næste Holdeplads, stivfrosne, trætte og forsultne og hvad der var endnu værre, piinte af en forfærdelig Tørst; men hvem er istand til at skildre deres Fortvivlelse da de ogsaa her forgjæves speidede efter en beboet Jglus.

Atter og atter søgte de i alle Retninger, men forgjæves, intet menneskeligt Spor var at opdage, og der var intet andet for dem at gjøre, end taalmodig at bøie sig for Stjæbnen og tilbringe den kolde, bidende Nat under aaben

Himmel. Sultne, som de vare lagde de sig derfor ned paa det haarde Teppe og begyndte at fortære deres ringe Forraad, som bestod i en lille Kest saltet Kjød og noget Tvebak, som tilfældigt fandtes i Halls Reisetaske.

Men Nydelser af det saltede Kjød forøgede deres Tørst endnu mere, dog søgte de paa bedste Maade at glemme den.

De prøvede paa at bygge en Iglus for Natten og det lykkedes dem, en ganske lille Bygning, som til Nød kunde skjule dem blev hurtigt opført, med Bagvæggen støttet imod en fremspringende Klippe.

Saa snart Iglussen var færdig smuttede vore fire Rejsende ind i den, dampende som Hall fortæller, lig fire stærkt ophedede Dvne, her tilbragte de saa Nekten af Natten.

Ikke langt fra deres natlige Dvarteer, viste sig en lille Høi, til hvilken Hall strax om Morgenen styrede sine Skridt, for at recognoscere Omegnen, og derfra opdagede han nu i nogen Afstand et Antal Iglusser.

Uden Tvøen begav Selskabet sig nu derhen og fandt den hjerteligste Modtagelse hos en Jesuitterfamilie, der endnu laae i Sengen.

De kjendte Hall fra et Besøg ombord paa Skibet, her bleve de beværtede og vor Ven forblev 2 Dage paa Stedet, men var den ene Nat nær bleven bortskyllet, idet et pludseligt indtrædende Høivande trængte ind i Iglussen og rev Alt med sig bort.

Mærkeligt var det, siger Hall, jeg havde i lang Tid bestræbt mig for at lære Flodens Høide ved Rysterne at kjende, mit Øste blev pludseligt opfyldt, da Kjendskab dertil saaledes overrumplede mig om Natten.

Morgenen efter denne Oversvømmelse fandt han Huusmoderen i fuld Virksomhed med at udbedre den Skade, som Vandet havde anrettet samt med at tørre Sælhundestindene og rense Bladsen.

Forunderligt er det at see, hvorledes disse Qvinder ved enhver Beskjæftigelse bruge Tænderne, rense de Gulvet saa tage de Rosten imellem Tænderne; og skulde de forsaale deres Støvler, saa bearbejde de først Saalen dygtigt imellem Tænderne, ja de benytte Tænderne til de meest utrolige Ting som jeg ikke engang her vil omtale.

Til Ere for Hall blev her før hans Bortgang arangeret et Gjæstebud, i hvilket saa mange Personer toge Deel, som det var muligt at rumme i Iglussen. Saasnart Gjæsterne vare samlede om Bordet blev en Sælhund fremfat.

Bærten bider et Stykke af, rækker det til sin Nabo, der lader det gaae videre, og saaledes til Alle ere forsynede.

Fingrene og Tænderne ere de eneste Redskaber man benytter sig af ved Maaltidet. Kjød, Hud og Haar af Sælhunden bliver Alt spist, ligeledes Dinene med Undtagelse af Diestenen, som ifølge Skik og Brug tilhører det yngste Barn, Hjernen af Sælhunden bliver stødt og smager efter Halls Forsikring ganske delicat.

Endnu meget som er værd at vide, beretter den modige Reifende om Esquimoernes Sæder og Skikke som han ved de forffjellige Udflugter havde Leilighed til at lære at kjende og ikke mindst interessant ere de naturhistoriske Skildringer og Beskrivelser af Bladser, som foruden ham, endnu ingen Fremmed har besøgt.

Her er en suffisant Klippe, der en umaadelig pragtfuld Gletsche, hundrede Mile lang som fængsler Opmærksomheden, og hvis naturtroe Skildring det staaer i hans Magt at give.

Ogsaa en Mængde mærkværdige Reliquier har Hall hjembragt fra Trobiste Bai, bestaaende af Steenkulsstykker, Flintestene af særegen Form, gamle Jerndelev, Musketkugler og deslige.

Det kan nu gjerne være, at lærde Forskere i videnskabelig Henseende undertiden kunne være uenige med Hall, men man maa dog altid betragte hans Foretagende med Anerkjendelse og Beundring, thi han har under det udviist en sjelden Dristighed og ualmindeligt Mod og Energie.

Spøgelse-Bruden

(En Fortælling, efter Washington Irving.)

Paa en Høi i Odenwald stod for mange Aar siden Friherre von Landschorts Slot. Det ligger nu i Ruiner, og er næsten begravet under Bøge- og Fyrretræer, over hvilke imidlertid endnu det gamle Bagtaarn, liig sin forrige Eier, reiser sit Hoved stolt iveiret, og seer ned over Naboegnen.

Friherren var en fortørret Green af Rakenellenbogens anseelige Slægt, og havde med Levingerne af sine Forfædres Besiddelser tillige arvet deres hele Stolthed.

Omendstjøndt disses frigeriske Sindelag betydeligen havde forringet hans Families Godser søgte Friherren endnu bestandig at bevare en Deel af den gamle Glands.

Nu vare Tiderne fredelige og de fleste tydske Adelsmænd havde forladt deres ubequemme gamle Borge, der hang paa Klipperne som Ornereder, og bygget sig mageligere Boliger i Dalene.

Friherren vedblev imidlertid stolt at boe og bygge i sin lille Fæstning, og da han med arvet Haardnaffethed nærrede alle sin Slægts gamle Tvistigheder, saa levede han i Ufred med nogle af hans nærmeste Naboer, for Stridigheders Skyld, der hidrørte fra deres Tip-Tip-oldefædres Tid.

Friherren havde kun eet Barn, en Datter men da Naturen, naar den kun skjænker eet Barn, bestandig raader Bod paa denne Karrighed ved at gjøre dette til et reent Vidunder, saa var det ogsaa Tilfælde med Friherrens Datter. Alle Ammer, Cousiner og Tanter forsikkrede Faderen, at hun ikke havde sin Lige i Skjønhed i det hele Tydskland, og hvem skulde vel bedre vide dette?

Hun var desuden bleven opdragen med stor Omhu, under Opsigt af tvende ugifte Tanter som havde tilbragt nogle Aar af deres Ungdomsliv ved et lille tydsk Hof, og vare veler-

farne i alle de Kundskaber, der vare fornødne til at opdrage en Dame af Stand.

Under deres Veiledning blev hun et Bidunder af Fuldkommenhed. I sit 18de Aar kunde hun brodere beundringsværdigt og havde spæet hele Helgenhistorier i Tapeter, i hvilke Hovederne havde et saa kraftigt Udtryk, at de saae ud som lutter Sjæle i Skjærsilden. Hun kunde læse uden nogen Vanskelighed og havde lykkeligen studeret sig igjennem flere Legender og næsten alle de riderlige Mirakler i „das Heldenbuch.“ Selv i Skriverkunsten havde hun gjort taalelige Fremskridt og var istand til at skrive sit Navn uden at udelade et Bogstav, og saa læseligt, at hendes Tanter kunde læse det uden Brillen. Hun besad stor Færdighed i at gjøre allehaande Smaating og Legetøi, kjendte den Tids kunstige Dandse, spillede flere Melodier paa Harpe og Zithar og vidste alle Windesangernes ømme Ballader udenad.

Hendes Tanter, som i deres unge Dage havde været store Couquetter, passede ganske fortræffelig til at vaage strengt over deres Nieces Opførsel, thi der gives ingen saa ivrig og ubønhørligen anstændig Bevogterse som en

gammel Jomfru, der selv har jaget efter at behage. Man tabte hende sjældent af Sigte, hun turde aldrig overskride Borgens Gebeet uden sikkert Geleide eller snarere streng Bevogtning, hun maatte bestandig høre Forelæsninger over Anstændighed, Sædelighed og ubetinget Lydighed, og hvad Mandfolkene angik, da havde man indpræget hende, at holde sig saa langt borte fra dem, og betragte dem med saa mistroiske Blik, at hun, naar hun ikke udtryffeligen havde faaet Lov dertil, ikke vilde kaste et Blik paa den skjønneste Kavaleer af Verden, om han endogsaa var død for hendes Fødder.

De gode Virkninger af dette System viste sig vidunderligen kraftige. Frøkenen var et Mønster paa Lærdom og Sædelighed.

Medens andre Blomster bortpødslede deres Sødhed i Verdens Glands, og stode Fare for at blive plukkede og bortkastede af enhver Haand, opblomstrede hun kyndig til en frisk og huld Jomfruelighed under hiine ubesmittede Pebermørs Beskyttelse, ligesom Rosenknoppen udfolder sig blandt de beskyttende Torne. Hendes Tanter betragtede hende med Stolthed og Glæde, og dristede sig til at paastaae, at om ogsaa alle

andre Frøkener i Verden kunde geraade paa Afveie, saa kunde det, Gud være lovet! aldrig blive Tilfældet med Kagenellenbogens skjønne Arving.

Hvor sparsomt end Friherren af Landschort end var forsynet med Børn, saa var hans Huusholdning dog langt fra ikke lille, thi Forsynet havde betænkt ham med en Mængde fattige Slægtninger.

Disse gode Folk erindrede sig, paa Friherrens Beføstning, alle Familiefester, og naar de behørigen vare blevne fyldte, erklærede de høit, at der ikke var nogen Ting paa Jorden saa herligt, som disse Familie-Sammenkomster disse sande Jubelfeste for Hjertet.

Friherren havde i hvor lille han end var dog en stor Sjæl, der løftede sig i ham med stolt Fryd ved den Følelse at han var den største Mand i den lille Verden omkring ham. Han fortalte gjerne lange Fortællinger om de vældige gamle Kjemper, hvis Billeder med mørke og knarvorne Blik saae ned fra Væggene, og han kunde ingen bedre Tilhørere saa end de Folk, der levede paa hans Beføstning, Han var en stor Under af det Vidunderlige og

troede stivt og fast paa alle de overnaturlige Historier, af hvilke der gives fuldtop paa hvert Bjerg og i hver Dal i Tydskland.

Hans Gjæster vare endogsaa endnu stærkere i Troen end han, de lyttede til hver vidunderlig Fortælling med aaben Mund og stirrende Dine, og vare hver Gang lige forundrede om de endogsaa havde hørt den hundrede Gange tilforn. Saaledes levede Friherre v. Landschort et Drakel for sit Taffel, uindskrænket Behersker af sit lille Gebeet, og følte sig lykkelig fremfor alle Andre, i den Dverbeviisning, at han var den klogeste Mand, som hans Tidssalder havde frembragt.

Paa den Tid, hvori min Historie falder, var der en stor Familieforsamling paa Slottet som blev foranlediget af en Sag af den yderste Bigtighed.

Man ventede den Brudgom, der var bestemt for Friherrens Datter. Han havde nemlig truffen den Dverenskønst med en gammel Adelsmand i Bayern, at forbinde deres høie Slægter ved deres Børns Giftermaal. Indledningen dertil var som sædvanlig, truffen med overvættes Nøiagtighed. De unge Folk bleve

forlovede uden nogensinde at have seet hinanden, og Formælingen var berrammet. Man havde til den Ende hjemkaldt den unge Grev v. Altenburg fra Hæren, og han var allerede paa Veien til Borgen, for der at annamme sin Brud.

Der var allerede kommen Brev fra ham fra Würzburg, hvor han tilfældig var bleven opholdt, og Dag og Time til hans Ankomst var bestemt.

Alt var i Bevægelse paa Slottet, for behørig at modtage Brudgommen. Den skønne Brud var pyntet med ualmindelig Omhyggelighed. Begge Lanterne havde præsideret ved Toilettet og skjændtes med hinanden den hele Morgen om hvert Stykke hun skulde have paa, og Frøkenen havde benyttet denne Strid til at følge sin egen Smag, der til Lykke var meget god.

Hun saae saa indtagende ud, som en ung Brudgom kunde ønske sig det, og den Bevægelse Forventningen gav hende, forhøiede hendes Indigheder.

Den Rødme, som farvede Ansigt og Hals, den bølgende Barm, det undertiden i Drømme-

rier hensunkne Die: Alt forraadte den blide Uroe i hendes lille Hjerte.

Tanterne svævede bestandig omkring hende thi det er ugifte Tanter's Bane, at tage stor Andeel i Sligt. De meddeelte en Mængde alvorlige Raad, hvorledes Bruden skulde tee sig, hvad hun skulde sige, og hvorledes hun skulde modtage den forventede Brudgom.

Ogsaa Friherren var ikke mindre sysselsat med Forberedelser. Han havde vel i Grunden egentlig slet intet at gjøre, men han var af Naturen en urolig lille Mand, og kunde aldeles ikke forblive ledig, naar Alle omkring ham vare i Bevægelse.

Han løb med en yderst vigtig Mine op og ned af Trapperne, kaldte Folkene hvert Die-blik fra hvad de havde at gjøre, for at formane dem til at skynde sig, og surrede gennem alle Gange og Stuer med en saa travl og forstyrrende Urolighed, som en Spyflue paa en varm Sommerdag.

Imidlertid var den mæskede Kalv bleven slagtet, Skovene havde givet Gjenlyd af Jægernes Halloh, Kjøkkenet var fyldt med gode Spisevare, Kjælderne havde maattet levere hele

Oceaner af Rhinskviin, og selv det store Heidelberg Biinsfab var bleven sat i Contribution.

Alt var i Beredskab til at modtage den høie Gæst med Suus og Bruus i den tydske Gæstfriheds rette Land.

Men Gæsten lod vente paa sig, den ene Time forløb efter den anden, Solen som havde kastet sine sidste Straaler paa Odenwalds høje Skovstrækninger, forgyldte nu kun Bjergetnes Toppe.

Friherren besteed det høiste Taarn og anstrængte sine Dine, i det Haab at opdage Grevnen og hans Følge.

En Gang trode han at see dem, Lyd af Horn klang fra Dalen og gjentoges af Bjergetnes Eccho, og man saae et Antal Ridende dybt nede i Dalen, som droge laugsomt hen ad Landeveien, men da de næsten havde naaet Bjergetz Fod, dreiede de pludselig af og droge om ad en Sidevei.

Den sidste Solstraale slukkedes, Flagermusefene fløi vildsomt omkring i Tusmørket, Landeveien blev bestandig mørkere, og man saae intet bevæge sig paa den, uden nu og da en Land-

mand, der træt af sit Dagværk vandrede hjem ad med langsomme Fjed.

Medens man paa den gamle Borg Landschort befandt sig i en saa piinlig Urolighed, hændte der sig i en anden Egn af Odenwald en Tildragelse af megen Vigtighed.

Den unge Grev von Altenburg fortsatte sin Reise i hiint rolige og betærksomme Trav hvori en Mand rider til Bryllup, naar hans Venner have befriet ham for al den Besværlighed og Ubished et Frierie fører med sig, og der er ligesaa vis paa at finde en Brud, som en Ret varm Middagsmad ved Enden af sin Reise.

Han havde i Würzburg truffen paa en ung Baabenbroder, med hvem han en Tidlang havde tjent i Feldten ved Grændserne, den unge Herman von Starkfaust, en af de dygtigste og vakkreste Riddere, som netop nu vendte tilbage fra Hæren.

Hans Faders Slot laae ikke langt fra den gamle Borg Landschort, men en gammel Tvist havde gjort begge Huse fjendtlig fíndede og fremmede for hinanden.

I Gjensynets første Barme fortalte de unge Benner hinanden alle deres udstandne Eventyr og Hændelser og Greven den hele Historie om hans forestaaende Formøling med en ung Frøken, hvem han aldrig havde seet, men om hvis Indigheder han havde hørt de meest henrivende Skildringer.

Da begge Bennernes Bei førte til samme Egn, bleve de enige om at gjøre den anden Deel af Reisen i Fælledsskab, og fordi dette skulde skee med desto større Beqvemmelighed, brøde de op tidlig om Morgenen fra Würzburg og Greven gav sine Tjenere Befaling til siden at følge efter ham.

(Sluttes.)

Spøgelse-Bruden.

(En Fortælling, efter Washington Irving.)

(Sluttet.)

De Rejsende forfortædede hinanden Veien ved Grindringer om de Tildragelser og Eventyr der havde mødt dem i Krigen, men Greven faldt undertiden lidt i det Kjedsommelige, naar han ledede Talen paa sin Bruds forroste Yndigheder og paa den Lyksalighed, der ventede ham. Saaledes kom de efterhaanden ind i en af Odenwalds eenfomste og meest skovbegroede Egne.

Man veed, at Tydsklands Skove altid have været ligesaameget hjemløste af Røvere, som dets Borge af Spøgelser, og de første vare netop paa denne Tid saameget destalrigere, da Skarer af affledigede Soldater gjennemstreifede Landet.

Intet Under da, at vore Riddere midt i Skoven bleve overfaldne af en Røverhorde. De værge de sig tappert, men vilde desuagtet være blevne overmandede, hvis ikke Grevens Følge netop i dette Dieblit var kommet til.

Røverne toge ved Synet af dem Flugten; men Greven var imidlertid allerede bleven dødelig saaret. Man bragte ham langsomt og forsigtigt tilbage til Würzburg og kaldte en Munk fra et nærliggende Kloster til Hjælp, hvilken stod i et lige stort Ky, saavel hvad Legemets som Sjælens Helbredelse angik; men den første Halvdeel af hans Færdighed var her overflødig, den ulykkelige Greves Dieblikke vare talte.

Den Døende bad sin Ven strax at begive sig hen til Slottet Lanschort, for at fortælle, paa hvilken Maade han var bleven forhindret fra Opfyldelsen af sit Løfte.

Omendstjøndt han ikke hørte blandt de syrigste Elfferes Tal, var han et af de punktligste Menneſker, og det lod til, at være ham yderst magtpaaliggende, at see dette Hverv paa det hurtigste og høfligste udrettet.

Stæer det ikke, sagde han, saa kan jeg ikke sove roligt i min Grav.

Han gjentog disse Ord med særdeles megen Høitidelighed. Een under slige Omstændigheder skeet Anmodning maatte paa det skyndsomste opfyldes.

Starkfaust søgte at berolige ham, lovede troligen at opfylde hans Ønske og rakte ham sin Haand til Pant paa sit høitidelige Løfte.

Den Døende trykte ham taknemmelig i Haanden, men faldt snart i Kaserie, talte om sin Brud, sin Egtesforening, sit givne Ord, befalede sin Hest sadlet, for at bringe ham til Slottet Landschort, og opgav Anden idet Dieblik han troede at svinge sig i Sadlen.

Starkfaust helligede sin Baabenbroders tidlige Hedengang et Suk og en mandig Taare, og tænkte dernæst paa det besynderlige Hverv, han havde overtaget. Han var bekymret og forlegen ved den Tanke, som ubuden Gæst at vise sig blandt fjendtligsendede Mennesker, hvis Glæde og Haab han skulde tilintetgjøre ved sit skrækelige Budskab.

Imidlertid rørte der sig hos ham en Følelse af Nysgjerrighed efter at see Kagenellenborgens vidtberømte Skjønhed, der saa omhyggelig var bleven skjult for Verdens Øine; thi han var

en lidensfabelig Beundrer af det smukke Rjøn, og der laae i hans Character en Tilbøielighed til Sværmerie, der indgjød ham stor Lyst til ethvert besynderligt Eventyr.

Før sin Afreise traf han hos de fromme Klosterbrødre de fornødne Foranstaltninger til sin Vens høitidelige Jordefærd, og beordrede at han skulde bisættes i Domkirken ved Siden af sine høie Slægtninger, og Grevens sørgende Følge paatog sig at foranstalte Begravelsen, at følge og bevogte Liget.

Det er nu paa høi Tid at vende tilbage til Borgen, hvor man med Utaalmødighed ventede paa Gæsten, og med endnu større Utaalmødighed paa Middagsmaaltidet, og at see til den værdige lille Friherre, hvem vi forlode paa sit Bagttaarn.

Natten indbrød, men der lod ingen Gæst sig see.

I Fortvivlelse steeg Friherren ned fra Taarnet.

Gjæstebudet, der var bleven udsat fra den ene Time til den anden, kunde nu ikke længer opsættes. Retterne vare allerede forkogte og forstegte, Røkken i Dødsangst, og det hele Huus

personale lignede en udhungret Fæstnings Garnison. Friherren maatte imod sin Villie give Befaling til at begynde Gjæstebudet uden Gjæsten. Alle sad alt om Bordet og vilde give sig ifærd med Retterne, da Klengen af et Horn udenfor forkyndte, at en Fremmed var ved Borgen.

Nok engang gjænlød Hornet i de gamle Mure, og blev besvaret af Bægteren fra Borgtinden.

Friherren ilede nu for at modtage sin tilkommende Svigersøn.

Man havde ladet Bindelbroen gaae ned og den Fremmede holdt for Borgporten. Det var en rank, vakker Ridder paa en sort Hest. Hans Ansigt var blegt, men hans Die sunkende og sværmerisk, og en ædel Tungfind laae i hans Miner.

Friherren følte ikke liden Forundring ved at see ham komme saa simpel og uden Følge, han følte sin Værdighed krænkert og han vilde deri see en Mangel paa tilbørlig Værfrygt for det vigtige Anliggende og den høie Familie, hvormed han skulde alliere sig. Men han beroligede sig inidlertid tilsidst ved den Formodning, at det havde været ungdommelig Utaal-

modighed, der havde bevæget ham til at ile foran sit Følge.

Det gjør mig ondt, sagde den Fremmede, at jeg saa ubeleiligt —

Friherren afbrød ham med en Strøm af Complimenter og Hilsener, thi han bildte sig ikke lidet ind af sin Høflighed og Beltaalighed.

Den Fremmede forsøgte een eller to Gange at standse denne Strøm af Ord, men forgjæves; han bukkede altsaa og gav den frit Løb.

I det Dieblif, da de kom ind i den inderste Slotsgaard, gjorde Friherren en lille Pause, men den Fremmede, som atter vilde tage Ordet blev paa ny afbrudt ved Ankomsten af Husets qvindelige Personale, der hidførte den skjælvende og rødmende Brud.

Han sættede sit Blik paa hende som en Henrykt, som om hans hele Sjæl udstrømmede i dette eneste Blik og hvilede paa den yndige Stifelse. Een af Lanterne hvidskede Bruden noget i Dret. Frøkenen anstrængte sig for at svare, slog sine vaade blaa Dine i Beiret, kastede et bange, forskende Blik paa den Fremmede og saae derpaa igjen ned paa Jorden. Ordene døde paa hendes Tunge, men der svævede et blidt

Smil paa hendes Læber, og et skjønt Hul i Kinden viste, at hendes Blik ikke havde været utilfredsstillende. En Pige paa atten Aar, med en lønlig Længsel efter Kjærlighed og Ægtestand maatte nødvendig finde Behag i en saa vakker Ridder.

Gjæstens sildige Ankomst gav ingen Tid til lang Tale.

Friherren besluttede derfor ganske kort, at alle videre Forhandlinger skulde udsættes til den næste Morgen og førte den Fremmede ind til det endnu uberørte Maaltid.

Dette holdtes i den store Ridersal. Paa Bæggene hang Billederne af det kænepellenborgenske Huses Helte, og de Seierstoge de havde vundet paa Grens Mark og paa Jagtstoge.

Forhuggede Bantsersærker, splittede Tourneerlandser og sønderrevne Bannere hang her imellm Jagtens Bytte. Ulvekindsbæffer og Bildsvinetænder grinte frygteligen frem imellem Buer og Stridsører og nogle mægtige Hjortetakker bleve hændelsesviis undertiden synlige over den unge Brudgoms Hoved.

Denne gav kun lidet Agt paa Selskabet eller Gjæstebudet. Han smagte neppe af Ret-

terne, men syntes ganske hjenstjunken i Bestuelſen af sin Brud. Han hvidskede ſaa ſagte til hende at man ikke kunde forſtaaet et Ord af hvad han talte.

Kjærlighedens Sprog er altid ſagte, men hvor gives der et qvindeligt Dre, der ikke ſkulde kunne høre det ſagteſte Hvidſken? Der laae i hans Udfærd en Blanding af Omhed og Alvor der syntes at gjøre et Indtryk paa den unge Frøken.

Hun rødmede og blegnede vovelviis, medens hun hørte paa ham med ſpændt Opmærksomhed. Undertiden ſvarede hun rødmede, og ſaa tidt han vendte Diet fra hende, ſtjal hun ſig til at kaſte et Sideblik paa hans melankoliſke Træk, og hans ſagte Suk forraadte hendes Følelſer.

Det var tydeligt nok, at de unge Folk vare ganske forelskede i hinanden, og Lanterne, der vare dybt indviede i Hjertets Myſterier, erklærede at de havde fanget Ild ved det første Blik.

Det gik lyſtigt, i det mindſte larmende til ved Bordet, thi Gjæſterne vare alle velſignede med hiin graadige Appetit, der er uadſkillelig fra en let Pung og Bjergluften.

Friherren gav sine bedste og længste Historier til Priis, og havde aldrig fortalt dem saa godt og med saa stor Virkning. Var der noget Vidunderligt i dem, saa tabte hans Tilhørere sig i stum Forbauselse, og var der noget at lee af, saa loe de bestandig paa det rette Sted. Friherren bar sig vistnok ad, som de fleste Stormænd, hans Skjemt var vel altid meget tomt og flaut, men der stod altid et Bæger med kostelig Hochheimer parat til at drive den ned, og selv en flau Vittighed er uimodstaaelig naar Verten serverer den i Forening med god gammel Biin. Fattigere og snuere Vittighedsjægere kom ogsaa frem med meget, der kun lod sig gjentage ved lignende Leiligheder.

Der blev hvidsket meget i Dreene paa Damerne, hvorved de vare nærved at gvaales af undertrykket Latter, og en fattig, men lystig og dristig Fætter af Baronen, brølte et Par Viser, hvorved de jomfruelige Lanter saae sig nødsagede til at tage deres Tilflugt til deres Bister.

Under al denne Lystighed vedligeholdte den fremmede Gæst en høist besynderlig og utidig Alvor. Jo længere det gik ud paa Natten, des mørkere blev hans Mine, og besynderligt nok,

selv Friherrens Skjemtsomhed syntes fun at gjøre ham endnu tungsindigere.

Undertiden hensant han i Grublen, og undertiden forraadte et forvirret, uroligt omstreifende Blik et dybt bevæget Sind.

Hans Underholdning med Bruden blev bestandig alvorligere og gaadefuldere, hendes skjønne aabne Pande blev omsløret af mørke Skyer og en sagte Stemme gennemfoer hendes spæde Lemmer.

Alt dette kunde ikke undgaae Selstabet's Opmærksomhed. Dets Munterhed blev afsjølet ved Brudgommens ubegribelige Melancholie; den var endogsaa smitsom, man hvidstede til hinanden, og saae paa hinanden, traf paa Skulderen og rystede med Hovedet.

Sang og Latter tabte sig efterhaanden, og paa disse fulgte endelig phantastiske Fortællinger og Sagn om overnaturlige Ting.

En skræffelig Fortælling fulgte ovenpaa den anden, og Friherren forskræffede Damerne saa at de fik Krampe ved Historien om den spøgelseagtige Ridder, der bortførte den skjønne Leonore, en forskræffelig, men sand Historie,

der efter den Tid er bleven bragt i fortæffelige Riim og læses og troes af den hele Verden.

Brudgommen lyttede til denne Fortælling med spændt Opmærksomhed. Han fæstede sine Dine stibt paa Friherren, begyndte, da Historien nærmede sig Enden, efterhaanden at reise sig op af Stolen, og blev bestandig længere og længere, indtil han, for den forbausede Friherres Dime, næsten syntes at naae Rjæmpestørrelse.

I det Dieblif Fortællingen endtes, udstødte han et dybt Suk, og tog høitideligen Afsked fra Selskabet.

Alle vare forbausede, og Friherren, ligesom rørt af en Lynstraale.

Hvorledes, sagde han, ved Midnat vilde han forlade Slottet, hvor Alt var indrettet til hans Modtagelse, hvor et Kammer stod beredt til ham, naar han ønskede at være ene?

Den Fremmede rystede mærkt og hemmelighedsfuldt med Hovedet.

Søg maae, sagde han, inat lægge mig til Hvile i et ganske andet Kammer.

Der laae i dette Svar, og i den Tone, hvori dette blev udtalt, Noget, som bragte Friherrens Hjerte til at skjælve, men han fattede

sig og gjentog sin gjæstfrie Bøn. Den Fremmede rystede taus, men afgjørende med Hovedet, tilvinkede Selskabet et Leffel og gik med langsomme Skridt ud af Salen. Lanterne vare som forstenede, Bruden lod Hovedet synke og en Taare stjal sig i hendes skjønne Die.

Friherren fulgte den Fremmede ned i den store Borggaard, hvor den sorte Hest stampede i Jorden og snøs af Utaalmodighed. Da de havde naaet Portalen, hvis dybe Buer vare matoplyste af et Ildbæcken, blev den Fremmede staaende og talte til Friherren med en huul Stemme, der i Hvælvingen, lød som fra Graven:

Nu ere vi allene, og jeg vil sige Eder Narjagen til min Bortgang. Jeg er bunden ved en høitidelig, uopløselig Forpligtelse.

Og kan I ikke, sagde Friherren, sende No-gen i Eders Sted?

Der kan ingen træde i mit Sted. Jeg maa komme i egen Person — jeg skal til Domkirken i Würzburg.

Ganske rigtigt, sagde Friherren, idet han tog Mod til sig; men først i Morgen. Imorgen skal I ledsage Eders Brud derhen.

Nei, Nei, sagde den Fremmede endnu ti Gange høitideligere; jeg kan ikke ledsage nogen Brud. Ormene — Ormene vente mig! — Jeg er død. Røvere have ihjelslaget mig. Mit Liig ligger i Würzburg, ved Midnatstid skal det stæds til Jorden — Graven venter mig — jeg maa indfinde mig punktlig.

Med disse Ord svang han sig paa den store Hingst, sprængte over Bindelbroen, og Lyden af Hestens Hov tabte sig snart i Nattevindens Susen.

Friherren vendte tilbage til Spisefalen i den første Bestyrtelse, og fortalte hvad der var hændet. Tvende Damer faldt strax i Asmagt og de Dvrige bleve ilde tilmode ved den Tanke at have siddet tilbords og spiiist med et Spøgeise.

Nogle meente, det havde været den vilde Jæger, Andre talte om Bjergaander, Skovtrolde og andre overnaturlige Væsener, der havde plaget de stakkels Tydfkere saalænge man kan mindes.

En fattig Slægtning vovede at yttre den Mening, at det Hele vel havde været et Spøg af den unge Ridder, for at blive sin Forpligtelse qvit, og at dette mørke Indfald syntes at være ganske naturligt af en saa tungsindig Mand

men denne Ytring vakte det hele Selskabs og isærdeleshed Baronens Uvillie, og denne behandlede ham ligesrem som en Bantroende, saa at han skyndte sig med saasnart som mnligt at affvæрге sit Kjættarie, for at kunde slutte sig til de sande Troendes Tal.

Men alle de Tvivl man endnu hemmeligst kunde nære, bleve fuldkommen tilintetgjorte, da der næste Dag indtraf et formeligt Budskab, som bekræftede den Efterretning, at den uige Greve var bleven myrdet og bisat i Domkirken i Würzburg.

Man kan tænke sig, hvilket Indtryk denne Efterretning gjorde paa Slottet.

Friherren indesluttede sig i sit Bærelse, og Gæsterne, der vare komne for at tage Deel i Glæden, kunde nu ikke vel forlade ham i Sorgens Stund.

De vandrede derfor omkring i Borggaardene, eller samlede i smaa Klynger i Salen, og rystede paa Hovedet og traf paa Skuldrene over den Ulykke, der var rammet en saa god Mand, og de spiste og drak dygtigere end nogenfinde tilforn, blot for at holde sig ved freidigt Mod. Men den forladte Bruds Stilling var

den beklagelsesværdigste. At have mistet en Mand, førend at have omfavnet ham een eneste Gang. Og en saadan Mand, naar han endogsaa var saa ædel og behagelig som Mand, hvorledes maatte han da ikke have været i levende Live. Hun opfyldte Duset med fine Klager.

Den anden Nat af sin Enkestand havde hun begivet sig til sit Sovestue, i Selskab med en af sine Tanter, som endelig vilde blive hos hende, Tanten, een af de bedste Fortællerinder af Spøgelsehistorier, som Tydskland i den Tid eiede, havde netop opvartet med een af de længste og var falden i Søvn midt i den. Kammeret laae isoleret fra alle de andre Bærelser i Slottet og Binduerne gik ud til en lille Have. Frøkenen laae tankesfuld paa sit Leie og stirrede hen paa den opgaaende Maanes Straaler, der bændede paa Bladene af et Egetræ, som stod udenfor Binduet.

Slotsuhret havde netop forkyndt Midnatsstunden, da en blid Musik lød op fra Haven. Hun sprang hurtigt op fra sit Leie og traadte jagte hen til Binduet. En høi Skikkelse stod

under Trærnes Skygge. Da den løftede Hovedet iveiret faldt en Straale af Maanestinnen paa dens Ansigt. Himmel og Jord! Det var Spøgelse Brudgommen! I det samme Dieblif hørte hun et høit Skrig bagved sig og hendes Tante, der var bleven vækket ved Musikken og taus havde traadt derhen bag efter hende, faldt i hendes Arme. Da Frøkenen igjen saae ud, var Spøggelset forsvundet.

Tanten var saa heftig forfkrækket, at hun næppe lod sig berolige. Men Frøkenen fandt selv i sin Elskedes Mand noget, der var hende dyrebart. Hun saae jo endnu Skyggen af mandig Skjønhed, og omendstjøndt en Mand's Skygge kun er lidet tilfredsstillende for en ung Piges Kjærlighed, saa er der dog naar Bæsenet selv ikke længer er at erholde, selv deri noget trøsteligt. Tanten erklærede, at hun aldrig mere vilde sove i dette Bærelse, men Niesen var nu engang egensindig, og forsikkrede ligesaa eftertrykkeligt, at hun aldrig vilde sove i noget andet.

Naturligviis maatte hun nu sove allene; men Tanten maatte først høitideligen love hende ikke at fortælle Historien om Manden til Nogen, paa det at man ikke skulde berøve hende den

eneste sørgelige Fryd der var levnet hende paa Jorden, den Fryd, at hvile i det Kammer, i hvis Nærhed hendes Elskede syntes at vandre omkring som en Skytsaand.

Det er uvist, hvorlænge den gode, gamle Dame vilde have bevaret denne Hemmelighed; thi det var hendes største Glæde at fortælle forunderlige Begivenheder, og der ligger altid en stille Triumph i, at være den Første, der fortæller en frygtelig Historie; men man ansøger det imidlertid endnu den Dag i Dag der i Eggen som et mærkværdigt Exempel paa qvindelig Tausshed, at Tanten bevarede Hemmeligheden en heel Uge.

Efter dennes Udløb blev hun pludselig fritaget for denne Evang, da man en Morgen ved Frokosten bragte den Efterretning, at Frøkenen intetsteds var at finde. Hendes Sovestue var tomt, Sengen uberørt, Vinduet stod aabent og Fuglen var fløjet.

Om den Forbauselse og den Skræk, som denne Efterretning vakte, kunde kun de gjøre sig et Begreb om, der have seet det Indtryk, en stor Mand's Ulykke pleier at frembringe blandt hans Venner.

Selv de fattigste Slægtninger lode Kniv og Gaffel hvile for et Dieblit, da Tanten, som i Begyndelsen havde staaet maalløs og ligesom forstenet, paa engang vred Hænderne og raabte:

Spøgelse, Spøgelse, det er Spøgelse der har bortført hende.

Med faae Ord fortalte hun nu den skrækelige Historie om det natlige Syn i Haven, og det var klart for hende, at Spøgelse havde hentet sin Brud.

Tvende af Tjenestefolkene bekræftede dette, thi de havde ved Midnatstid hørt Hestetrampen paa Veien ned fra Bjerget, og tvivlede ikke om at det havde været Spøgelse paa sin sorte Hest, der havde slæbt Bruden afsted med sig til Graven. Alle de Tilstedeværende vare grebne af den frygteligste Sandsynlighed; thi Hændelser af dette Slags ere, efter paalidelige Historiers Bidnesbyrd, meget sædvanlige i Tydskland.

I hvilken sørgelig Tilstand befandt den stakkels Friherre sig? Hvilken hjertesønderlidende Lykkesforandring for en søm Fader og et Lem af Røkenellenbogens store Slægt? Hans eneste Datter var enten ført til Graven, eller han havde nu en eller anden Skovtold til Sviger-

søn, og han kunde maaskee vente at blive Bedstefader til en Sværm Nisser.

Som sædvanligt gjorde alt dette ham ganske ør i Hovedet, og satte det hele Slot i Opvækkelse og Bevægelse. Alle Mænd paa Borgen maatte i Sadlen og gennemstreife hver Sti, hver Dal i Odenwald.

Friherren havde trukket sine Ridestøvler paa spændt sin Sabel om Livet, og var i Begreb med at svinge sig paa sin Hest, da et nyt Syn gav Sagen en anden Bending.

En Dame, der reed paa en hvid Ganger, nærmede sig Slottet, ledsaget af en ung Riddersmand, ligeledes til Hest.

Hun sprængte hen imod Borgporten, sprang af Hesten, kastede sig for Friherrens Fødder og omfavnede hans Knæ.

Det var hans tabte Datter, og hendes Ledfager — Spøgelse Brudgommen. —

Friherren var ude af sig selv af Forbauselse. Han saae snart paa sin Datter, snart paa Spøgelset, og troede næppe sine Sandser. Spøgelset havde siden sit sidste Besøg i Mandeverdenen forandret sig meget til sin Fordeel. Dets Dragt var glimrende og smykkede en rank, ædel, mandig

Figur; det saae ikke længere blegt og tungsindigt ud, men i dets skjønne Træk og i dets store mærke Dine straalte Ungdommelighed og Glæde.

Hemmeligheden var snart afløret. Ridderen fremstillede sig som Hermann v. Starckfaust. Han berettede sit Eventyr med den unge Greve og fortalte, hvorledes han havde ilet til Slottet for at overbringe det flemme Budskab, men hvorledes Friherrens Beltalenhed havde standsset hvert af hans Forsøg paa at komme tilorde. Bruden havde fængslet ham saaledes strax ved første Diekast, at han taus havde nærret Bildfarelsen for at tilbringe nogle Timer ved hendes Side. Han havde imidlertid ikke vidst hvorledes han skulde trække sig tilbage paa en anstændig Viis, da Friherrens Spøgelsehistorier bragte ham paa den Tanke at forsvinde paa en gaadefuld Maade. Af Frygt for den gamle Tvist mellem begge Familier havde han hemmeligen gjentaget sine Besøg, drevet sit Spøgerie i Haven under Frøkenens Vinduer — endelig friet til hende — faaet hendes Ja — bortført den Skjønne i Triumph — og var nu — hendes Gemal.

Under alle andre Omstændigheder, vilde Friherren have været ubønhørlig; thi han var haardnakket, hvor det gjaldt den faderlige Anseelse, og forsægtede, som vi vide, alle arvede Familiefæder, men han elskede dog ogsaa sin Datter, han havde holdt hende for tabt, han glædede sig over at finde hende i Live, og omendstjøndt hendes Mand var en Fjende af hans Huus, saa var han, Gud være lovet, intet Spøgelse.

Der laae rigtignok i Idet Spøg, Ridderen havde drevet med ham, noget, der ikke vilde passe med hans Begreber om streng Sandhedsfjærlighed, men flere tilstedeværende gamle Benner, som havde været med i Krig, forsikkrede ham, at enhver Krigslist lod sig undskylde i Kjærlighed, og at Ridderen var saameget mere berettiget til at bruge denne, da han saa nylig havde været i Tjenesten.

Alt blev lykkeligen jævnet. Friherren tilgav det unge Par paa Stedet. Fæstlighederne paa Slottet begyndte paa ny, de fattige Slægtninger overvældede den vakre, ædelmodige og — rige Fætter med Beviser paa fjærlighedsfuld Omhed. Lanterne ærgrede sig rigtignok

over, at de Grundsætninger af streng Indge-
 togenhed og passiv Lydighed, som de forfægtede
 bleve rystede i deres Grundvold ved et saa slet
 Exempel, men de tilskreve dette den Omstændig-
 hed, at de havde forsømt at lade sætte Jern-
 stænger i Frøkenens Bindue. Den ene af dem
 følte sig imidlertid meest krænketh, fordi hendes
 vidunderlige Historie havde faaet et saa forkeert
 Udfald, og at det eneste Spøgelse, hun havde
 seet i sit Liv, havde været et uægte; men hendes
 Niece syntes tværtimod at føle sig meget lyk-
 lig ved at Spøgelse havde været af Rjød og
 Blod, og saaledes fik Historien en lykkelig Ende.

Hvor let man kan faae et Dannebrogsg- orden.

Det var Jørgen Christian Buchmann! En lystig Fyr var han, men man kan ogsaa være altfor lystig — Jørgen Christian Buchmann drak, fordi han stadig var tørstig, og da han var en stor Elsker af Forandring, saa varierede han sit fugt-ige Thema ligesaa Spendrup's Aquavit til den bekjendte Nødviin a 24 Sk. pr. Bouteille! Han var en lystig Selskabsbroder, og tænkte kun li- det over, at det ikke gaaer med levende Menne- sker som med Embryonerne, — at de holde sig bedst i Spiritus. Jørgen Christian, „stod altid i Spiritus“ — thi det conserverer de indven- dige Dele, sa'e han.

En Morgen underrettede han sin Kone om, at der hele Natten igjennem havde været Bøgne i Bærelset, ja han vilde endogsaa have seet en fuldtbelæstet Arbeidsvogn kjøre igjennem Stuen og han nærede den uforgribelige Mening, at en saadan Krænkelse af hans Huuszfred burde straffes, hvorfor han bevæbnede sig med den store Brødkniv, som han lagde i Sengen hos sig. — Lidt efter kunde han igjennem Bæggen see Naboen nærme sig, for at pille ham i Næsen, som han sagde, og Konen, der ikke kunde følge hans Phantasies vilde Udsteielses, begyndte at ahne Sammenhængen — Jørgen Christian var bleven angreben af Dilirium tremens. Han maatte paa Hospitalet, det var klart, men ingen af Naboerne havde Mod til at binde an med den stærke Mand, og godvillig ville han ikke følge Nogen. Hans ene Nabo, Blikkenslageren, var imidlertid en praktisk Mand, han lovede den fortvivlede Kone at skaffe ham bort uden at anvende Bold, og næste Morgen Kl. 5 — det var Winterdage — indfandt han sig hos Jørgen Christian, der endnu stedse phantaserede og i Dieblittet netop gav sin Kone Skyld for, paa den frækkeste Maade at kokettere med Gjenboen, de

havde ingen andre Gjenboer end Nikolai Laarn, og dersom dette virkelig efter Jørgen Christians Paastand var en Skjelm, saa kan man ikke nægte at det maatte henregnes til de store Skjelmer, som man ikke saa let hænger op.

Hør, Jørgen Christian, begyndte Raboen, har Du lyst at gaae en lille Morgentour med — jeg skal ud og spise Frokost hos en god Ven og denne Ven har paastaet, at ingen kon drikke ham under Bordet.

Ikke det? Ja dersom disse forbandede Bogne ikke rumlede herigjennem Stuen hele Dagen, saa skulde jeg følge med, og jeg skulde nok vise ham, hvad Jørgen Christian kan.

Ei, vi dreier Døren af.

Ja, saa kjører de s'gu igjennem Binduerne.

Snak, kom Du nu blot og klæd Dig paa, saa skal jeg nok klare Resten.

Jørgen Christian stod op og snart vandrede han med Raboen ud af Amaliegade til. Ankomne til Hospitalsporten yttrede Blikkenslageren:

Bent lidt, her boer en god Bekjendt inde, som har Bærtshuus, — jeg skal derind og see om jeg kan faae en Rigsdaler tillaaens, for saa kan Du troe, at vi skal gaae godt i Byen.

Nei, lad mig gaae med, Du kan sige, Du kjender mig, og bede ham, ogsaa laane mig en Rigsdaler.

Og paa denne Maade kom Jørgen Christian paa Hospitalet. Men der er langt til Dannebrogssordenet derfra, mener den ærede Læser! Paa ingen Maade — vi ere nærved det.

Lo Dage efter laae Jørgen Christian om Natten i sin Seng paa Hospitalet; han havde Suurdeig under Fødderne og laae ganske rolig, thi han ærgrede sig i Stilhed over Bognene, der ogsaa her havde faaet frit Kjørind. Paa Stuen var der stille, Lampen brændte dødsigt og Baagemutter sov blidelig i sin Lænestol.

Bludselig reiser Jørgen Christian sig op, seer sig om med et vildt Blik, tager Suurdigen i den ene Haand og lister sig saa sagte forbi den slumrende Kone, som ikke bemærker ham; derpaa aabner han forsigtigt et Vindue — et Spring og Jørgen Christian stod paa Jorden!

Borherre er de Umyndiges Ven og med Undtagelse af et Par skræbede Kæer, slap han heldig fra Springet.

Diebliffelig foer han afsted i sin luftige Costume ned imod Amalienborg. Ved Bagten fældede den derstaaende Gardist sit Gevær og vilde standse Flygtningen, men denne anbragte ved et kraftigt Kast sin Suurdeig i Ansigtet paa den forbausede Soldat, saa at baade Næse og Mund tilkliftrødes og med Lynets Hurtighed foer han videre hen til St. Annaplad.

Garnisonspladsen, som den kaldtes, havde dengang ikke mange Brydelsøer at opvise — nogle Slagterboder og et Par meget store Steendynger var Alt, hvad der fandtes, og bag en af Steendyngerne søgte Patienten Skjul. Da han havde siddet der næsten en Time, hørte han noget borte en Vogn. Det var en virkelig Vogn og Jørgen Christian ilede afsted, han vilde kjøre. Ved nærmere Betragtning viste det sig at være en Bagervogn, og ubemærket steg han bag paa og sad sig i Vognen, som tog Veien ned ad Gøthersgaden og ud ad Nørreport indtil den naaede Utterslev, en quart Miil fra Kjøbenhavn. Her steg Jørgen Christian ligesaa stille af som

han var kommen op, men var dog saa forsigtig at medtage et stort Rugbrød, hvormed han foer afsted over Mark og Bei, ret som — en Deliriumspatient.

Imidlertid begyndte Dagen at dæmre, og Folk, som saae det næsten nøgne Menneske fare over Stok og Steen, korsede sig og fik næppe ret seet paa ham, før han var borte igjen. Saaledes naaede han Buddinge, den næste Landsbye. Solen tittede med et taaget Smil ned paa Husene.

En af Folket meget yndet Brinds havde dette Aar leiet sig et lille Huus der i Byen, og uagtet det var Vinter, opholdt han sig ofte her, naar Hovedstadens Larm besværede ham.

Det traf sig nu saaledes, at han ogsaa denne Morgen gik og spadserede tilfods og kun ledsaget af een Tjener. Det danske Militair bar dengang rød Uniformskjole, og Brindsen kom-

manderede et Regiment, hvis Uniform han ogsaa havde iført sig.

Samtidigt med Brindsens Morgentour havde ogsaa en stor Tyr revet sig løs og gjorde paa egen Haand en Morgenpromenade omkring i Byen. Skjæbnen vilde, at den fik Die paa Brindsen og da Tyrene nu engang have den Idée, at alt Rødt har faaet sin Farve for at ærgre dem, troede Peter, Byens største Tyr, at Brindsen specielt var kommen for at udfordre den. Med sænket Hoved og en uforstaaelig Brummen begav den sig derfor igjennem en Have, brød igjennem et Hegn og nærmede sig den kongelige Høihed, der først bemærkede Faren, da den ikke kunde undgaaes. Tjeneren afslagde siebliffelig en storartet Prøve paa sin Tapperhed ved at krybe op i et Træ og Brindsen var saaledes alene udsat for det rasende Dyrs Angreb, hvilket heller ikke længe lod vente paa sig. Et Par Gange foer Peter frem, men et nærved staaende Træ hjalp Brindsen lidt som Dækning. Udfaldet af denne Kamp kunde imidlertid ikke være vanskelig at forudsee, og den stakkels Forfulgte befalede sig Gud ivold —

Bludselig høres et Skrig — en Mand, kun klædt i en Skjorte styrtede fremad og vækker gieblikkelig Tyrens Opmærksomhed. Uden at see tilhøre eller tilvenstre stormede han fremad medens han svingede et Ottepundsbrød som en Kølle over sit Hoved. Tyren Peter betragtede ham mistroisk og satte sig derpaa en garde, foer frem mod det nøgne Menneffe — Brindsen luffede Dinene. Men Peters onde Skjæbne vilde, at den var falden i Hænderne paa Jørgen Christian, der i dette Dieblif var en Ridder uden Frygt og uden Dadel, og netop som Peter vilde støde Hornene i Brystet paa sin Modstander faldt Rugbrødet med en frygtelig Kraft paa dens Pande som en Kølle, og ingen Slagter af Profession vilde kunde have gjort det bedre.

(Sluttes.)

Hvor let man kan faae et Dannebrogsg- orden.

(Sluttet.)

—

Peter sank bevidstløs om og nu regne-
der tunge Slag ned paa Dyret, Jørgen Chri-
stian arbeidede saa kraftigt, at han tilsidst selv
sank udtømt og bevidstløs ned ved Siden af sin
dræbte Fjende. Det er nu et Spørgsmaal, om
ikke den kongelige Prinds havde faaet samme
Medfart, dersom han havde stillet sig i Veien
for Jørgen Christian, — men det er Virkningen
ikke Marsagen man skal dømmes efter, og Prinds-
sen lod strax sit Livs Frelser høre ind hos en
Bonde, hvor han vedblev at sove i to Dage,
uden at det i den Tid vilde lykkes Prindsen at
faae opspurgt hans Navn og Adresse.

Da Jørgen Christian endelig paa den tredje Dag vaagnede, blev han høiligen forundret over at finde sig pleiet af et Par venlige Bønderfolk. Der tjørte ikke mere Bogne igjennem Bærrelset, men Patienten var meget mat. Jøvigt befandt han sig vel. Det er en bekjendt Sag, at Sørnen er det bedste Middel til at helbrede Dilirium tremens og da Jørgen Christians Udmattelse havde fremkaldt den velgjørende Dvale, var Faren forbi.

Bed en dygtig Læges Hjælp kom han sig snart, medens man i Aviserne læste med store Bogstaver om den ubekjendte Frelser, der havde reddet Brinds ***s Liv. Samme Dag, som Brindsen skulde reise til Kjøbenhavn, nød Jørgen Christian, der nu havde faaet Klæder, første Gang den friske Luft. Brindsen tjørte forbi, men standsede Hestene, da han saa den blege og afkræftede Mand, hvis Sygdom han troede alene hidrørte fra Anstrengelsen for at redde hans Liv.

Deres Navn?

Jørgen Christian Buchmann, boende i Hvalvingen Nr. —

Bed De, hvad De har gjort?

Nei, Deres kongelige Høihed.

De har gjort Dem fortjent til en Belønning. Min Tid er knap, men jeg skal ikke glemme Dem. — God Bedring! Lev vel!

Og han førte videre.

Jørgen Christian havde i de sidste Dage hørt saa mange Lovtaler om sin Heltebedrift, at han tilsidst hverken vidste ud eller ind, og da nu den fyrstelige Person ovenkjøbet lovede ham en Belønning, var det ikke langt fra, at hans svage Nerver havde givet efter og paa draget ham en Asmagt. Han fattede sig imidlertid, bukkede dybt og lod Vognen kjøre forbi, og saasnart hans Kræfter tillode det, lod han sig kjøre hjem til Kjøbenhavn, hvor hans Kone svævede i den skrækkeligste Uvished. Snart havde han ved et maadeholdent Liv fuldkommen gjenvunden sin Helbred.

Den 28de Januar var det Frederik den Sjettes Fødselsdag, og Ordener og Medailler

bleve uddeelte til de Lykkelige, som havde gjort sig fortjent. Samme Dag modtog Jørgen Christian et stort Dokument, ledsaget af et Sølvfors i Dannebrogsmændenes Hædertegn. I Dokumentet omtales Jørgen Christian Buchmanns hæderlige Daad og uforfærdede Mod, samt at, paa Hans kongelig Høihed, Os elskelige Prinds ***s høie Indstilling havde det allernaadigst behaget Hans Majestæt at benaade Jørgen Christian Buchmann med Dannebrogsmændenes Hæderstegn osv. osv. Fra Prindsen fulgte en Pung med 20 hollandske Dukat r i.

Jørgen Christian læste og læste, som der stod i Bisen, og han vedblev dog at være lige klog, men at Dannebrogssordenet var til ham, derom kunde der jo slet ikke være nogen Tvivl — det var Tyren igjen, meente han. Og da han den følgende Dag fremstillede sig for Kongen og Prindsen for at takke for den store Naade, troede disse at han af Urbødighed forsnakkede sig, da han stammende bekjendte, at han aldeles uvidende, ubevidst og uforstyldt osv. Kongen klappede ham paa Skulderen og kaldte ham en brav Karl med Hovedet paa det rette Sted, og Prindsen trykkede hans Haand og

yttrede, at man ogsaa kunde være altfor be-
fæden.

Kan man drive det saavidt ved at drikke
sig en tremens til, mumlede Jørgen Christian
smaaleende for sig selv, at man kan blive Danne-
brogsmænd, saa veed jeg nok dem, der for længe
siden havde fortjent Storkorset.

Jørgen Christian fik ogsaa tilsidst Stor-
korset, — ikke fra Kongen, men fra Snedkeren,
det staaer paa hans Grav, og der har det nu
staaet i 6 Aar. Men vi skyldte hans Estermæle
at tilstaae, at han aldrig drak til flere Ordener
han var munter som forhen i Selskab, men han
havde lært at holde Maade.

Naar man goaer ind paa Assistentkirke-
gaard ved Kjøbenhavn og dreier af tilvenstre
fra den første Indgang, seer man let i en af
de første Gange en Grav, hvorved en Bænk
indbyder de Besøgende til Sæde for at betragte
de smukke Roser og Tulipaner, der dække Høien.
Der læser man Mandens Navn paa et net Kors
— der staaer ikke Buchmann, thi det heed han
i Grunden ikke, vi have blot kaldt ham saaledes
men vi vide nok, hvorfor vi ikke nævnte hans
rette Navn. — Fred over ham!

Jul. Strandberg.

Oldingen i Dulwich College.

(Erindringer fra England, af Nggbd.)

—
 Ach, an der Erde Brust
 Sind wir zum Leide.

Goethe.

—
 Jeg havde, under et kort Ophold i Dulwich, besøgt en Ven i Clapham, og tiltraadte efter et simpelt Middagsmaaltid Tilbagereisen til Dulwich-Hill, ledsaget af den elskværdige Familie til Borten af den udstrakte Park.

Asteneren var, som de fleste engelske Sommerastener, overordentlig mild, Himlen skyfri, Landskabet trind omkring friskt, dustende, glindsende. Solen jyntes ret med Velbehag at dale over Hviene ved Richmond, og med Henrykkelse at beskue det yndige Landskab, i hvilket mit Blik

svævende hid og did, dvælede ved en fastgrøn Egn, en smilende Blomsterplet, eller en lille yndigt omskygget Sø.

Hvor Veien dreier af tilhøire, ad Brixton til, sad en gammel Mand paa en Græsbcænt, udmattet og skjælvende.

Han saae paa mig, som om han stiltiende vilde bede om en Gave, og dog modsagdes en saadan Trang af Oldingens propre Klædning og temmelig fine Linned.

Jeg hilste ham, og spurgte, om han boede i Nærheden, da han endnu saa silde sad i det Frie?

Knap en Fjerdingvei herfra, Herre, var Svaret, men Veien bliver mig tung, jeg kan neppe gaae videre.

Hvor boer J da?

J Dulwich College, sagde han.

Saa har vi jo een Bei, gode Gamle; vel an, saml Eders Kræfter, og gaaer det ikke, saa støt Jer ved min Arm. Vi lade Dulwich-Høien ligge tilvenstre, og gaaer her ad Fodstien over Engen, saa ere vi hjemme om en halv Time.

Den Gamle reiste sig, ikke uden Anstrængelse, og betragtede mig, støttet paa sin Knorte-

Kjep, glad, som det syntes over mit Tilbud at ledsage ham. Vi gik langs med Bækken, hen ad Eanen. Solen kyskede Bakkerne og kastede sin Purpurglands om de smilende Høie, medens en mild Duft steg op af Dalen og fulgte Afstensolen.

Vi faae Regn imorgen, sagde jeg, for at bringe den Gamle, der kun med Rød og Neppe bevægede sig fort, til at tale.

Vist ikke, kjære Herre, sagde han, idet han uskiftet til længere at gaae alene, hang sig ved min Arm: Dunsten trækker over ad Richmond til, naar den driver over mod Norwood, pleier det at regne; jeg har bemærket det i de 50 Aar jeg har tilbragt i God's Gift College.

Hvad bevægede Eder til at gaae Veien saa silde?

En Kone, der er langt ude beslægtet med min Fader, har allerede i flere Aar ligget syg i Clopham, og jeg besøger hende maanedlig een Gang. Det ere de skønneste Timer i mit Liv, hende undtagen, har jeg ingen paa Jorden som er mig nær.

Hvorledes kom Zi Colleet, og hvorledes er Zi tilfreds med Pleien der?

At besvare det første Svørgsmaal, Herre, fordrer en beleiligere Tid, thi det er en lang Historie; hvad det Andet angaaer, saa er det bekjendt, at en Plads i denne Stiftelse er den høieste Lykke, som Fattige og Nødlidende kunne opnaae. Colleet har staaet i over 200 Aar dets Jordeiendomme have forøget sig, Gaver berige Anstalten og Eiendommene have overhovedet vundet mere end det dobbelte Værd, medens Antallet af de Personer, som der finde Tilflugt og Understøttelse, stedse blev den samme. Guds bedste Betsignelse over den ædle Eduard Alleyn, hvem vi have at takke for vor Lykke, vort Asyls Fred og stille Ro!

Alleyn? Var han ikke Skuespiller og Shakspeares Samtidige?

Vel var han det, sagde den Gamle og hans levende, brune Dine tindrede af Glæde. Han var en af de berømteste Skuespillere i Shakspeares Tid, høit begunstiget og ofte rigelig begavet af Dronning Elisabeth. Kort førend Shakspeares Død bosatte han sig i Dulwich og stiftede det Colleege, fra hvilket han i sit halvjerdsindstyvende Aar tog Afsted for at gaae over i et bedre Liv. Hertil spiede han en Mængde ædle

og geniale Træt af Alleyns Liv, hvilke man kan læse i denne Mands Biographi.

Solen var gaaet ned, Stjernerne traadte frem og belyste tryllende mildt Dulwichs skjønne Omgivelser, da vi saae de første Lys i Landsbyen glimte frem imellem Træerne. Den Gamle syntes at have glemt al Træthed, thi da vore Veie adskildtes, afflog han mit Tilbud om videre Følgekab, og gif, efter trofast at have rystet min Haand og lovet mig et Besøg, med hurtigere Skridt ad Veien tilvendsre, der fører til Colleet, medens jeg en Tidlang saae efter ham, og da han forsvandt i Mørket, fortsatte jeg min Veie, for at opspøge min stille Havestue.

Næste Morgen bragte den Gamle mig Alleyns Biographi og modtog gjerne mit Tilbud at drikke Thee hos mig.

Jeg vilde kjende hans Levnetsløb, men han vidste mindre at tilbageholde sin Nysgjerrighed end jeg min, og saaledes havde han da hundrede Spørgsmaal, hvad der havde bragt mig til England, hvorfor jeg havde udkaaret mig det stille Dulwich til Bopæel, hvorlænge jeg vilde forblive i England osv., hvilke dog

alle vare besvarede da Theen dampede foran os. Først nu lod han sig bevæge, til at lægge Hatten fra sig, og at stille sig ved et Slags Undseelse, der contrasterede sælsomt med hans trofsyldige aabne Mine og det ærværdige Sølvhaar, der legede om hans høie Bænde.

Derpaa sagde han: at hvad han havde at fortælle mig ikke var saameget hans Historie som hans Forældres, hvis sørgelige Skjæbne havde hjulpen ham til en Plads i God's Gift College. Jeg lader ham nu selv tale.

Min Fader var en Daglønners Søn i Camberwell og viiste tidlig Lyst til Søen, allerede i sit tolvte Aar gjorde han en Reise til New-York og vendte efter to Aars Forløb noget kjølnet, tilbage til mine Bedsteforældre, opoffrende sig, som disse, til landlige Arbeider.

Min Bedstemoder havde taget en Slægtning, et fattigt fader- og moderløst Barn til sig, der allerede som Barn var bleven min Fader kjær. Da han saae hende fremblomstre til Somfrue, og hendes Skjønhed, hendes Bæstedenhed, hendes Elskværdighed og stille Troskab stedse fængslede ham mere og mere, uden at han pine nede nogen Udfigt til at kunne tilbyde hende

en Lod, som hun fortjente den, besluttede han atter at gaae tilspes, for at forsøge sit Held, og med en lille Capital, som han haabede at sammen spare, grunde sit Livs Lykke. Han seilede med et Koffardiskib til New-York, erhvervede sig en paa Stibet værende riig Handelsmands Tillid, gjorde sig ham nyttig i New-York, omsider uundværlig og lod sig optage i hans Tjeneste.

Min gode Fader havde nu naaet Lykkens høieste Spidse; han forbandt sig ægtefabelig med den, der var ham kjærere end Alt, og af hvem han blev elsket paa detømmeste og inderligste. Hvilke høist lykkelige Dage henlevede det unge Par.

Dagen tilbragte min Fader i London, henimod Aften vendte han hjem til Camberwell til sine Forældre, til min Moder hans elskede Mary. Hver Aften var en ny Fæst for den lykkelige Familie. Men han maatte foretage en nye Søreise. Min Moder var ude af sig selv: Hvis Du ikke mere vender tilbage, hvad skulde der blive af mig? hvorhen skulde jeg gaae? hvor ende mit ullykelige Liv?

Han kunde ikke tale; mørkt skuede hans Blik paa den hulde Dvinde, paa de stakkels betymrede Forældre. Omflængende Moder og Hustru kysfede han den gamle Faders Dø, i hvilket — han havde aldrig tilforn seet sin Fader græde — en Taare sunkede.

En Scene, kun afbrudt ved Dvindernes Gulken! Min Moder ledsagede ham hiinsides Broen ved Cambervell. Med Hænderne sammenslyngede og Døden i Hjertet gif de tause ved Siden af hinanden. De maatte adskilles. Hendes sidste Kys var badet i Taarer. Min Fader pegede op til Himlen, hvor Middagsjolen straaledede i sin skjønneste Glands over den blaae Svælving, og med knuust Hjerte rev han sig løs. Længe sad hans Hustru paa Broen og stirrede efter ham, derpaa gif hun hjem: Vel, der sees vi igjen, hvis Han som boer hist oppe ikke gjenforener os her; Han være min Trøst, Hans Beskyttelse her, hisset vort Haab.

Fem Maaneder derefter saae jeg Dagens Lys. Fra min Fader kom der ingen Efterretning, to Aar henrandt, uden at han gav Budskab om sig. Handelshuset i London, for hvilket min Fader reiste, erholdt endelig den Efterret-

at Skibet var strandet paa Afrikas Kyst, og Guds og Mandskab blevne et Nov for Bølgerne.

Arme Moder! stakkels Bedsteforældre! De badede mit Ansigt med Taarer, og jeg forstod endnu ikke at spørge, hvorfor de græd, og vidste ikke hvorfor jeg græd med.

Det var en skrækkelig Tid. Bedstefader og Bedstemoder døde kort efter hinanden, min Moder trueedes med Synets fuldkomne Tab — en Følge af den evindelige Graad; — jeg var født lam paa den venstre Arm. Vor lille Siendom var forgjældet, min Faders Belgjører i Amerika, og min Moder, uskiftet til ethvert Arbeide saae med fortvivlet Hengivenhed imøde hvad der vilde hændes.

Da adsklittedes Skyerne, der skjulte hendes Livsstjerne, og Solen traadte atter frem i al sin Glans. En Middagsstund bar hun mig, medens jeg sov, udenfor Husets Dør; hun troede at en Straale af det varme Himmellys vilde være velgjørende for os begge.

Jeg vaagnede min Moders Døe stirrede mod Himmelen. Det var den samme Time, i hvilken min Fader tog Afsked. Hendes taare svangre, kjærlige Blik hvilede paa mig og tu-

finde Rys bedækkede mine Læber, tusinde Taa-
rer mine Kinder.

Allt var saa tykt trindt omkring, intet Blad
intet Græssfræae bevægede sig. Bludselig ud-
stødte min Moder et Skrig, en Mand laae i
hendes Arme.

Mary! Eduard! var den eneste Lyd jeg
hørte. Det var min Fader. Han trykkede mig
til sit Hjerte, han loe, han græd, han havde
tusinde Kjærtegn for min Moder og for mig.

En velgjørende Kone, der undertiden be-
søgte min Moder og viiste mig megen Godhed
kom tilfældigviis; min Fader knælede for hende
kyskede hendes Haand og takkede for den Trøst
hun havde skjæntet hans Hustru.

Alf hende hørte jeg i de følgende Aar hvad
jeg her fortæller Dem, thi jeg var dengang for
ung til at kunne opfatte Allt i Sammenhæng.
Ogsaa min Faders Ulykkeshistorie har jeg senere
erfaret ved hende.

Hans Skib var af contraire Binde blevet
drevet mod de portugisiske Kyster. Her blev
indtaget frisk Proviant og Reisen fortsat, men
allerede den anden Dag brød en ny frygtelig
Pressen. Aprillkvartal. 13

Storm løs, der i fjorten Dage gjorde Skibet til en Bolt for Bølgerne og derpaa kastede det mod Kysten af Afrika, hvor Alt hvad der lod sig redde, blev et Bytte for de vilde røveriske Kystboere.

Min Fader blev solgt til en ædel Mand, og fandt, indeu et Aar var forløbet, Leilighed til at vise ham nogle vigtige Tjenester, hvilke han skattede høit nok for til Bederlag at byde min Fader Friheden og Midler til at naae sit Fædreneland.

Han reiste, nye Storme kastede Skibet, uden Forraad, ud i den aabne Søe, hvor det, beskædiget, hver Time saae sin Undergang imøde; Angst, Hunger, Sygdom havde allerede bortrevet en Deel af Mandskabet.

Da lægger Stormen sig, et stolt Koffardiskib nærmer sig, det engelske Flag vaier, hvert Hjerte slaaer med fornyet Haab.

Mandskabet har neppe reddet det Kostbareste af det lække Fartøi, saa begyndte det at synke og forsvinde i Afgrunden.

Koffardiskibet var bestemt til New-York, min Fader, som var bekjendt der, havde idet mindste Marsag til at glædes over denne Om-

stændighed. De steg i Land, min Fader fandt sine Benner uforandret i Tillid til hans Kundskaber og Redelighed. Der tilbød sig en fordeelagtig Plads, af hvilken han for Diebliffet drog den størst mulige Nytte, og derpaa sikret for Fremtiden, besteg et Skib, med det Forsæt at bringe sin elskede Hustru til New-York, og ende sine Dage der, hvor Lykken havde spiet ham over Forventning, og fremdeles syntes at ville tilsmile ham.

Hans Tilbagereise var heldig. Allerede i Liverpool erholdt han tilfældigviis, af en Bekjendt, Efterretning om min Tilværelse.

Hans Glæde var grændseløs, hver Time, inden han igjen saae det kjære Camberwell, syntes ham en Evighed. Fuld af Kjærlighed og Troskab, sloge to Hjerter mod hinanden, der fortjente Livets høieste Lykke.

Tiden tillod ikke min Fader at holde sin Plan længe skjult. Hvor ræddedes den svage Dvinde, da hun hørte om en saa lang Søreise, men i en elsket Mand's Selskab? O, haor gjerne fulgte hun ham! Hvor snart vare de Anstalter truffne, som denne Reise gjorde fornødne! Efter fire Dages Forløb, vare vi allerede hiinsides

den glimrende Hovedstad, paa Beien til Riverpool. Fader og Moder streedes underveis, om hvem der skulde have mig paa Skjødet. Mine første Erindringer hidskrive sig fra denne Reise.

Jeg har har aldrig seet min Moder gladere og lykkeligere. Den friskeste Ungdomsrødme — hun var neppe 20 Aar gammel — vendte tilbage paa hendes Kinder; hendes hele Væsen var Kjærlighed og Glæde.

Vi gif ombord, jeg var paa Dækket, da ved Udseilingen af Havnen, Bedekloffen lød, og Alle faldt paa Knæe og løftede Hænderne til Bøn. Jeg foldede de imaa Hænder, ligesom min gode Moder gjorde, og stammede som hun havde lært mig, Navnet paa Mennekeslægten's godhedsfulde Fader. Søen var rolig, jeg glædede mig over Bølgernes letbevægelige Spil, Vandets Glands, de funklende Lys, i hvilke Solen speilede sig paa tusinde og atter tusinde Bølgetoppe. Et let Ildebefindende angreb min Moder i den første Nat, men hun kom sig snart og til mig nærmede sig intet Spor af Søsyge. Efter en kort Fart landede vi i New-York.

Himlen velsignede min Faders Forretninger temmeligen; men min Moder kunde ikke vænne

sig til Climaet, og jeg hørte ofte hvorledes min Fader trøstede hende, med det Haab, at vi vel snart igjen vilde see det kjære Gammel-England. Da bleve Tvistighederne mellem England og de nordamerikanske Colonier mere levende: West-Chester var Lumlepladsen for begge Partier; min Fader, der ikke var Colonisterne bevaagen holdt vor Stilling for farlig, og vi indskibede os, efterat have tilbragt fem lykkelige Aar i New-York, uden Skatte, men med de skjønneste Forhaabninger, paa et engelsk Linieskib, hvis Officerer vare min Faders Venner, for at gaae til England. Vinden var gunstig. Det sprudlende, lysende Skum, der flød glindsende til begge Sider af Skibet, morede mig i hele Timer i de milde Aftener, de voxlende Skyformer Glandsen, som den synkende Sol udbredte, det flydende Guld hvori Himmel og Hav svømmede blændede, henrykte Drengens Dine.

Tre Dage havde vi allerede været tilspæs, hvis Vinden holdt saaledes ved, saa kunde vi i fjorten Dage naae St Helena, hvortil Skibet var bestemt.

Jeg sad om Eftermiddagen med min Moder i Kahytten, hun forelæste mig noget af Bibelen

og Fader kom nogle Gange for at see til os. Aldrig troer jeg har hans Blik hvilet paa os med saamegen Jnderlighed og Kjærlighed.

Jeg var tret, ikke ret vel, endelig sov jeg ind for — — —.

Her taug den Gamle, jeg vovede neppe at see paa ham, hans Stemme var ved de sidste Ord bleven til en sagte Hulken.

Jeg rakte ham Haanden, han græd. Hundrede Gange, kjære Herre, sagde han endelig, har jeg fortalt denne Historie, og endnu stedse flyde mine Taarer.

Tilgiv mig, — jeg sov, Moderkjærligheden vaagede over mig.

Bludselig tonede en hæs Stemme fra Mærset: min Moder forfærdedes, hendes Angstraab vækkede mig.

Jeg hørte Capitainens Stemme, der lod sit Holloi! svingre.

En Seiler til Luwardt, Hr. Capitain.

Hvordan taler hun?

Jeg kan knap see hende, men hun synes at være stor.

William, sagde Capitainen, stil Rifferten paa Hviden, og see at opdage hvad det er.

Rald paa Høibaadsmanden! — Alle Mand paa Dækket. — Alle Klude til.

I et Dieblif var det i Bevægelse. Mand-
skabet paa Dækket indtog deres Plads, og in-
den faae Minutter vare alle Seilene indtil det
mindste satte til.

Matrosen, som stod paa Udfig, berettede,
at det var et fremmed Linieskib.

Hvert Hjerte med Undtagelse af min Mo-
ders, hævede sig høiere. At møde Englands
Fjender, at drage hjem med Seier, havde jeg
tidt hørt Matroserne nævne, som deres høieste
Dnske.

Fjenden var nu i Farvandet. Min Fader
kom i Kabytten, min Moder vidste, hvad der
sømmer sig for en Britte i Nødens Stund, og
kjendte min Fader nøie nok for at vide, at
hans Arm vilde væbne sig for Fædrelandets
Øre, naar Fjenden viste sig overlegen.

Hun læste i hans Aashn, at Overbeviis-
ningen om det amerikanske Skibs Overlegenhed
førte ham ned, at han vilde forberede hende
paa det, der forestod.

Hun omfavnede ham. Ingen Taare! ingen
Lyd! min Fader løftede Hænderne mod Himlen

kyskede mig og gik op. Først nu styrtede Lærerne af hendes Dine og overstrømmede det blege Ansigt, først nu hævede Smertens Suk den elskende Barm, ved hvilken jeg ængstelig søgte Tilflugt og Beskyttelse.

Fjenden kom for fulde Seil i Nærheden, af os, affyrede en Kanon og heiste sit Flag, ogsaa vort heisedes med freidigt Mod, den engelske Matros kjender intet stoltere, saligere Dødblik, end naar han udfolder sit Fædrelands Farver for Fjendens Dine.

Tre Gange gjenlød Jubelstriget gennem Skibet, og Lag paa Lag rystede det knagende Bjælkeværk. Tre Gange greb vort Skib an og tre Gange blev det slaaet tilbage.

Skytsets Lørden overdøvede de Forladtes Angststrig i Skibets nedre Rum, de Saaredes Stønnen. Intet Budskab kom ned til os, uden det som bragtes af de stakkels Matroser, der med knuste Lemmer og blødende Saar bleve bragte ned for at forbindes, hvorved min Moder stærk og standhaftig ydede enhver Hjælp. To Timer gik hen i denne frygtelige Uvished og hjertesønderlidende Angst, da trængte en dyb Stønnen og et gennemtrængende Strig ned

i det tause Rum. Vi kjendte Stemmen og styrkede op. Vi fandt den elskende Fader, Blodstrømmene ud af hans Side, af hans Bryst, hans Aasyn var dødblegt, Dinene bristende i Døden. Han kjendte os endnu.

Mary, sagde han, og løftede den svage Haand mod Himlen, den sank og han var ikke mere. Min Moder faldt, omfavnende det blødende Liig, i Afmagt, og i det samme Dieblif gjennemborede en Kugle hendes Bryst.

Først den følgende Dag vaagnede jeg, Lægerne vare besjæftigede med mig, jeg spurgte! — Ingen havde Seiren kostet saa meget som mig. Jeg var Fader- og Moderløs, Havet mine Forældres Grav. Officererne toge sig af mig, vi landede. Jeg blev bragt til Camberwell, og da min Skjæbne blev bekjendt, optaget i God's Gift College; Religionen gav mig Trøst; Troskab og Virksomhed forskaffede mig Forstandernes Undest, og den Tid kan ikke mere være fjern, da jeg atter skal være forenet med mine Elskede.

Rædselsscener paa Hydra,

(Erindringer fra England, efter Mgbd.)

Hydra den 25de Juni 1825. — Jeg var idag Vidne til en Række af Mordscener paa Hydra, der evig maa forblive en Blet paa dets Indvaaneres Character, og ved hvis Erindring jeg endnu gyser med uvilkaarlig Rædsel.

Jeg havde sluttet Accord med Cieren af en Caique, der om Aftenen skulde seile til Napoli di Romania, og gik i Overeensstemmelse dermed Kl. 4 om Eftermiddagen ned til Marinoen, for at faae min Badsæt ombord paa Baaden, som strax efter skulde gaae under Seil. Smidlertid satte jeg mig med Hr. Masson, Canaris og nogle faa Hydrioder, paa Balconen af et Kaffe-huus, for at oppebie min Karavifyrios Komme. Medens jeg sad her løb en Brig, der kom fra

Flaaden, ind i Havnen med en frisk Kuling. Den bragte den sørgelige Efterretning, at Capitain Athanasius Kreisis Skib var sprungen i Luften midt i Flaaden, og at han selv, hans Broder og 60 Matroser derved havde tilsat Livet. Efter en af de reddede Matrosers Bidnesbyrd skulde Capitainen den Dag have haft nogle andre Befalingsmænd fra Flaaden til Middag hos sig; og under de hastige Forberedelser dertil havde han slaaet en tyrkisk Slave der i nogen Tid havde været ombord. Denne var paa Diebliffet gaaet ned, og havde tørstende efter Hævn, stukket Jld i Krudtkammeret, og ladet sig selv, Capitainen og Folkene springe i Luften.

Der er maaskee ingen Plet paa Jorden, hvor Blod- og Bensfabzbaand tættere har forenet Indvaanerne end paa Hydra, og man vil kunne forestille sig den Sensation, denne Begivenhed vakte, naar man erfarer, at Enhver af de saaledes omkomne, ved Fødsel, Giftermaal eller Bensfabzbaand stod i nøie Forbindelse med næsten den hele Folkemængde, og at, da Officererne og Mandskabet paa hvert Skib næsten uden Undtagelse ere beslægtede med hverandre

i en nærmere eller fjernere Grad, en heel Familie, og her tillige een af de meest anseete, var saaledes ved et Slag udsløttet af Samfundet. Denne Nyhed udbredtes yielikkelig fra den ene Kant af Marinoen til den anden, og syntes at vække en overordentlig Bevægelse, faae Dieblitte efter vattes min Opmærksomhed ved fra Balconen, hvor jeg sad, at see en usædvanlig Samling af Menneſter underneden, som snart steg til fire a fem Tusinde.

De vedbleve at myldre frem og tilbage, men holdt sig altid henimod Døren af et nærliggende Kloster, hvis ene Værelse tjente til Marinoens Contoir og et andet til Fængsel, hvor et stort Antal tyrkiske Fanger sad indesluttede. Jeg spurgte en Hydriot, som sad ved Siden af mig, hvad denne Stimmel skulde betyde?

Han svarede med temmelig Ligegyldighed: Maaskee de vil hen og slaae en Tyrk ihjel.

Neppe havde han udtalt disse Ord, før Døren til Klosteret, ikke tyve Skridt fra mig blev stødt op, og en Hob foer ud, tvingende frem foran sig en ung Tyrk af særdeles smukt Udseende, rank, velbygget og med atletiske Former. Men jeg vil aldrig forglemme det Udtryk

der laae i hans Ansigt i dette frygtelige Dieblif.

Han blev jaget ud, næsten nøgen, nndtagen et Par vide Beenflæder, hans Hænder bleve holdte fast paa Ryggen, Hovedet blev stødt fremad og et Helvede af Rædsel syntes afmalt i hans Ansigt. Han havde kun gjort et Skridt over Dørtærskelen, da hundrede Ataghaner bleve horede i hans Legeme.

Han stavrede fremad og faldt som en uformelig Masse, omgiven af sine rasende Bødler, af hvilke, hver higede efter at dyppe sin Kniv i Offerets Blod.

Idetsamme blev en anden Ulykkelig trukken ud, og deelte samme Skjæbne, derpaa endnu een og atter een, medens jeg var nødt til at forblive en af Rædsel skjælvende Tilskuer ved dette Blodbad, da de værgeløse Ulykkelige bleve slagtede næsten ved Foden af den Trappe ad hvilken jeg maatte ned for at slippe bort.

Enhver blev, naar Touren kom til ham, stødt ud af Døren, og nogle faa Skridt ind i Mængden, og faldt stykkeviis, indtil endelig hans Arop tabte al menneskelig Form under Bødlernes Knive. Nogle faa døde modigt, uden at

prøve paa Flugt, men faldt paa samme Plet, hvor Ataghanerne først traf dem, andre svagere arbeidede sig frem igjennem Mængden for at naae Søen, men sank under tusinde Dolke, skrigende om Naade, og bedækkede deres Ansigt med de blodige Hænder.

Imidlertid var jeg kommen ind i Kaffe-huset og tillukkede Døren og Vinduerne, medens nogle af de unge Primater, der vare derinde, vare nærved at synke til Jorden af Skamsfuldhed og Rædsel over deres Landsmænd, og den ædle Canaris laae paa en Bænk svømmende i Taarer.

Her forblev jeg i nogen Tid, benyttede mig af et Diebligs Pause i Scenen nedensfor, foer ned ad Trapperne og af en Sidevei undslap til mit Logis. Hele Aftenen igjennem vedvarede Slagteriet, efterat at have myrdet alle dem, der vare i Fængselet, hentedes enhver Slave ud af Husene og fra Skibene i Havnen og den skrækkeligste Død blev Alles Lod.

Saaledes bleve ialt henved 200 Ulykkelige offrede til Bøvelens Kaserie, og endelig trætte af at myrde, slæbte de dem ned til Stranden, sammenstuvede dem i Baade, førte dem hen til

den anden Side af Den og kastede dem i Havet, hvor en Mængde af dem saaes flydende nogle Dage efter, da Capitain Spencer passerede der forbi med Naiaden.

Saalænge den hele Kædselsscene varede, altsaa i en Række af Timer, gjorde Primaterne intet Forsøg paa at standse Mængdens Raserie.

Maaskee vidste de, at de ikke vare istand dertil, men det gjør dem kun liden Gæde, at de ikke i det mindste forsøgte derpaa.

Nogle Dage efter, da Talen faldt paa denne Begivenhed, sagde de blot at det var en vanærende Tildragelse, og at det gjorde dem ondt den var indruffen, men at de virkelig ikke havde Midler til at holde Krigsfanger, og de indrømmede saaledes endog indirekte Handlingens Retmæssighed, og søgte end ikke at undskylde, at de selv intet havde gjort for at forebygge det. Hos de lavere Klasser viste der sig ikke det mindste Kjendetegn paa Anger.

De, der havde fuldført Gjerningen, bleve aldrig dablede derfor, ikke heller anstilledes der nogen Undersøgelse om Sagen, tværtimod de gif igjennem Gaderne ligesaa hædrede og høit-

agtede som om de havde udført de fortjenstligste Handlinger, medens de, der ikke havde deeltaget i Blodbadet, talte om det med Velbehag og endogjaa Bifald.

Nogle faa af Primaternes Sønner vare den eneste Deel af Folkemængden, der syntes vidende om, hvilken Rædselsdaad der var udøvet; og medens de fordømte deres Landsmænds Udfærd, beklagede de dybt, at et saadant Exempel skulde gives deres Børn.

